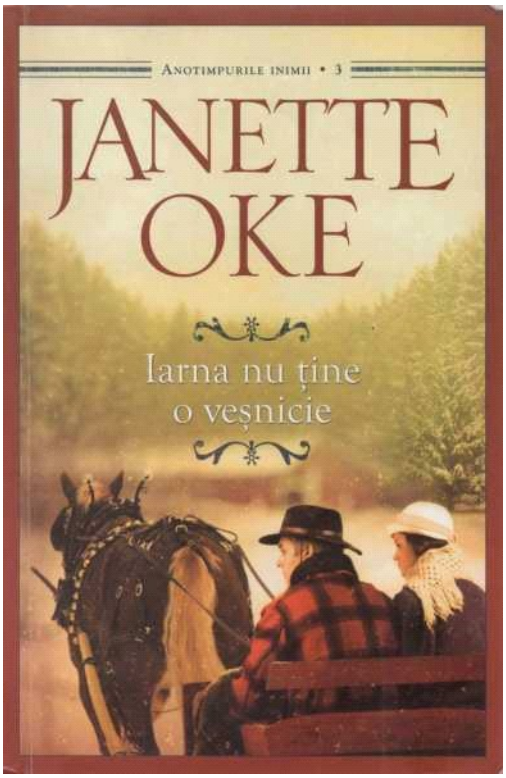

ANOTIMPURILE INIMII • 3
Iarna nu ține o veșnicie
Rămas cu școala în urmă, Josh se întreabă ce altceva îi rezervă viața. Ar trebui să-și continue studiile și să devină pastor? Ar trebui să-i ajute la fermă pe bunicul și pe unchiul lui în vârstă? Prietenii lui fiind plecați, Josh știe că și-a pierdut viața. Iar pe care un punct mort.
Viitorul nu este ceea ce crezuse Josh...

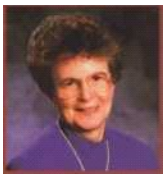

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din preriile Canadei şi a crescut înconjurată de râsete şi de dragoste. A absolvit Colegiul Biblic *Mountain View* din Alberta, unde l-a întâlnit pe soţul ei, Edward, cu

care s-a căsătorit în mai 1957; După ce au slujit în bisericile din Indiana şi din Canada, familia Oke şi-a petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a lucrat pe câteva posturi la diferite şcoli universitare, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris peste patruzeci de romane pentru adulţi şi pentru copii, iar vânzările ei de carte însumează aproape 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, şi se bucură de doisprezece nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

JANETTE OKE

Iarna nu ţine o veşnicie

Seria Anotimpurile inimii

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editura Casa Cărţii
Oradea 2010

copyright 1988 by Janette Oke Originally published în English under the title *Winter is not Forever* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OKE, JANETTE
Iarna nu ţine o veşnicie

Coperta: Adrian Mihocaş

Dedicată memoriei Amandei Janette, al treilea copil dintre nepoţii noştri, fiica lui Terry şi Barbara şi sora mai mică a lui Ashley, care s-a alăturat familiei noastre în 25 iunie 1987 şi şi-a isprăvit scurta misiune în 10 septembrie 1987.

A fost o fetiţă atât de sănătoasă şi veselă! Am iubit-o mult şi ne-a îndurerat teribil moartea ei.

Şi dedicată bunicilor Amandei, Koert şi Carol Dieterman şi tuturor cititorilor care au fost alături de noi în această durere.

Dumnezeul nostru iubitor şi credincios ne şterge lacrimile, ne toarnă balsam pe inimile zdrobite, iar cerul devine un loc şi mai drag pentru noi.

„Căci unde este comoara voastră, acolo este şi inima voastră.”
JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, într-o familie de fermieri din preriile Canadei şi a crescut într-o familie mare, plină de râsete şi dragoste. Ea este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, unde l-a întâlnit pe soţul său, Edward, cu care s-a căsătorit în mai, 1957. După ce au slujit bisericile din Indiana şi Canada, familia Oke şi-a petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a slujit în câteva funcţii în Colegii, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris în jur de cincizeci de romane pentru adulţi şi copii, iar vânzările totale ale cărţilor ei ajung până aproape de treizeci de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, şi se bucură de cei doisprezece nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Personaje

Joshua *Chadwick Jones* – Josh a fost crescut de bunicul său, de unchiul şi de mătuşica lui după ce părinţii i-au murit într-un accident pe când era doar un prunc în scutece. În jurul vârstei de cincisprezece ani s-a mutat în oraş pentru a-şi continua şcoala, locuind împreună cu mătuşa Lou şi cu soţul acesteia, pastorul Nat Crawford. Zilele de sfârşit de săptămână şi le petrecea la fermă, alături de ceilalţi membri ai familiei.

Lou Jones Crawford – Mătuşa lui Joshua, mai mare decât el doar cu câţiva ani. Acum Lou este soţie de pastor şi doreşte cu ardoare să devină mamă, după ce şi-a pierdut primul copil la naştere.

Bunicul – Proprietarul fermei unde a crescut Joshua şi singurul părinte pe care l-a cunoscut acesta.

Unchiul Charlie – Fratele tăcut al bunicului, de mare ajutor acestuia. Împreună au îngrijit de fermă timp de mai mulţi ani.

Willie – prietenul din copilărie al lui Josh. Au trecut prin multe aventuri împreună, iar unul dintre lucrurile care-i leagă este credinţa şi dedicarea lor faţă de Dumnezeu.

Camellia – prima dragoste a lui Josh. Acesta şi-a dat seama curând că credinţa lui şi necredinţa ei nu sunt compatibile.

Domnul şi doamna Foggelson – Tatăl şi mama Camelliei. El este dascălul şcolii din localitate, iar ideile sale despre evoluţie au stârnit împotrivire în rândul localnicilor. Doamna Foggelson a fost creştină până la căsătorie.

CAPITOLUL 1

DECIZII

— Te-ai hotărât?

Vocea insistentă a lui Willie îmi atrase atenţia. M-am răsucit spre el ca să-l privesc, căci cuvintele lui n-aveau niciun sens.

— Ce vrei să faci după terminarea şcolii? mă întrebă. Vrei să te faci slujitor al bisericii... sau ce?

Sau ce? răsună în mintea mea ecoul întrebării lui. *Ce*?

Îmi pusesem această întrebare de nenumărate ori, aşa cum mi-o punea şi Willie acum. Şi încă nu primisem răspuns. Mai aveam doar o lună până la terminarea şcolii şi mi se părea că eram singurul din toată şcoala care nu ştia exact ce să facă cu viaţa lui după acea măreaţă zi a absolvirii. Dar asta nu pentru că nu mă gândisem. De fapt, gândul mă frământa aproape tot timpul. Mă rugasem pentru asta, iar membrii familiei mele mă asiguraseră că şi ei se rugau. Dar încă nu aveam un răspuns la întrebarea lui Willie, decât „nu ştiu încă”. Iar răspunsul acesta îl dădusem de multe ori până acum.

Probabil că mă încruntasem, căci Willie îmi înţelese dilema. Nu aşteptă răspunsul – nu în cuvinte, cel puţin; continuă să spună ce avea de spus.

— Dumnezeu are timpul Lui pentru fiecare, şi cu un motiv întemeiat, spuse el dus pe gânduri. Asta nu înseamnă că nu ştie ce te aşteaptă în viitor. Când va veni vremea...

Am încetat să-i mai ascult cuvintele o clipă, iar mintea îmi zbură la alte lucruri. Willie îşi planificase deja viitorul. Dumnezeu îl chemase să fie misionar; Willie urma să plece la sfârşitul verii la Şcoala Biblică în partea de est a Statelor Unite. Cred că-l invidiam.

„Cred că-i o mare uşurare să ştii ce vrea Dumnezeu să faci”, am murmurat eu în şoaptă.

— Încă nu-mi vine să cred, spunea Willie când mi-am îndreptat atenţia din nou spre el. Aproape toată viaţa mea – cel puţin atât cât îmi aduc aminte – m-am dus la şcoală, în fiecare zi. Iar acum suntem pe punctul de-a absolvi. Nu-mi vine să cred! Încă mi se pare că nu-i adevărat.

Am scuturat undiţa ca şi când aş fi vrut să-i mai trezesc pe peştii adormiţi din apă. De fapt, mă gândeam la cuvintele lui Willie. Părea ciudat. De-a lungul anilor discutasem adesea despre cât de bucuroşi vom fi când vom termina şcoala şi o vom lăsa în urmă, iar acum, când eram la un pas de ziua aceea, nu simţeam nicio bucurie. De fapt, eram chiar speriat. Niciodată n-aş fi îndrăznit să spun vreunuia dintre băieţi ce simţeam – întotdeauna făceam pe vitejii când vorbeam despre ziua în care vom scăpa din „închisoare”. Spuneam că o s-o luăm la sănătoasa, chiuind şi azvârlindu-ne beretele în aer. Ştiam că trebuie să facem asta ca să păstrăm tradiţia. Se presupunea că noi, băieţii, uram şcoala şi vom fi mai mult decât bucuroşi să scăpăm de ea, însă, în acelaşi timp, aveam o senzaţie ciudată în stomac ori de câte ori mă gândeam la absolvire.

Am cugetat la cuvintele lui Willie şi am început să mă agit, pretinzând că îmi amorţise spatele de cât şezusem nemişcat într-un singur loc, aşteptând până când vreun peşte se va hotărî că-i este foame. Mi-am scuturat din nou undiţa şi am observat că-mi pierdusem momeala din cârlig. Speram că Willie nu observase. Nu prea aveam chef de pescuit şi nici nu voiam să mai pun o momeală în cârlig. Însă nici nu eram pregătit să mă îndrept spre casă.

Nu-mi puteam imagina viaţa fără şcoală, aşa cum spusese şi Willie. Dacă eram sincer cu mine însumi, trebuia să recunosc că îmi

vor lipsi cursurile zilnice, pauzele şi accesul la cărţi. Poate că voi simţi mult lipsa tuturor acestora, însă nu eram gata să-mi împărtăşesc gândurile cu nimeni – nici chiar cu Willie.

Desigur, Willie nu trebuie să-şi facă probleme, mi-am spus aproape invidiindu-l. La toamnă o să studieze într-o şcoală nouă, o să aibă cărţi noi şi prieteni noi. Am încercat să-mi găsesc altă poziţie.

— Uite, spuse Willie, reazămă-te de trunchiul ăsta puţin.

— Nu, am răspuns ridicând privirea spre cer. Oricum, aproape că e timpul să plec la treabă. Şi peştii astăzi nu prea au chef să muşte.

Ochii lui Willie sclipiră ca şi când ar fi încercat să-şi înăbuşe un zâmbet. Văzusem aceeaşi privire în ochii săi atunci când dascălul nostru ţinuse o carte cu susul în jos în timp ce preda elevilor şi când Agatha Marshall muşcase din sandviş şi mâncase furnica ce se urcase pe pâine şi când legasem unul de celălalt şireturile de la încălţările lui Avery în timp ce acesta se tolănise pe iarba din curtea şcolii, în pauză.

M-am uitat bănuitor la Willie.

— N-am văzut niciodată vreun peşte care să muşte fără momeală, Josh, spuse el, zâmbind acum larg. În ultima jumătate de oră nici n-ai mai avut momeala în cârlig, mă informă chicotind.

— Şi de ce nu mi-ai spus? l-am întrebat prefăcându-mă supărat.

Willie deveni serios.

— Nu cred că-ţi prea arde de pescuit. Toată ziua gândurile ţi-au fost aiurea.

Mi-am scos din apă cârligul gol şi m-am apucat să-l şterg cu grijă pe iarbă, desprinzându-l din aţa de pescuit. Willie mă lăsă să lucrez în tăcere până când am isprăvit de strâns echipamentul de

pescuit.

— Încă te mai preocupă Camellia? se aventură să mă întrebe în cele din urmă în timp ce ne îndreptam spre fermă, după ce ne adunasem lucrurile.

— Camellia? Mi-am ridicat capul la auzul numelui.

Willie îmi susţinu privirea. Întrebarea rămase între noi, fără a primi răspuns. Nu mă prea puteam ascunde de el şi chiar aveam nevoie de cineva cu care să pot vorbi. Am hotărât să nu mă mai feresc de el.

— Cred că da... puţin. Adică, iată-ne, aproape că am terminat şcoala... şi m-am rugat mereu, am tot încercat să-i arăt Camelliei că Biblia are dreptate, indiferent ce zice tatăl ei, iar ea nu vrea să audă niciun cuvânt din ce-i spun eu. Va termina şi ea şcoala, Willie, şi vrea să plece cine ştie pe unde ca să facă o şcoală de decoratori...

— Designer! de interior, mă corectă Willie.

— Designeri de interior, am repetat ridicând din umeri. Cine ştie pe cine o să întâlnească acolo sau în ce-o să se mai vâre prin cine ştie ce oraş uitat de lume...

— New York, spuse Willie. Tatăl ei spune că în New York. Dacă vrei să înveţi de la cei mai buni, atunci trebuie să mergi la New York.

— New York? Asta-i chiar mai rău decât mi-am închipuit! am strigat. Ăsta-i unul dintre cele mai rele oraşe din câte am auzit.

Willie clătină solemn din cap.

Am continuat să păşim în tăcere, luptându-mă cu ideea de a o şti pe Camellia într-un oraş precum New Yorkul. Apoi Willie pătrunse din nou în gândurile mele.

— Încă mai ţii la ea, Josh?

Din nu ştiu ce motiv întrebarea mă luă prin surprindere. Sigur că ţineam la Camellia! Doar era o prietenă, nu? Şi ni se poruncise

să... să iubim pe toţi oamenii, nu-i aşa? Willie cunoştea la fel de bine Biblia ca şi mine. Ştia că se aştepta de la mine să ţin la Camellia.

— Ce întrebare fără rost! i-am spus. *Ar trebui* să ne pese de oameni. M-am rugat deja pentru Camellia de ani de zile... S-au rugat şi Nat şi Lou. Cu toţii...

— Nu la asta mă refer, Josh, şi ştii foarte bine, mă întrerupse Willie. Încă îţi mai place de Camellia?

Nu eram pregătit să răspund la întrebarea asta. În primul rând, nu era treaba lui Willie, chiar dacă-mi era prieten. În al doilea rând, cu toate că nu doream să mă gândesc acum la asta, nu eram nici eu sigur de răspuns. Oare încă mai ţineam la Camellia – ca fată, nu doar ca om? Renunţasem la orice prietenie mai specială cu ea pentru că nu aveam aceleaşi valori spirituale. De fapt, Camellia declarase că tot ce are de-a face cu religia era absurd şi doar superstiţie. Şi spuse că nici măcar nu credea că există Dumnezeu. Religia era o cârjă pentru cei nesiguri. Însă eu credeam din toată inima că Dumnezeu nu doar că exista, ci îşi trimisese singurul Fiu ca să moară pentru mine, pentru greşelile mele – şi că El avea un plan special pentru viaţa mea. Cum mă puteam gândi vreodată la o relaţie specială cu Camellia? Nu puteam, ştiam asta, însă continuam să sper şi să mă rog ca ea să ajungă să creadă şi apoi... apoi... acum iată-ne aproape de finalul şcolii şi Camellia nici măcar nu ascultase ce aveam eu de spus despre asta. Aşadar, mai era un motiv pentru care terminarea şcolii mă tulbura.

Willie nu mă mai întrebă nimic despre asta.

— Vii în oraş pentru întâlnirea de mâine seară? întrebă.

Aveam o întâlnire la biserică – una dintre puţinele activităţi destinate doar grupei noastre de vârstă. Asemenea evenimente erau întotdeauna distractive. Mătuşa Lou şi unchiul Nat le organizau şi aveau grijă să fie interesante. Câţiva adolescenţi din oraş

începuseră să vină la biserică în urma unor asemenea întâlniri. Majoritatea adolescenţilor le aştepta cu nerăbdare, la fel şi eu. În orice alt moment i-aş fi răspuns lui Willie cu entuziasm: „Sigur, voi fi acolo”. Acum însă, am mormăit:

— Voî vedea.

— Sper să reuşeşti să vii. Willie îşi mută undiţa şi singurul peşte pe care-l prinsese în mâna stângă, ca să poată dezlega cu dreapta calul de la bara de pripon.

Nu fusesem o companie prea plăcută, şi dintr-odată m-am simţit ruşinat din cauza asta. Willie nu avea nicio vină pentru necredinţa Camelliei, nici pentru faptul că încă nu ştiam ce vrea Dumnezeu să fac cu viaţa mea, nici pentru apropierea cu paşi repezi a zilei de absolvire, cu toate întrebările ei fără răspuns. Nici Willie, nici eu nu puteam controla scurgerea timpului. N-aveam dreptul să mă port aşa cu Willie.

Am încercat din greu să-mi scot din minte gândurile tulburi şi să-mi salut prietenul la despărţire aşa cum se cuvenea.

— Mulţumesc, Willie, am spus, apoi n-am mai ştiut cum să isprăvesc. Mulţumesc că ai venit la mine.

I-am văzut din nou sclipirea jucăuşă în privire.

— Îmi pare rău că peştii n-au muşcat.

— Data viitoare s-ar putea chiar să încerc puţină momeală, i-am răspuns pe măsură. Cu toate că acum nu mai trebuie să curăţ peşte şi mai pot trândăvi puţin înainte de a mă apuca de treabă.

Willie se uită la peştele ce i se legăna lângă şa. Pe chip îi apăru o expresie comică.

— Cred c-o să mă opresc pe la Mary Turley, să-i fac cadou un peşte, spuse el. Şi s-o invit la întâlnirea de mâine seară. Nu eram sigur dacă Willie vorbeşte serios sau nu.

Am izbucnit amândoi în râs, iar Willie îşi îndemnă calul pe alee.

— Ne vedem mâine seară, Josh, îmi strigă.

Am răspuns aşa cum ştia c-o să răspund:

— Voi fi acolo.

CAPITOLUL 2

ÎNTRUNIREA

Ziua următoare m-am grăbit să-mi termin treaba şi am alergat în camera mea ca să mă spăl şi să-mi schimb hainele. După ce mi-am aranjat cravata şi mi-am netezit părul, mi-am luat jacheta şi am dat să cobor scările, sărind peste treapta ce scârţâia cel mai tare.

— O seară importantă, nu-i aşa, băiete?

Întrebarea fusese pusă de bunicul. El şi unchiul Charlie şedeau la masa din bucătărie şi verificau câteva chitanţe cu cheltuielile fermei.

Am zâmbit larg. Cred că nu era o seară mai deosebită decât alte asemenea seri de întâlnire a tinerilor, însă pentru mine era specială. Am încuviinţat.

— Nat spune că grupul de tineri continuă să crească, adăugă bunicul.

Am încuviinţat din nou, apoi am spus:

— Suntem cam douăzeci acum.

— Asta-i bine, spuse bunicul. Şi dintre cei noi vine careva şi la biserică?

— Da, trei dintre ei.

— Bun! spuse din nou bunicul.

Unchiul Charlie luă o înghiţitură de cafea şi lăsă din nou să cadă cu o bufnitură surdă picioarele scaunului pe podeaua acoperită cu linoleum uzat. Mă studie cu atenţie, de la dunga pantalonilor mei cei mai buni, până la păr. Apoi încuviinţă, ca şi când aş fi trecut cu bine inspecţia.

— Bucură-te de tinereţe, Joshua, spuse bunicul. Nu peste multă vreme vei fi nevoit să faci faţă grijilor vârstei de adult.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Bunicul ştia prea puţine despre *tinereţe*. Dacă avea impresia că nu aveam griji sau nu mă preocupa nimic acum, în tinereţe, se înşela amarnic. Sau poate uitase. N-avea idee care erau lucrurile ce mă frământaseră în ultima vreme. Însă n-am spus nimic, ca şi când mintea mi-ar fi stat doar la acea seară de jocuri şi cântece, urmate de compotul şi prăjitura făcute de Lou. Însă cuvintele bunicului îmi schimbară puţin dispoziţia. Parcă nu mă mai grăbeam ca acum câteva minute.

Privirea pătrunzătoare a unchiului Charlie mă fixă din nou. Căuta ceva, ştiam asta. Am schiţat un zâmbet şi m-am ferit de privirea lui. Nu aveam chef să răspund la nicio întrebare. Nu că m-ar fi întrebat ceva unchiul Charlie – cel puţin nu în mod direct – însă simţeam că în spatele privirii lui se ascunde ceva. Întotdeauna eram intimidat de acest fel al lui de a mă scruta.

— Nu cred că voi sta prea mult, am spus în loc de rămas bun. Ştiau că voi veni direct acasă de la întâlnirea cu tinerii, iar de lucrul acesta urmau să aibă grijă unchiul Nat şi mătuşa Lou.

— Nu te grăbi. Simte-te bine, răspunse bunicul.

M-am simţit cuprins de îngrijorare gândindu-mă la mătuşa Lou. Bebeluşul ei trebuia să se nască peste câteva săptămâni şi după ceea ce se întâmplase cu primul ei copil, îmi cam făceam probleme. Ea mă asigurase în mod repetat că nu aveam motive de îngrijorare. O pierduse pe micuţa Amanda pentru că se îmbolnăvise de pojar în

timpul sarcinii. De data asta mătuşa Lou fusese cum nu se poate mai sănătoasă. Doctorul îi spusese de nenumărate ori că bebeluşul părea sănătos şi energic. Era de părere că va fi băiat, însă mătuşa Lou îşi dorea să fie fetiţă şi, în taină, îmi doream şi eu asta.

În grajd eram întâmpinat de Chester, frumosul cal cu care mă surprinseră bunicul şi unchiul Charlie la ultima mea aniversare, încă nu-mi venea să cred că un asemenea cal era cu adevărat al meu. L-am bătut uşurel pe crupa rotundă şi bine ţesălată şi am întins mâna ca să apuc şaua. Calul îşi frecă botul de pieptul meu, căutând ceva dulce în buzunar.

— Încetează, l-am muştruluit. Îmi murdăreşti hainele de duminică! Lui însă nici că-i păsa de asta. Continuă să pufăie şi să fornăie. M-am tras în spate ca să nu mai ajungă la mine şi am netezit pătura de pe şa.

L-am scos pe Chester din grajd, am închis bine uşa şi am încălecat. Chester era nerăbdător s-o pornească pe cărare, cu toate că uitasem să-i aduc bucata de zahăr sau felia de măr. Am fost nevoit să-l înfrânez, altfel ar fi pornit într-o goană nebună. Bunicului nu-i plăceau animalele care alergau, însă pentru mine era ispititor s-o pornesc în galop pe spinarea lui Chester. Îi plăcea să gonească, iar picioarele-i puternice şi trupul bine legat aproape că tremurau de entuziasm ori de câte ori era îndemnat s-o apuce spre drumeag.

Era o seară călduroasă de primăvară. Soarele încă îmi lumina calea, însă ştiam că mă voi întoarce acasă pe întuneric. Chester putea să-şi găsească singur drumul spre casă, chiar pe întuneric, însă ar fi fost mai frumos să am calea luminată de razele lunii. Cerul era brăzdat de doar câţiva nori răzleţi; mai târziu probabil că îşi va face apariţia şi luna.

Gândurile mele se îndreptară din nou spre întâlnirea din acea seară şi m-am întrebat dacă vor veni şi tineri noi. Ce bine ar fi dacă

ar veni şi Camellia! *Poate că dacă mai multe fete de vârsta ei*... îmi trecu prin minte. Însă veneau şi alte fete de vârsta ei, dar asta n-o influenţase în vreun fel pe Camellia. De fapt, nimic nu părea s-o determine pe Camellia să vină la biserică.

În timp ce parcurgeam mintal lista cu tinerii care era posibil să vină la întâlnire, am devenit din ce în ce mai nerăbdător să ajung acolo. Probabil că Chester îmi simţi neliniştea, căci înainte să-mi dau seama, ne-am trezit gonind nebuneşte pe drumeagul prăfuit. Am tras de frâie, iar Chester pufăi dezgustat. Îşi zvârli capul pe spate şi începu să salte pe marginea drumului, împotrivindu-se poruncii primite, în timp ce eu încercam să-mi scutur hainele de praf.

În ciuda intenţiei mele de a ajunge mai devreme, în momentul în care am intrat în curtea bisericii, tinerii se adunaseră deja. L-am priponit bine pe Chester şi am salutat din mers în timp ce m-am îndreptat spre casa parohială ca să-i dau o mână de ajutor mătuşii Lou la ultimele pregătiri.

— Josh! strigă ea entuziasmată. Mă bucur să te văd! Cum merg lucrurile la fermă?

Mătuşa Lou mă saluta întotdeauna ca şi cum nu ne-am mai fi văzut de câteva luni, când, de fapt, numai ce plecasem la fermă cu o zi înainte.

— Bine, am răspuns. Foarte bine. Tu cum te simţi?

Mătuşa Lou se uită în jos, la pântecul ce crescuse bine în ultima vreme. Puse cu tandreţe o mână pe bebeluşul din ce în ce mai mărişor şi-mi zâmbi.

— Suntem bine amândoi, nu-i aşa, dragule? se adresă pruncului ei nenăscut.

Am zâmbit. Mătuşa Lou vorbea cu bebeluşul ei tot timpul. Deja mă obişnuisem cu asta. Şi arăta bine – ochii îi sclipeau şi faţa îi

strălucea.

— Pot să te ajut cu ceva? am întrebat.

— Totul e gata. Nat e la biserică şi am dus acolo mai devreme toate gustările.

— Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu... am început, însă mătuşa Lou mă opri.

— N-ai ajuns târziu. Ceilalţi au venit mai devreme. Cred că sunt nerăbdători să începem. Cât de mult a crescut grupul ăsta! Abia dacă mai ştiu câtă mâncare să pregătesc.

Îmi dădeam seama după zâmbetul mulţumit de pe chipul mătuşii Lou că era încântată să aibă o asemenea problemă.

Am străbătut împreună scurta distanţă până la biserică. Tinerii încă mai soseau, salutându-se cu entuziasm.

Stăteam la taifas cu câţiva băieţi pe treptele bisericii când atenţia îmi fu atrasă de o trăsură ce dăduse colţul şi se îndrepta spre noi. La început am crezut că este cineva nou, însă mai apoi l-am recunoscut pe Willie. Willie nu mâna niciodată trăsura; întotdeauna preferase să călărească, la fel ca mine. Da, era Willie – şi nu era singur.

Pentru o clipă nimeni nu scoase niciun cuvânt. Am rămas acolo privindu-l pe Willie cum coboară din trăsură şi priponeşte calul, pentru ca mai apoi să întindă mâna ca să ajute o fată să coboare. Fata purta o rochie amplă de culoare roz şi avea părul strâns în creştetul capului, bucle mici fluturându-i ici-colo. Îmi părea cunoscută, însă nu-mi puteam da seama cine este. Willie îşi priponise calul destul de departe de locul unde ne aflam. Fiecare dintre noi încerca să descopere cine era fata cu care venise Willie.

— Măi, să fie! şuieră Tom Newton. Este Mary Turley – şi ce dichisită e!

Nu se poate, mi-am spus. *Sigur că nu era nimic serios*! Însă în

faţa noastră se afla bătrânu’ Willie, conducând-o pe Mary Turley pe aleea ce ducea spre biserică.

Îmi venea să râd, să-l strig pe Willie. Primul meu impuls fu să-l bat pe spate şi să-l tachinez, dar n-am făcut-o. Am tăcut şi am privit.

Mary se schimbase, asta era sigur! Şi Willie la fel – sclipitor, încât abia dacă-l mai recunoşteam. Şi părea atât de manierat şi matur. Am fost reduşi la tăcere de această privelişte şi pun pariu că ceilalţi băieţi de lângă mine se întrebau cum de nu se gândiseră ei înşişi s-o invite pe Mary.

Mary ne zâmbi timid şi se strecură pe lângă noi, iar Willie îmi făcu discret cu ochiul. Eram sigur că nimeni nu văzuse gestul, însă eu l-am văzut, ca de altfel şi acea sclipire jucăuşă din privirea lui.

Avery mă împunse atât de tare cu cotul în coaste, încât mi s-a tăiat răsuflarea, însă ne-am grăbit cu toţii să intrăm în biserică în urma lui Willie şi Mary, purtând pe chip o expresie ştrengărească.

Ne-am găsit câteva locuri. Ca de obicei, fetele se aşezaseră în partea dinspre miazăzi a clădirii, iar băieţii în partea opusă. Toţi, cu excepţia lui Willie. O condusese pe Mary lângă Martha Ingrim, dar în loc să vină de partea băieţilor, se aşezase lângă Mary!

Unchiul Nat deschise întâlnirea salutând pe toţi cei prezenţi şi prezentându-i pe cei veniţi pentru prima dată. Mai venise o fată nouă din oraş, însă era însoţită de Thelma şi Virginia Brown, aşa că niciunul dintre noi nu i-a dat prea mare atenţie.

Apoi Willie o prezentă pe Mary. Vorbi clar şi fără stânjeneală. Am rămas uimit de felul în care făcea faţă situaţiei.

— Ea este Mary Turley, spuse el. Mary locuieşte într-o zonă mai îndepărtată. Noi – Josh şi cu mine şi cu alţi câţiva dintre noi – am fost colegi de şcoală cu Mary timp de câţiva ani.

În timp ce ne jucarăm câteva jocuri, am fost nevoiţi să

schimbăm locurile, iar Willie şi Mary ajunseră, fiecare, în altă parte a încăperii. Însă Mary părea că se simte bine. Mă bucuram să constat că se simţea în largul ei printre noi.

Întotdeauna crezusem despre Mary că este o fată simplă şi poate că aşa şi era, însă în această seară era drăguţă, în felul ei. Avea un zâmbet care atrăgea alte zâmbete, iar privirea ei avea profunzime şi intensitate. Felul ei de a se purta îmi atrăgea privirea spre ea. Părea atât de matură şi sigură pe sine în comparaţie cu majoritatea fetelor pe care le cunoşteam.

Mai apoi mi-am amintit de ce n-o mai văzusem atât de des pe Mary în ultimii ani. Mama ei fusese bolnavă, iar Mary fusese nevoită să se ocupe de gospodărie şi de gătit în locul ei. N-a mai putut continua şcoala la oraş, aşa cum ar fi vrut să facă. Nu mă gândisem prea mult la asta atunci când aflasem vestea. Însă acum, privind-o, mi-am dat seama că se maturizase mai mult decât alţii, care nu fuseseră nevoiţi să se confrunte cu astfel de responsabilităţi.

Deschisă şi veselă, Mary râdea şi se bucura de jocuri la fel de mult ca şi ceilalţi prezenţi, însă în acelaşi timp avea atitudinea unui om foarte sigur pe sine.

După ce se încheiară jocurile, unchiul Nat îşi aduse chitara, iar noi ne aşezarăm într-un cerc, cântând toate imnurile pe care le ştiam pe de rost. Mary nu părea să ştie multe dintre cuvinte, însă ascultă cu apreciere şi, o dată sau de două ori, am observat cum ţinea ritmul bătând din picior. Cu toate că nu eram sigur – pentru că nu şedeam suficient de aproape de ea – aveam sentimentul că fredona melodiile.

Când mătuşa Lou servi mâncarea, Mary se oferi s-o ajute. Eu eram ocupat să umplu paharele cu punci, aşa că am schimbat câteva vorbe. Am întrebat-o despre mama ei – şi-mi păru rău că până atunci nu mă interesasem de ea. Mary zâmbi când îmi spuse

că mama ei se simţea mult mai bine – ba chiar se întorsese din nou în bucătărie.

M-am gândit la doamna Turley şi la bucătăria aceea mare a ei. Îmi aminteam bine ziua în care împreună cu Willie şi cu Avery, poposisem acolo în drum spre casă din excursia pe care o făcusem la izvoarele râului. Eram pe jumătate morţi de foame, iar bucătăria bine dotată a doamnei Turley aproape că ne salvase vieţile. Mi-o aminteam şi pe Mary, care era mai degrabă o fetişcană lungană, cu faţa pistruiată. Nu mi-aş fi închipuit că va deveni o domnişoară atât de manierată.

— Mă bucur pentru mama ta, am asigurat-o.

— Şi eu, spuse Mary. Mi-a fost greu s-o văd atât de bolnavă.

Nu menţionă nimic despre acei ani în care fusese nevoită să facă pe menajera şi pe infirmiera. Părea să se bucure din toată inima că mama ei se simţea mai bine.

— Poate că vei reuşi să vii şi la următoarea noastră întâlnire, am îndrăznit să mă aventurez.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse Mary şi mi-am dat seama după sclipirea din ochii ei că acesta era adevărul. Îmi doream ca Mary să fie parte a grupului nostru de tineri. Îmi doream să se simtă binevenită. Însă ea nu era credincioasă şi nu m-am putut stăpâni să nu pun sub semnul întrebării purtarea lui Willie. Curta o fată care nu era creştină, iar eu... eu fusesem nevoit să renunţ la relaţia mea cu Camellia tocmai din acest motiv. Nu mi se părea chiar corect, însă nu mă îndoiam de sinceritatea dedicării lui Willie faţă de credinţa lui. Totuşi... cum se face că Willie risca Ieşind cu o fată necreştină? Gândurile mi se îndreptară spre Camellia şi rămaseră o vreme acolo. Mi-am adus aminte de ochii ei scânteietori, de buclele ei lungi şi arămii. Era cea mai drăguţă fată din câte văzusem vreodată. *Ce-ar fi fost dacă*... însă gândurile-mi fură întrerupte de chemarea

mătuşii Lou, care mă rugă să umplu din nou paharele cu punci.

CAPITOLUL 3

VEŞTI GROZAVE

Toată săptămâna care a urmat am avut parte de zile splendide de primăvară, iar oamenii începură să vorbească despre astenia de primăvară. Nu ştiu exact ce fel de astenie dăduse peste mine, dar ştiu că tare greu îmi era să mă concentrez la lecţii.

Peste câteva săptămâni urmau examenele finale, iar notele pe care urma să le luăm la aceste examene erau foarte importante pentru acceptarea noastră la colegiu. Poate de aceea îmi era atât de greu să mă concentrez. Cei mai mulţi colegi îşi aleseseră colegiul la care doreau să studieze şi cariera pe care doreau s-o urmeze. Aproape în fiecare zi mă întreba cineva: „Care-ţi sunt planurile, Josh?” Iar eu mormăiam, cu chipul îmbujorat, că încă nu mă hotărâsem.

Nu mă hotărâsem? Era ca şi cum aş fi avut mai multe variante din care trebuia să aleg. Adevărul era că nici măcar n-aveam habar ce anume îmi rezerva viitorul. Nu ştiam acum mai mult despre asta decât am ştiut în prima zi în care am pus piciorul pe treptele şcolii.

Îi evitam pe oameni cât de mult cu putinţă. Nu doream să răspund unei asemenea întrebări, pentru că nu aveam niciun răspuns. Drept rezultat, m-am învârtit mai mult pe lângă casă. Mă făceam că învăţ, iar mătuşa Lou şi unchiul Nat încurajau această alegere a mea. Încercam, însă mintea nu părea că vrea să nu

concentreze asupra cărţilor.

Într-o seară de primăvară deosebit de frumoasă, când mireasma florilor timpurii se strecura pe fereastra mea deschisă îngreunându-mi şi mai mult concentrarea, şedeam la micul meu birou încercând să rezolv ecuaţii la matematică, însă mintea mea refuza să aibă de-a face cu aşa ceva.

Gândurile începură să-mi zboare în alte direcţii. Ziua absolvirii se apropia. Mă gândeam la viitorul meu încă neplanificat. Mă gândeam la Camellia şi intenţia ei de a pleca la New York, ca să studieze designul interior. Cum se va descurca într-un oraş atât de mare, de rece? Cum putea tatăl ei să aprobe un asemenea plan?

Adierea molcomă a primăverii mi-a adus în cameră o mireasmă proaspătă de flori, ce-mi aminti de trandafirii ce înfloreau pe malul râului în fiecare primăvară. Puteam să-mi închipui firele de iarbă fragede şi verzi scoţându-şi capetele din pământ. Aproape că puteam adulmeca prospeţimea apei ce curgea molcom şi aproape că auzeam plescăitul vreunui peşte străpungând suprafaţa apei ca să înşface o muscă, întorcându-se înapoi în răcoarea apei curgătoare.

Chemarea râului îmi îndreptă gândurile spre tata mare. Încă nu mă obişnuisem cu lipsa lui. De fiecare dată când mă întorceam la fermă, mă trezeam căutându-l. Scaunul gol de la masă îmi dădea o senzaţie de părăsire, locul în care era de obicei agăţată haina de lucru îmi părea gol, fotoliul de lângă fereastra unde şedea ca să-şi citească Biblia şi unde rezolva cuvinte încrucişate părea mult prea singuratic.

Nu mi-aş fi dorit să-l am înapoi; ştiam asta. Plecase într-un loc mult mai bun decât avusese parte aici. Însă nici măcar acest gând nu reuşea să-mi şteargă durerea pe care o purtam înăuntrul meu.

Cu toate că în timpul săptămânii locuiam în oraş, alături de

mătuşa Lou şi unchiul Nat, iubeam ferma. Iubeam pământul. Iubeam locul în care-mi erau atât de adânc înfipte rădăcinile. Iubeam primăvara şi lucrările de însămânţare. Iubeam vara cu acel verde fraged ce se transforma odată cu trecerea săptămânilor, în acel verde închis, matur. Iubeam toamna, când bunătatea lui Dumnezeu era atât de vizibilă în faptul că din nou îngrijise de nevoile copiilor Săi.

Până şi lunile de iarnă erau frumoase. Îmi plăceau dimineţile îngheţate, când din găleata cu lapte cald ieşeau aburi în timp ce-o căram din grajd în casă. Iubeam mireasma ce se desprindea din fânul călduţ în timp ce-i pregăteam culcuşul lui Bossie sau al unui alt animal de la fermă. Iubeam mieunatul pisicilor din grajd în timp ce se adunau să-şi primească porţia de lapte călduţ, proaspăt.

Ferma era un loc de dorit. Cred că-mi plăcea totul la fermă.

Apoi gândurile mi se îndreptară spre bunicul şi unchiul Charlie şi dintr-odată mă izbi un alt gând. Ce se va întâmpla cu ferma când ei nu vor mai fi în stare să se îngrijească de ea? Niciodată nu mă mai gândisem la asta; presupusesem că vor fi acolo întotdeauna, lucrând pământul, aşa cum o făcuseră de când mă ştiam. Dar desigur, nu vor putea face asta la nesfârşit. Nu puteau. Trecerea anilor îşi lăsase amprenta asupra bunicului şi unchiului Charlie. Nu mai păşeau la fel de drept sau de rapid cum obişnuiau s-o facă. Până şi eu vedeam asta. Iar unchiul Charlie mi se părea că îmbătrânise chiar mai mult decât bunicul. Observasem asta ultima dată când lucrasem cot la cot, la fermă. Mişcările îi erau mult mai încete decât până atunci, ba chiar neîndemânatice. Am fost nevoit să refac nodul de la sacul de grâne. El încercase, însă nu reuşise.

Gândul că unchiul Charlie şi bunicul nu se vor mai putea îngriji de fermă mă nelinişti. Nu-mi puteam imagina viaţa fără fermă. Nu avea importanţă dacă Dumnezeu mă va chema să fiu predicator în

vreun orăşel îndepărtat, sau chiar misionar, ca Willie, într-un ţinut îndepărtat. Ferma urma să rămână pentru totdeauna căminul meu. Doream s-o pot vizita atunci când aveam ocazia, să-mi aduc familia, dacă voi avea vreodată una, nA simt acea înfrăţire cu pământul şi să privesc cum cresc plantele. Simţeam că rădăcinile mele vor fi întotdeauna acolo, în pământul pe care bunicul îl lucrase de când mă ştiu pe lume. A smulge aceste rădăcini însemna, oarecum, a pierde o parte din mine.

Reveria îmi fu întreruptă de un scheunat încetişor, venit de undeva de sub picioarele mele.

— Pixie! am spus. Nu ştiam că eşti aici. Nu ţi-am acordat prea multă atenţie, nu-i aşa, fetiţo? Căţeluşa scutură veselă din coadă şi-mi sări în poală. Am închis cu zgomot cartea de matematică şi am dat-o la o parte. Nu puteam învăţa acum. Aveam nevoie de o pauză. Pixie sări jos. M-am ridicat şi m-am întins.

— Ce-ar fi să mă duc până la bucătărie să mă ospătez cu câteva prăjiturele de-ale mătuşii Lou şi cu un pahar cu lapte?

Eram pe punctul de a ieşi din cameră când am simţit – mai mult decât am auzit – o agitaţie ciudată în bucătărie.

Nu era nici puternic, nici repezit. Oricum, era doar diferit. Am ascultat cu mai multă atenţie; o vreme n-am mai auzit nimic. Pixie alergă la uşă şi lătră încetişor; apoi am auzit pasul grăbit însă calm al unchiului Nat apropiindu-se de uşa mea. Am rămas nemişcat, dându-mi la o parte părul ce-mi căzuse pe frunte.

Unchiul Nat nici măcar nu bătu la uşă. O deschise încetişor şi-şi vârî capul înăuntru. Avea pălăria pe cap, iar unchiul Nat nu purta niciodată pălăria în casă.

— Lou spune că a sosit momentul, Josh, spuse el aproape în şoaptă. Mă duc după doctor.

Gura mi se uscă şi am simţit cum respiraţia mi se oprise

undeva, în piept. *Sosise clipa*. Gândul acesta mă făcu să simt un fior de teamă în tot trupul. Ştiusem tot timpul că ne vom confrunta cu acest eveniment în cele din urmă şi tot nu eram pregătit.

Micuţul necunoscut pe care mătuşa Lou îl purtase în pântec fusese atât de protejat în trupul ei. Acum însă, sosise clipa ca acest bebeluş să intre în lume – o lume unde boala şi pericolele erau din abundenţă. Oare va rezista micuţul? Pierderea unui alt copil ar fi fost prea mult de suportat, pentru toţi.

Am vrut să alerg la mătuşa Lou, ca să mă asigur că se simţea bine, însă picioarele refuzară să se mişte. Am încercat să înghit, însă gura îmi era prea uscată. Îmi venea să-l zoresc pe unchiul Nat să plece, însă mi-am dat seama că nu gândisem bine lucrurile.

— Mă duc eu după doctor, am reuşit să spun. Tu stai cu mătuşa Lou.

Unchiul Nat nu mă contrazise. Se dădu la o parte fără un cuvânt, ca să pot ieşi din cameră.

Aproape că ieşisem din bucătărie, când l-am auzit spunându-mi încet:

— Nu-i nevoie să alergi, Josh. Lou spune că e destul timp.

L-am auzit, însă alergam deja pe când am ajuns la uşa din spatele casei. Iar când am ieşit din curtea casei parohiale, am luat-o la sănătoasa.

Tot drumul până la casa doctorului m-am rugat cu ardoare pentru mătuşa Lou. Pentru bebeluşul ce urma să se nască. M-am rugat ca doctorul să fie acasă, nu la vreo vizită la domiciliu.

Pe când am ajuns la uşa din faţă a casei doctorului, gâfâiam din greu. Am bătut tare în uşă şi am făcut un pas în spate, aşteptând. Spre bucuria mea, se auzea mişcare în casă. Chiar doctorul fu cel care deschise uşa şi nu spuse nici măcar un cuvânt când mă văzu în cadrul ei. Doar întinse mâna spre cuierul de după

uşă, îşi apucă pălăria şi geanta cea neagră, totul într-o singură mişcare, şi-i spuse soţiei că se va afla la casa parohială. Apoi pornirăm la drum.

N-am alergat. Pasul încet al doctorului mă amăgi şi abia reuşeam să-mi potrivesc mersul după el, însă am încercat. Am păşit în tăcere, până când doctorului i se păru că aveam destulă suflare ca să pot vorbi.

— Când au început contracţiile? mă întrebă.

— Nu ştiu, am recunoscut. Unchiul Nat a venit la mine în cameră şi mi-a spus că a sosit clipa.

— Lou a luat masa cu voi? continuă doctorul să mă iscodească.

— A... a... M-am oprit o clipă ca să-mi amintesc. A stat la masă cu noi, dar n-a mâncat prea mult. Mai mult s-a jucat cu mâncarea în farfurie.

Nu fusesem prea atent la asta atunci.

— N-a spus nimic, am adăugat eu.

— Desigur, comentă doctorul, apoi grăbi pasul, lucru pentru care eram recunoscător.

Când am ajuns acasă, unchiul Nat nu ieşi în întâmpinarea noastră. Doctorul ştia deja cum să ajungă în dormitor, aşa că, după ce intră, am ştiut că nu prea mai aveam ce face – decât să mă rog.

Timpul se scurse tare încet. Sau aşa mi se părea mie. În realitate cred că totul se întâmplă aşa cum trebuia să se întâmple. Însă mie mi se păru o veşnicie. M-am plimbat de colo-colo prin bucătărie, m-am dus pe verandă şi m-am întors – de câteva ori – şi am ieşit, plimbându-mă pe aleea din faţa casei parohiale.

În cele din urmă, am auzit ţipătul scâncit şi ciudat al unui bebeluş şi am ştiut că, în sfârşit, se isprăvise. M-am concentrat cu toată fiinţa să prind şi alte sunete. Cred că aşteptam s-o aud pe mătuşa Lou strigând. Însă n-am auzit-o. Mai apoi am auzit pe cineva

râzând şi vocea unchiului Nat înălţându-se într-o rugăciune de mulţumire. Am răsuflat din nou uşurat şi am alergat spre intrarea din spate.

Unchiul Nat îmi ieşi în întâmpinare în bucătărie, cu chipul strălucind de bucurie. Nici măcar nu ne-am spus nimic Unul altuia, ci doar ne-am oprit ca să ne îmbrăţişăm scurt, după care ne-am îndreptat grăbiţi spre dormitor. Cred că pe obrajii amândurora erau lacrimi, lacrimi de uşurare şi bucurie.

Doctorul vorbea când am intrat în încăpere. Nu eram sigur dacă vorbeşte cu mătuşa Lou sau cu legăturica pe care o ţinea în mâinile-i mari.

— Sigur că m-ai luat prin surprindere, spunea el. Mă aşteptam la un vlăjgan de băieţel şi, când colo, ia uite cine-şi face apariţia plesnind de sănătate şi vigoare.

Lou zâmbea, un zâmbet plin de mulţumire şi dragoste. Mie îmi părea palidă – dar o, câtă fericire i se citea pe chip!

Doctorul continuă să se adreseze mătuşii Lou.

— Ai făcut o treabă bună, micuţă doamnă – priveşte-ţi răsplata. Un bebeluş frumos. Pur şi simplu frumos. Îmi aminteşte de mama ei când am ajutat la venirea ei pe lume, acum douăzeci de ani.

Cuvintele *mama ei* mi-au atras atenţia. Era o fetiţă! Visul mătuşii Lou devenise realitate, iar „vlăjganul de băiat” la care se aşteptase doctorul se dovedise a fi fetiţă. Am zâmbit larg şi dintr-odată m-am simţit stânjenit, ciudat. M-am dat puţin înapoi, căci nu ştiam ce să fac sau să spun. Mătuşa Lou simţi imediat. Se ridică uşor de pe pernă şi-mi întinse mâna.

— Vino s-o vezi, Josh, mă încurajă ea. Aşa cum a spus doctorul, e frumoasă.

M-am apropiat încet în timp ce doctorul se aplecă şi puse

preţioasa legăturică în braţele mătuşii Lou. Micuţa faţă era roşie şi zbârcită, iar pleoapele îi erau aproape lipite. Avea o claie de păr închis la culoare care în clipa aceea era lipit de căpşorul mic şi rotund. Nu era chiar frumoasă, aşa cum spuneau doctorul şi mătuşa Lou, însă până şi eu ştiam că era foarte specială.

Mai apoi îşi flutură agitată pumnişorul în vânt şi îl căută cu gura ţuguiată ca pentru supt. În mod miraculos reuşi să le conecteze pe cele două şi începu să sugă gălăgios. Am râs cu toţii, iar mătuşa Lou o ţinu parcă şi mai strâns în braţe, iar ochii unchiului Nat se umplură din nou de lacrimi. Era frumoasă.

Când mătuşa Lou reuşi să vorbească din nou, îşi privi fetiţa, apoi îşi ridică privirea spre mine.

— Sarah Jane, spuse ea, fă cunoştinţă cu vărul tău, Joshua Jones. E cel mai bun verişor pe care şi l-ar putea dori o fetiţă. Eşti o fetiţă norocoasă, Sarah Jane – nu, nu norocoasă – binecuvântată. Mătuşa Lou îmi dărui unul din acele zâmbete speciale ale ei. Am simţit braţul ferm al unchiului Nat în jurul umerilor mei, iar acest lucru mă umplu de un sentiment plăcut, de apartenenţă.

Am privit din nou în jos, la mica legătură din braţele mătuşii Lou. De când muriseră părinţii mei, mătuşa Lou îmi fusese şi mamă şi mătuşă, în acelaşi timp. Acum aveam o micuţă Sarah Jane. Poate că nu eram chiar aşa cum mă lăudase cu atâta generozitate mătuşa Lou, însă ştiam un lucru. Iubeam legăturica aceea cu toată fiinţa mea şi, instinctiv, ştiam că nu i se va întâmpla nimic rflu atâta vreme cât stătea în puterea mea să împiedic acest lucru.

CAPITOLUL 4

AFLAREA VEŞTII

— Cineva trebuie să meargă la fermă! am strigat entuziasmat, luându-mi ochii de la fetiţă şi de la mătuşa Lou pentru a-l implora pe unchiul Nat.

— Cred că putem aştepta până dimineaţă, spuse unchiul Nat. Mi-am dat seama că nu era nerăbdător să plece de lângă soţie ti fiică.

— Dimineaţă? O veste ca asta nu poate aştepta până dimineaţă. Iar bunicul şi unchiul Charlie nu ne vor ierta niciodată!

— E destul de târziu, continuă unchiul Nat. Se uită la ceasul de buzunar. E aproape miezul nopţii. Apoi se adresă micuţei Sarah Jane. Dacă mai aşteptai zece minute, micuţo, te năşteai de ziua bunicii tale.

Unchiul Nat nu vorbea prea des despre mama sa, însă după tonul său mi-am dat seama că ar fi fost şi mai bucuros dacă Sarah şi-ar mai fi întârziat puţin venirea pe lume.

Nu m-am lăsat păcălit de mica diversiune a unchiului Nat.

— Miezul nopţii sau nu, am continuat eu, cineva trebuie să meargă la fermă. Mă pot duce eu. Chester îşi poate găsi drumul oricât ar fi de întuneric – şi nu este atât de întuneric. Cerul mi se pure destul de luminat. Probabil că străluceşte luna...

— Ce zici, Lou? întrebă unchiul Nat. Lou zâmbi şi încuviinţă.

— Adu-mi un creion şi o foaie de hârtie, spuse ea. Am ştiut că plecarea mea fusese hotărâtă.

Mătuşa Lou trebuia să aibă mâinile libere ca să poată scrie, aşa că unchiul Nat ridică bebeluşul din braţele ei şi începu să se plimbe cu ea prin încăpere, vorbindu-i încetişor în tot acest timp.

N-am ascultat ce-i spunea, însă din când în când mai

„prindeam” câte o vorbă. Deja îi vorbea despre Dumnezeu. Închipuiţi-vă! Nu era decât o mână de om şi unchiul Nat îi ţinea deja prima predică.

Mătuşa Lou avea o poziţie cam incomodă pentru scris, aşa cum era proptită de perne. Cred că-şi dorea să istorisească ea însăşi bunicului şi unchiului Charlie despre sosirea bebeluşului, pentru că nu mai isprăvea cu scrisul. Mă întrebam de unde găsea atât de multe de spus despre o persoană pe care abia o cunoscuse, ca să spun aşa.

Isprăvi, în cele din urmă, împăturăfoaia de hârtie şi mi-o întinse, apoi puse creionul şi tăbliţa pe care-şi sprijinise foaia pe mica noptieră de lângă pat. Zâmbi din nou – acel zâmbet mulţumit, fericit – însă îmi dădeam seama că era tare istovită.

Un sunet ne făcu să privim cu toţii spre uşă. Era doctorul. Uitasem de tot de el. Cred că fusese în bucătărie şi se servise cu o ceaşcă de ceai în timp ce noi ne familiarizam cu Sarah Jane. Acum se întorsese ca să verifice încă o dată dacă totul era în regulă şi să le pună pe mătuşa Lou şi pe micuţă la culcare. Am sărutat-o pe mătuşa Lou pe obraz şi am privit-o încă o dată pe Sarah Jane ca să văd dacă nu mai crescuse, sau dacă nu se mai schimbase între timp. Întotdeauna le auzisem pe doamne exclamând cât de repede cresc bebeluşii. Însă îmi păru la fel, atâta doar că adormise – chiar în mijlocul predicii unchiului Nat.

Chester păru să-mi simtă dispoziţia, aşa că îndată ce ieşirăm pe drum, fu gata de galop. Probabil gândea că de data asta o să-i meargă. Totuşi, nu i-am dat frâu liber căci, cu toate că luna lumina puţin, iar ochii săi erau mai buni decât ai mei, ştiam că este neînţelept să dau frâu liber unui cal ca să gonească după bunul plac în timpul nopţii.

Îmi păru că drumul până la fermă este mai lung decât de

obicei. În mod normal îmi lăsam gândurile să zburde liber, însă în noaptea asta nu mă puteam gândi decât la micuţă, întreagă, sănătoasă şi nou-nouţă, iar doctorul spunea că este bine, foarte bine.

Am ajuns la fermă în cele din urmă şi am rămas puţin surprins să văd toată casa înfăşurată în întuneric. Ar fi trebuit să-mi dau seama că aşa va fi. Bunicul şi unchiul Charlie se duceau la culcare în jurul orei zece în fiecare seară, iar cum noaptea asta nu era cu nimic diferită de celelalte, rămăseseră credincioşi obiceiului.

M-am întrebat ce-ar fi mai bine să fac: să priponesc rapid calul şi să alerg înăuntru cu vestea, sau să-l duc pe Chester în grajd – aşa cum trebuia să fac, în cele din urmă – apoi să intru în casă. Am hotărât să-l pregătesc pe Chester pentru noapte. Îmi era greu să fac asta mai întâi, însă ştiam că mai târziu îmi va şi mai greu s-o fac, mai ales după ce urma să dau vestea cea mare.

Chester se bucură să-şi vadă locşorul. Nu cred că era prea flămând, ştiind că fusese deja bine hrănit, însă i-am pus la repezeală o porţie de fân, în cazul în care ar avea intenţia să mănânce. Se apucă să o mănânce îndată.

Abia dacă m-am oprit să închid uşa grajdului înainte de a o zbughi spre casă. Era o distanţă destul de mare între casă şi grajd – lucru pe care nu-l remarcasem niciodată înainte. Când am ajuns în veranda din spate, deja gâfâiam. Uşa din spate, ca de obicei, nu era încuiată. Nu eram sigur că bunicul o putea închide, chiar dacă dorea asta. Am împins-o şi uşa scârţâi puţin în ţâţâni.

Aş fi vrut să dau vestea în gura mare, însă bunul simţ mă împiedică s-o fac. Dacă intram în casă ţipând, i-aş fi speriat de moarte pe bunicul şi pe unchiul Charlie:

Am urcat în grabă scările, încercând să nu fac prea mare gălăgie. Nu m-am gândit la treapta scârţâitoare decât când era prea

târziu.

— Cine-i acolo? strigă bunicul.

— Eu, am răspuns şoptit.

L-am auzit pe unchiul Charlie mişcându-se, însă zgomotul nu venea dinspre pat. Şezuse în vechiul scaun aşezat lângă fereastră. Am ştiut atunci că mă urmărise intrând în curte, ducându-l pe Chester în grajd şi alergând spre casă.

O clipă am uitat de bunicul, de mătuşa Lou, chiar şi de micuţa nou sosită.

— Ce faci de nu te-ai culcat? l-am întrebat pe unchiul Charlie.

— Nu prea multe, răspunse el evaziv. Doar că uneori nu mă prea împac cu patul.

Bunicul strigă din nou.

— Vin îndată. Am auzit arcurile patului scârţâind în timp ce se ridică din pat şi-şi trase pantalonii.

— Să înţeleg că vii cu veşti, spuse bunicul în timp ce ieşi din dormitor cu o lampă aprinsă în mână.

— Aşa e, am spus zâmbind larg în timp ce gândurile-mi zburară la Sarah Jane.

— Ei, bine? mă îndemnă unchiul Charlie.

— Altă fetiţă, am spus aproape chiuind. Şi este foarte bine.

— Şi Lou? întrebă bunicul. Cred că nu şi-ar fi îngăduit să zâmbească cu gura până la urechi până n-ar fi ştiut că mătuşa Lou este şi ea în siguranţă. Însă Lou era fetiţa lui, iar bunicul nu s-ar fi liniştit fără această informaţie.

— E bine! am spus. Foarte bine... şi fericită.

— Mulţumesc, Tată! spuse bunicul încetişor, iar eu am înţeles mica lui rugăciune de recunoştinţă. Doar apoi începu să zâmbească. I-am privit chipul la lumina lămpii pe care o ţinea în mână. Strălucea de bucurie.

Unchiul Charlie ni se alătură în hol. Şi el zâmbea – un zâmbet larg, molipsitor. Rareori îl văzusem atât de fericit. Însă eram surprins cât de greu se mişca. Bunicul se răsuci spre el cu îngrijorare în privire şi glas.

— Altă noapte albă? întrebă el, iar unchiul Charlie încuviinţă. N-am înţeles întrebarea – nici răspunsul. De ce avea unchiul Charlie nopţi albe? De ce se îndrepta spre scări mişcându-se ca un om bătrân? De ce se sprijinea cu mâna de balustradă când cobora? Nu observasem aceste lucruri până atunci. De ce nu-mi spusese cineva ce se întâmplă?

— Doctorul a fost acolo? întrebă unchiul Charlie. Ştia că uneori doctorul se afla în vizite la pacienţi şi nu putea fi găsit.

— M-am dus chiar eu după el, am explicat. Era acasă.

— Nat a fost acolo? întrebă bunicul. Ştiam că se gândea la ce se întâmplase data trecută.

— Tot timpul, am răspuns.

— Bun! spuse bunicul şi zâmbi din nou în timp ce aşeză lampa pe masa de bucătărie.

Unchiul Charlie se îndreptă cu paşi târşâiţi spre sobă şi vârî câteva lemne în focar. Focul fusese stins în sobă, căci nu era lăsat să ardă peste noapte; nu trecu mult şi vreascurile se aprinseră. Unchiul Charlie împinse pe foc ibricul de cafea.

— Povesteşte-ne despre ea, spuse bunicul entuziasmat.

Unchiul Charlie trase un scaun de la masă şi se aşeză încet.

Se aplecă înainte nerăbdător să asculte, ca şi cum n-ar fi vrut să piardă niciun cuvânt.

— Nu este foarte mare, am început, arătând cu mâinile, aşa cum făceam adesea când povesteam despre isprăvile mele pescăreşti.

— Sigur că nu este, interveni bunicul.

— Şi... şi... Cum puteam spune că era roşie şi zbârcită şi cam... umflată? Oare ar fi înţeles?

— Are păr?

— Mult – şi negru.

— Ca şi Lou, interveni bunicul.

— Ce culoare au ochii ei? întrebă unchiul Charlie.

— Păi... nu prea ştiu. Nu i-a ţinut prea mult timp deschişi, dar au o culoare închisă, cred.

— A spus doctorul ce greutate are?

Nu l-am auzit spunând nimic despre greutatea micuţei. Am clătinat din cap.

— Povesteşte-ne despre Lou, mă îndemnă bunicul.

— Păi...

— A durat mult...? începu bunicul din nou.

Mie mi se păruse că durase jumătate de veşnicie, însă am ridicat din umeri şi am răspuns deschis:

— Doctorul a spus că totul a decurs bine. Foarte bine. M-am dus după el pe la nouă fără un sfert, iar Sarah s-a născut cu puţin înainte de miezul nopţii.

Bunicul şi unchiul Charlie zâmbiră şi clătinată din cap, iar eu am înţeles că erau mulţumiţi de informaţie.

— Însă mătuşa Lou a spus că avusese câteva... câteva...

— Contracţii.

— Da, cam de pe la ora unu. Însă nu au devenit puternice decât pe la ora cinei. Nu doream să-şi închipuie că fusese prea uşor.

— Dar acum e bine? întrebarea venise de la bunicul, din nou.

— Foarte bine, l-am asigurat.

Unchiul Charlie se ridică de pe scaun şi se duse după ibricul de cafea. Nu cred că cafeaua se încălzise suficient încă, dar poate că unchiul Charlie avusese nevoie să-şi ocupe mâinile cu ceva.

Turnă cafea aburindă în trei ceşti şi aduse la masă două dintre ele. Una o dădu bunicului, iar cealaltă o puse înaintea mea. Pentru prima oară am observat că degetele lui arătau ciudat. Eram pe punctul de-a întreba dacă se lovise la mână, când am observat că şi cealaltă mână arăta la fel. Am tăcut chitic şi m-am uitat la bunicul, însă acesta nu părea să citească întrebarea nerostită din privirea mea. Cred că încă era prea entuziasmat de sosirea nepoţelei sale.

— Numele ei, spuse el dintr-odată. Nu ne-ai spus cum o cheamă.

— O cheamă Sarah, i-am spus. Sarah Jane.

— Frumos, spuse bunicul, iar unchiul Charlie, care se întorcea la masă cu propria cană plină cu cafea, repetă numele după mine.

— Sarah Jane, spuse el. Sarah Jane. E frumos.

Dintr-odată mi-am amintit de scrisoarea mătuşii Lou. Am scos-o din buzunar şi i-am întins-o bunicului. Acesta o deschise cu nerăbdare şi începu să citească cu voce tare unchiului Charlie.

Eu nu mai aveam prea multe informaţii de dat despre Sarah Jane. Mătuşa Lou spunea acolo tot ce era de spus.

Am rămas acolo, bând cafea şi tăifăsuind despre fetiţă, despre mătuşa Lou şi despre unchiul Nat. Însă vederea degetelor neîndemânatice ale unchiului Charlie încercând să-şi ridice la gură cana cu cafea, făcea ca bucuria evenimentului să pălească. În timp ce încerca să bea, vărsă câţiva stropi de cafea pe masă. Am observat un firicel de lichid prelingându-i-se printre degete de câteva ori în timp ce-şi ridica ceaşca la gură. Poate că de aceea unchiul Charlie nu mai lăsa cafeaua să fiarbă aşa de tare cum obişnuia el.

M-am gândit la toate ocaziile precedente când îl urmărisem pe unchiul Charlie ducându-şi cana la gură şi luând câte o înghiţitură zdravănă din cafeaua fierbinte pe care reuşea s-o înghită fără a păţi

nimic. Însă pe atunci mâinile nu-i tremurau. Degetele nu-i erau răsucite ca acum, când parcă nu mai putea Apuca bine nimic cu ele.

— Cred că sunt destul de obosit, m-am scuzat în cele din urmă. Mă duc la culcare.

Bunicul zâmbi, înăbuşindu-şi un căscat.

— Şi eu, spuse şi întinse mâna după lampă.

— Duceţi-vă voi doi, ne îndemnă unchiul Charlie. Eu cred că moi rămân puţin aici. Poate-mi mai torn o cană de cafea.

M-am uitat la bunicul.

— Ţi-ai luat tableta? întrebă el.

Unchiul Charlie încuviinţă.

— Şi nu te-a mai lăsat?

— Puţin. Ştiam şi eu şi bunicul că unchiul Charlie încerca să facă pe bravul.

Bunicul lăsă lampa pe masă şi urcarăm amândoi scările pe întuneric.

Când am ajuns în capul scărilor am întins mâna să-l opresc.

— Ce este? am întrebat şoptit.

Bunicul nu păru să-mi înţeleagă întrebarea.

— Care-i problema cu unchiul Charlie?

— Ce vrei să spui?

— Mâinile lui... sunt... sunt strâmbe... şi merge atât de încet şi...

— O, despre asta e vorba, răspunse bunicul pe un ton cât se poate de normal. Are artrită. Şi se înrăutăţeşte pe zi ce trece.

Artrită! mai rău! Cum de nu observasem până acum?

— De câtă vreme... de câtă vreme este aşa? m-am trezit eu întrebând.

— Suferă de artrită de câţiva ani, răspunse bunicul. În unele zile e mai bine, în altele mai rău. Oamenii spun că e şi în funcţie de

vreme. Dar se agravează. Acum i-a prins mâinile. Până acum avea probleme doar cu genunchii şi cu spatele.

Nu mai aveam ce spune, aşa că l-am lăsat pe bunicul să plece.

— Ne vedem dimineaţă, am mormăit şi m-am îndreptat spre dormitorul meu.

În acea noapte am rămas treaz vreme îndelungată – gândindu-mă nu doar la mica Sarah Jane. M-am gândit mult la unchiul Charlie. Artrita asta mă speria. Deja îl transformase într-un om bătrân. Se întâmplase atât de treptat, încât aproape că nu observasem.

Dar acum ştiam. Acum era evident. Unchiul Charlie nu era un om care să se plângă, însă devenea din ce în ce mai clar faptul că până şi sarcinile mărunte reprezentau o provocare pentru el. Şi cum va mai putea ajuta la lucratul pământului?

M-am străduit să adorm, nu doar ca să scap de gândurile care mă frământau, ci şi pentru că aveam nevoie de somn. Bunicul spusese că vom pleca la oraş îndată după ce ne vom termina treburile de la fermă şi ştiam fără să-l mai întreb că se va apuca de treabă mai devreme decât de obicei.

Chiar şi aşa, n-am reuşit decât după multă vreme să-mi las la o parte entuziasmul – şi îngrijorarea – şi să mă las purtat pe braţele somnului.

CAPITOLUL 5

ABSOLVIREA

Doar peste câteva zile lucrurile intrară din nou pe făgaşul lor

normal. Bunicul şi unchiul Charlie vizitară casa parohială mai des decât de obicei. Cred că se temeau ca nu cumva micuţa Sarah Jane să crească în timp ce ei erau în altă parte. Oricum, veneau des ca s-o vadă.

Sarah Jane schimbă mult obiceiurile casei. Mătuşa Lou nu mai reuşea să pregătească la fel de multe bunătăţi ca înainte, iar eu şi unchiul Nat aveam mai multă treabă de făcut acasă. Cam la fiecare cinci minute fetiţa era ori flămândă, ori udă.

Cu toate acestea, era o scumpete. Lou ne spunea mereu cât de cuminte era, iar eu o credeam pe cuvânt. Dar ştiu că dormea tare mult. Ori de câte ori îmi aduceam câte un prieten ca s-o vadă, fie dormea, fie mânca – aşa mi se părea mie – iar acestea nu erau momentele potrivite pentru o vizită.

Nu după multă vreme, roşeaţa şi acele zbârcituri făcură loc unui chip neted, rozaliu. Părul îi crescu negru şi pufos. Acum îşi deschidea ochii mai des; adesea stătea cuminte în braţele mele şi se uita la mine de parcă chiar ştia cine eram şi ce rol aveam în viaţa ei. Îmi plăcea când mă privea astfel; dacă nu era nimeni prin preajmă ca să mă audă, îi vorbeam şi-i povesteam despre mine, ca să mă cunoască mai bine. Cu toţii o adoram – la urma urmelor, cu toţii o iubeam pe Lou şi aşteptasem atâta vreme sosirea micuţei.

Mă gândeam că de acum îmi va fi chiar mai greu să învăţ şi, într-un fel, chiar aşa era. Însă, dintr-odată, mi se păru foarte important să iau note bune la terminarea şcolii şi la intrarea în lume. N-aş fi recunoscut în faţa nimănui acest lucru, însă nu doream ca Sarah să aibă vreun motiv să se ruşineze de mine. Aşa că am „plonjat” în acele manuale aşa cum n-o mai făcusem niciodată în viaţă – şi acţiunea mea a dat rezultate. Am încheiat cu cele mai bune note pe care le-am avut vreodată.

Willie trecea pe la noi din când în când. Uneori învăţam

împreună şi ne jucam cu Sarah, însă de cele mai multe ori lăsam cărţile la o parte şi stăteam la taifas. Într-o zi de joi, după-amiază, Willie ciocăni la fereastra camerei mele şi de cum l-am văzut mi-am dat seama că se întâmplase ceva ce-l bucura nespus. Mi-am împins la o parte manualul şi am deschis fereastra.

— Doarme Sarah? întrebă Willie.

Am încuviinţat.

— Atunci vino afară. Willie nu dorea ca entuziasmul său s-o trezească pe micuţă.

Am închis fereastra uşurel şi m-am îndreptat spre uşa din spate.

— Ce este? am întrebat îndată ce am ieşit din bucătărie.

— Mary, spuse Willie cu chipul strălucind. A devenit creştină.

Acum ştiam pentru ce era Willie atât de bucuros. Şi eu eram.

Ne-am îmbrăţişat, lovindu-ne prieteneşte pe spate. Mary venise cu Willie la biserică în fiecare duminică, încă de la prima ei întâlnire cu grupul de tineri.

— Când? am întrebat când am putut vorbi.

— În după-masa asta. Am venit să-ţi spun îndată ce am aflat.

L-am lovit din nou cu palma pe spate. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc cât de fericit aş fi dacă aş avea aceeaşi veste bună despre Camellia.

— E grozav! am spus. Grozav.

De teamă că mi-ar putea vedea lacrimile, m-am dat înapoi şi m-am îndreptat spre leagănul pe care unchiul Charlie îl meşterise pentru Lou. Willie mă urmă fără să spună nimic; cred că simţea că mă emoţionasem.

Evitând privirea lui Willie, am împins puţin leagănul şi l-am studiat îndeaproape, cum nu mai făcusem niciodată. Unchiul Charlie se pricepea la aşa ceva. Fiecare bucată de lemn era bine şlefuită şi

frumos îmbinată cu cea învecinată. Braţul pe care pusesem mâna era neted şi în aşa fel modelat încât să ofere confort. Mi-am trecut încet mâna peste el, întrebându-mă dacă unchiul Charlie va mai fi vreodată în stare să ţină în mână un ciocan sau o rindea. Apoi gândurile mi se întoarseră în prezent.

— Ce zic ai ei? l-am întrebat pe Willie.

— Nu ştiu ce să zic despre tatăl ei. El n-a zis prea multe. Însă mama ei a spus că este decizia ei şi o va sprijini pe fiica ei în noua credinţă. Cred că-şi doreşte să aibă şi ea curajul de a face acest legământ. Cred că s-a gândit mult la asta cât timp a zăcut bolnavă.

— Este posibil, am fost eu de acord.

— Mary se roagă deja pentru mama ei. Spune că nu e decât o chestiune de timp până când mama ei va deveni creştină. Crede că mama ei L-a căutat pe Dumnezeu de multă vreme, însă n-a ştiut unde sau cum să-L găsească. Iar acum că Mary ştie cum, o poate ajuta pe mama sa.

Vocea lui Willie era din nou plină de entuziasm. Ochii îi străluceau.

— Josh, spuse el, ea este prima persoană cu care am vorbit despre credinţa mea, prima persoană care a devenit creştină în urma mărturiei mele. Este... este... cred că este cel mai îmbucurător lucru ce mi s-a întâmplat vreodată.

Eu nu experimentasem acest lucru niciodată, cu toate că încercasem – eu Camellia, cu mama ei, chiar şi cu Jack Berry, căruia îi trimisesem scrisori în închisoare, după ce-l iertasem. Nimic nu dăduse roade. Totuşi, încă mă mai rugam pentru ei.

— Mary ce zice? Simte şi ea chemarea pentru câmpul de misiune? am întrebat.

Willie mă privi încurcat.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Nu este... nu este important lucrul acesta?

— Ei bine, cred că trebuie mai întâi să înveţe mai multe despre ce înseamnă a fi creştin, înainte de a căuta locul în care o vrea Dumnezeu, nu crezi asta?

— Însă tu ştii deja care este locul în care te vrea Dumnezeu, am insistat.

— Şi? spuse Willie ridicând din umeri.

— Şi s-ar putea să fie important de ştiut unde o vrea şi pe fata ta.

— Fata mea? Willie părea de-a dreptul confuz acum.

— Mary! am spus nerăbdător să-i împrospătez memoria. Fata pe care tocmai ai adus-o la credinţă. Mary! Dacă vrei să fii misionar, atunci n-ar strica să ştii dacă şi fata ta are o asemenea chemare.

Willie mă privi uluit.

— Mary nu este fata *mea*, spuse el în cele din urmă.

— Poftim?

— De unde ţi-a venit o asemenea idee?

— De la tine, am spus. Tu ai adus-o la întâlnirea grupului şi la biserică şi tot tu...

— Dar nu e *fata mea*.

— Ea ştie asta? l-am întrebat.

— Sigur că da! Suntem doar amici. Mary a înţeles asta tot timpul. Am discutat acest lucru încă de când a venit pentru prima dată la întâlnirea grupului de tineri.

— Şi aţi venit împreună în calitate de *amici*? Mie mi se părea ceva nefiresc. Vrei să spui că ai adus-o, ai discutat cu ea şi i-ai împărtăşit Evanghelia doar în calitate de amic? Nu pentru că-ţi *plăcea* de ea?

Willie clătină din cap ca şi când nu-i venea să-şi creadă urechilor ce ciudăţenii scoteam pe gură.

— Josh, nu-ţi împărtăşeşti credinţa cu fetele doar ca să le cucereşti. Willie nu-şi putu ascunde zâmbetul, cu toate că spusele mele îl agitaseră puţin. Am adus-o pe Mary la grupul de tineri pentru că este o fată grozavă, o amică bună – o fată care n-a avut niciodată şansa de a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Niciodată n-a fost la biserică. Niciodată n-a petrecut timp cu cei de la biserică. Cum altfel ar fi auzit Evanghelia?

— M-am gândit că... l-am întrerupt. Ei bine, toţi s-au gândit că îţi place de Mary – într-un fel mai special.

— N-aş fi îndrăznit să curtez o fată necreştină şi ştii foarte bine asta, Josh. Ştii că Dumnezeu vrea ca eu să fiu misionar. Cum aş putea fi misionar dacă aş curta şi m-aş căsători cu o fată care nici măcar nu-mi împărtăşeşte credinţa? Cum aş...

— M-am gândit şi eu la asta, am recunoscut. Şi nu mi se părea normal.

Am rămas în tăcere câteva clipe, apoi am îndrăznit să spun:

— Ei bine, acum este creştină, aşa că dacă te hotărăşti că-ţi place de ea – nu e nicio problemă.

Willie se ridică brusc de pe leagăn, oprindu-l. Îşi netezi părul pe spate. I-am recunoscut gestul – un gest de exasperare.

— Bine, bine, am spus degrabă înainte ca Willie să rostească vreun cuvânt. Deci rămâneţi amici.

M-am ridicat şi eu de pe leagăn, pregătit să mă întorc în casă.

— Cred că aş face mai bine să mă întorc la cărţi, am spus ca pentru a mă apăra. Mai avem doar două examene de dat.

Willie zâmbi.

— Ştiu. Vrei să iei iar 99 de puncte.

M-am îmbujorat.

— Şi unde te va duce asta, Josh? întrebă Willie.

— Poftim? M-am oprit şi l-am privit cu atenţie.

— N-ar fi trebuit să-mi formulez astfel întrebarea, continuă Willie. N-am vrut să sune aşa. Mă întrebam dacă nu cumva ai un secret în mânecă, un lucru pe care nu l-ai dezvăluit. M-am gândit că poate încerci să intri la vreun colegiu faimos, unde ai nevoie de note foarte bune.

Am clătinat din cap. Nu mă înscrisesem la niciun colegiu.

— Încă nu ştii?

Am clătinat din nou din cap.

— O să continui să mă rog pentru tine, Josh, spuse Willie, bătându-mă pe spate.

— Mulţumesc. M-am dus înapoi în camera mea şi am deschis manualul.

Îl invidiam pe Willie. El ştia deja exact ce vrea Dumnezeu pentru el. Ştia ce să facă pentru a se pregăti cât mai bine. Putea merge înainte, pregătindu-se pentru scopul propus.

Când sosi şi ziua absolvirii, m-am simţit tare ciudat. Pe de o parte, eram bucuros că terminasem cursurile liceale. La ceremonie s-au spus câteva lucruri extraordinar de frumoase despre mine – şi m-am simţit stânjenit. Am observat-o pe mătuşa Lou îndreptându-şi spatele pe scaun şi ridicând-o uşor pe Sarah Jane, ca nu cumva să omită vreunul din acele complimente. Am văzut şi zâmbetele largi de pe chipurile bunicului şi unchiului Charlie. Bunicului aproape că-i plesnea vestonul, atât de tare se umflase în pene. Aşa că mi-am îngăduit şi eu o măsură de mândrie onestă.

Pe de altă parte, mă simţeam gol pe dinăuntru. Iată-mă aici, terminând şcoala fără a avea nici cea mai mică idee despre ce urma să fac cu viaţa mea. Aşa cum deja am spus, Willie pleca să se pregătească pentru câmpul de misiune; Camellia pleca la New York; Janie şi Charlotte se hotărâseră pentru cariera de învăţătoare; Avery urma să lucreze împreună cu tatăl lui; Polly se căsătorea – şi lista

putea continua. Însă Joshua Jones, şeful clasei, n-avea nicio idee despre ce anume va face cu toată această educaţie.

Încă mă simţeam confuz când ne întoarserăm acasă la mătuşa Lou pentru punciul şi tortul pregătit în cinstea mea şi oferit cu generozitate câtorva prieteni şi membrilor familiei. Ea umbla de colo-colo vorbind despre mine în timp ce servea. Bunicul îşi oferi şi el porţia de laude, iar unchiul Charlie se aşează în colţul încăperii, frecându-şi mâinile noduroase una de alta, în timp ce îmi adresă, din când în când, câte un zâmbet. Puteam vedea chiar şi acum că-l dureau mâinile însă, aşa cum îi era felul, nu se plângea de nimic.

Tot mereu eram întrebat care-mi erau planurile de viitor. Evitam să dau un răspuns, spunând că „încă mă mai gândeam ce să aleg”, sau că „analizam toate posibilităţile”, sau că „mă voi hotărî cât de curând”. Bunicul şi mătuşa Lou îmi ţineau spatele – „Are destul timp”, spuneau ei, sau „Josh are prea multe lucruri pe care trebuie să le ia în considerare. Nu e nevoie să decidă în pripă”. Ca şi cum aş fi avut o mulţime de opţiuni din care să aleg.

În discuţiile noastre particulare îmi spuseseră mereu că n-ar trebui să mă decid în pripă, că ar trebui să analizez cu atenţie cariera pe care îmi doresc s-o urmez sau slujba care ar fi demnă de interesul meu, în funcţie de felul în care mă va călăuzi Dumnezeu. Ştiu că se rugau cu toţii. Ştiu că mă susţineau, însă eram sigur că niciunul dintre ei nu ştia cât de mult mă apăsa problema aceasta cu privire la ce urma să fac.

— Poţi sta aici şi-ţi poţi căuta o slujbă în oraş până când vei afla ceea ce vrea Dumnezeu pentru tine, mă asigurase mătuşa Lou. Va mai trece multă vreme până când vom avea nevoie de dormitor pentru Sarah Jane.

Şi cred că toţi se aşteptau să fac asta. Deja primisem oferte de lucru la magazinul din oraş şi la tipografie. Eram foarte

recunoscător pentru faptul că aveam de unde alege, însă niciuna dintre aceste slujbe nu mă atrăgea.

Aşa că aceasta era sărbătoarea *mea* – încununarea eforturilor mele. Oamenii veneau şi plecau, urându-mi de bine şi bucurându-se de gustările mătuşii Lou şi de conversaţiile amicale. S-a vorbit mult, s-a râs mult şi au fost multe cuvinte laudative. Am încercat să mă implic în toate acestea, însă privirea mi se întorcea mereu la unchiul Charlie, la umerii săi căzuţi şi la mâinile noduroase.

Dintr-odată totul îmi deveni foarte clar. De îndată ce se ivi ocazia, m-am scuzat şi m-am dus în camera mea. Am început să-mi împachetez puţinele mele lucruri în sacul meu de marinar. Era primăvară. Vremea însămânţărilor. Îmi dădeam seama după felul în care arătau mâinile unchiului Charlie că nu va putea ţine frâiele. Bunicul nu va fi în stare niciodată să însămânţeze singur. Aveau nevoie de mine la fermă. Deciziile pentru viitor puteau aştepta deocamdată. Am mulţumit în sinea mea lui Dumnezeu că puteam amâna asta pentru o vreme. Poate mai târziu vom ajunge împreună la o hotărâre; dar deocamdată aveam treabă.

M-am grăbit să termin cu împachetatul, golul dinăuntrul meu umplându-se cu un sentiment de anticipare. Iubeam ferma, înainte de a face pasul următor în viaţă, mă voi ocupa de lucrările de însămânţare. Nu mai era acum timp să căutăm ajutor pentru bunicul şi aveam nevoie de recoltă. Dacă eu nu-l ajutam, cine s-o facă? Scriptura spunea, nu-i aşa, că trebuie să ne cinstim părinţii. Bunicul nu era chiar părintele meu, însă era singurul tată pe care-l cunoscusem vreodată. Cred că la asta s-a referit Dumnezeu atunci când a rostit acele cuvinte.

Sigur, urma să-mi fie dor de mătuşa Lou şi de unchiul Nat şi mai ales de micuţa Sarah Jane, însă eram aproape şi puteam să-i văd adesea. Dumnezeu mi-ar fi putut cere să merg la vreun colegiu

îndepărtat sau să-mi iau o slujbă într-un alt oraş, la distanţă. În cazul ăsta n-aş mai fi putut să-i văd deloc. Aşa era mai bine – mult mai bine, deocamdată. Simţeam că aceasta este decizia pe care trebuia s-o iau; şi aveam impresia că Dumnezeu o aproba. Eram bucuros că voi avea timp în plus pentru familia mea.

Când m-am întors în bucătărie lucrurile se liniştiseră. Bunicul şi unchiul Charlie se pregăteau să se întoarcă acasă. Părură puţin surprinşi să mă vadă dezbrăcat de hainele de duminică şi îmbrăcat în hainele de fiecare zi. Ba chiar mai mult, fură surprinşi să mă vadă cu bagajul în mână.

— Vă deranjează dacă-mi pun geanta în căruţă? am întrebat. Eu o să vin călare pe Chester.

— Sigur, spuse bunicul. Vrei să vii la fermă până hotărăşti ce-o să faci?

— N-am ce hotărî, am răspuns liniştit. Cel puţin deocamdată. Acum trebuie să ne apucăm de lucrările de însămânţare şi vreau să dau o mână de ajutor.

— Dar ce faci cu slujba – cu continuarea studiilor? întrebă uimit bunicul.

— Vom rezolva şi asta când va veni vremea, am răspuns sigur pe mine. Şi ce era interesant, era chiar faptul că mă simţeam încrezător. Unchiul Nat îmi spusese mereu că Dumnezeu mă va călăuzi. Îmi va arăta la timp ce aveam nevoie să ştiu. Pentru mine, deocamdată, călăuzirea Lui însemna să-i ajut pe bunicul şi pe unchiul Charlie. Asta era tot ce trebuia să ştiu.

Pe chipurile din faţa mea se putea citi surprinderea, însă am văzut cum, treptat, fiecare îşi exprimă acordul încuviinţând.

— O să ne lipseşti, şopti mătuşa Lou în timp ce se apropie de mine şi-şi puse mâna pe braţul meu.

— Asta e partea frumoasă, am spus. Că voi fi aproape. Va

trebui să vin adesea la oraş. Trebuie s-o văd pe Sarah. Am râs cu toţii, iar tensiunea din încăpere se risipi.

Bunicul şi unchiul Nat mă ajutară să-mi urc lucrurile în căruţa bunicului. N-am lăsat nimic în urmă; nu doream să am motive ca să mă întorc. M-am dus în camera în care dormea Sarah şi am mângâiat-o încetişor, luându-mi rămas bun în şoaptă. Apoi i-am îmbrăţişat pe mătuşa Lou şi pe unchiul Nat, după care am ridicat-o în braţe pe Pixie.

— Tu mergi cu bunicul şi cu unchiul Charlie, i-am spus şi i-am dat-o unchiului Charlie.

— Vin şi eu, curând, le-am promis. Vreau doar să trec pe la domnul Lewis şi pe la domnul Trent ca să le mulţumesc pentru oferte şi să le spun că este nevoie de mine la fermă – deocamdată.

Nu ştiu dacă-mi imaginam sau nu, însă bunicul păru că păşeşte mai uşor, iar unchiul Charlie mai drept în timp ce se îndreptau amândoi spre căruţă.

CAPITOLUL 6

MUNCA LA FERMĂ

Gândurile cu privire la viitorul meu îmi mai dădeau câteodată târcoale în timp ce pregăteam solul pentru semănat şi plantat în acea primăvară, însă în cea mai mare parte a timpului mă bucuram pentru ceea ce făceam.

Niciodată nu mă implicasem prea mult în lucrările de însămânţate. Bunicul şi unchiul Charlie se ocupaseră de asta, iar eu

făcusem doar treburile din jurul casei. Acum însă, rolurile s-au inversat. Eu şi bunicul munceam la câmp, iar unchiul Charlie, aşa încetişor cum putea, se ocupa de treburile din jurul casei – de cele mai multe dintre ele. Am continuat să mulg eu vaca, pentru că unchiului Charlie îi era greu s-o facă cu mâinile lui noduroase.

Unchiul Charlie se îngrijea şi de treburile din casă. Gătitul şi curăţenia nu păreau să-l deranjeze atât de mult, cu excepţia spălatului săptămânal al rufelor. Câteodată mă cutremuram când ŞI vedeam încercând să stoarcă vreo haină. Într-o seară, ca să pot vorbi singur cu bunicul, l-am chemat să vină cu mine în grajd ca să se uite puţin la copita bătrânului Mac.

— Care-i problema? întrebă bunicul, aplecându-se ca să ridice piciorul drept din faţă al calului.

— O, nu-i nicio problemă, l-am asigurat grabnic. Mă întrebam doar dacă n-ar fi bine să-i mai aranjăm puţin potcoava.

Bunicul făcu o faţă de om exasperat, însă se corectă degrabă.

— Băiete, văd că iei tare în serios munca la fermă, comentă el. Niciodată n-am văzut pe cineva care să aibă atât de multe întrebări.

Era adevărat. Pusesem o mulţime de întrebări. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştiam despre lucratul pământului şi despre însămânţare şi trebuia să le învăţ cumva. Bunicul şi unchiul Charlie erau singura mea sursă de informaţii.

— Nu asta... nu asta am vrut să vorbim, am început eu. Am vrut să vorbesc cu tine şi nu ştiam cum s-o fac în prezenţa unchiului Charlie...

— Tot ce-mi poţi spune mie poţi spune în faţa lui, spuse bunicul categoric; mi-am dat seama din tonul vocii lui că dorea să-mi facă foarte clar lucrul acesta, încă de la bun început.

— Dar este vorba *despre* unchiul Charlie, am protestat. Nu mi se pare corect să vorbesc despre el în prezenţa lui.

— Ce vrei să spui despre Charlie? întrebă bunicul precaut. Mie mi se pare că face cât poate el de bine.

— Despre asta e vorba, am intervenit degrabă. Încearcă din greu, însă unele lucruri sunt atât de... atât de grele pentru el.

— Cum ar fi? întrebă bunicul.

— Cum ar fi stoarcerea rufelor.

Bunicul se gândi la asta. Şi el simţise că unchiul Charlie se cam „lupta” cu rufele.

— Nu ştiu ce putem face, spuse el încet şi se îndepărtă de Mac, bătându-l uşurel pe crupa rotundă. Nici tu şi nici eu n-avem timp să ne ocupăm de spălatul rufelor în timpul lucrărilor de primăvară, continuă el.

— Ştiu, dar... M-am îndreptat spre o găleată de lemn şi am întors-o cu gura în jos ca să mă aşez pe ea. M-am gândit la asta şi se pare că este timpul să ne dotăm cu un echipament mai modern.

— Echipament modern? Bunicul întotdeauna lua în derâdere tot ce i se părea că este prea mecanizat.

— O maşină din acelea noi pentru spălat rufe, am continuat în grabă. Au un fel de storcător, iar rufele trec prin el şi nu trebuie decât să dai din manivelă şi se stoarce toată apa din haine.

Bunicul ştia totul despre maşinile de spălat. Apăruseră de câţiva ani. Însă considerase că nu erau necesare – până acum.

Am aşteptat. Aveam atâta minte cât să ştiu să nu-l presez cu treaba asta. Bunicul rămase unde se afla, mestecând în gură capătul unui pai şi cugetând.

— Lou are una, am spus.

— Lou are nevoie de aşa ceva, spuse bunicul. Are de spălat toate acele cămăşi albe şi rochiile elegante, plus zeci de scutece.

— Lou avea maşina cu mult înainte de a avea scutece de spălat.

— Şi merge bine? întrebă el, spre surprinderea mea.

— Foarte bine, am răspuns. Şi eu am folosit-o. Doar stai acolo – poţi chiar să şezi – dai din manivelă înainte şi înapoi şi agitatorul spală hainele. Pe urmă, după ce le-ai spălat suficient, le vâri prin storcător şi le clăteşti în cada de clătit, le dai iar prin storcător şi treaba e gata.

Bunicul îşi scoase paiul din gură şi o necăji cu el pe una dintre pisicile din grajd. Acesta încercă să-l prindă, să-l lovească, însă nu reuşi nici măcar să-l atingă. Bunicul îl trăgea înainte ca pisoiul să apuce să-l nimerească.

— O să mă gândesc la asta, băiete, spuse bunicul. S-ar putea să merite.

Nu mă aşteptam la mai mult din partea lui, deocamdată.

Mai erau şi alte lucruri care trebuiau schimbate la fermă, după părerea mea, însă continuam să-mi spun că ar fi mai înţelept să mă ocup de ele pe rând. Acum cel mai important mi se părea să-l pot ajuta pe unchiul Charlie în privinţa spălatului rufelor.

Ne-am întors spre casă, amândoi studiind cerul ca să vedem ce fel de zi ne aştepta mâine.

— Cum merge treaba la terenul dinspre răsărit?

— Ar trebui să fiu gata mâine, am răspuns, dacă vremea ţine cu noi.

— Pare a fi vreme bună, spuse bunicul cu ochii aţintiţi spre cer. Vom termina lucrările de însămânţate la timp. Ar trebui să avem o recoltă bunicică.

Când am ajuns în casă, unchiul Charlie încă mai spăla vasele de la cină.

— Ce face Mac? întrebă el.

— N-are nimic, răspunse bunicul. Josh m-a întrebat dacă n-ar trebui să-i aranjăm una dintre potcoave. Da’ ăsta n-a fost decât un

pretext.

Când unchiul Charlie îşi ridică privirea, i-am evitat-o şi m-am spălat pe mâini ca să pot şterge vasele.

— Era preocupat de altele, continuă bunicul. Nu-i place să te vadă cum te chinui să storci rufele în zilele când speli. Crede că ai nevoie de o maşină din acelea moderne.

M-am făcut mic. Felul în care puse bunicul problema suna ca şi cum eu îl consideram pe unchiul Charlie un fel de papă-lapte. Cu niciun chip nu intenţionasem să iasă aşa, iar dacă unchiul Charlie asta înţelegea, atunci se va opune ideii mele.

— Chiar eu m-am gândit la asta, spuse el încetişor. M-am uitat la Lou când a folosit-o pe a ei. Mi se pare o maşinărie bunicică.

Bunicul încuviinţă, ca şi când n-ar fi fost deloc surprins.

— Josh spune că aşa este, îl informă pe unchiul Charlie. Cred că ar trebui să ne interesăm. Avem bani să cumpărăm una?

Bunicul nu se prea ocupa de cheltuielile zilnice ce se iveau la fermă şi în casă. Asta era treaba unchiului Charlie. Nu se poate spune că ar fi păstrat un registru de cheltuieli. Nu exista aşa ceva, însă unchiul Charlie întotdeauna ştia exact cum stăteau lucrurile cu banii.

— Cred că avem bani în cazul în care ne hotărâm să cumpărăm o asemenea maşină, răspunse el sincer. Ba chiar avem ceva în plus. Am discutat să mai cumpărăm câţiva purceluşi anul ăsta...

— Asta poate aştepta, spuse bunicul.

— Cred că avem suficient şi pentru una şi pentru cealaltă, continuă unchiul Charlie, dar n-aş vrea să cheltuim prea mult în caz că se întâmplă ceva cu recolta de anul ăsta. Dacă dă vreo grindină sau ceva, s-ar putea să fim la limită.

Unchiul Charlie continuă să spele vasele, iar eu m-am apucat

să le şterg şi să le pun în dulapul de bucătărie.

— Nu e de dorit să rămânem la limită cu banii, spuse bunicul apăsat. N-are sens. Putem aştepta cu purceii ăia.

În toţi anii cât locuisem la fermă nu-i auzisem pe bunicul şi pe unchiul Charlie discutând atât de deschis despre cheltuielile de la fermă.

— Mai avem şi ce am pus deoparte pentru Josh, continuă unchiul Charlie. Acum că nu merge curând la colegiu...

Însă bunicul îl întrerupse.

— S-ar putea să plece la toamnă şi nu e de dorit să n-avem bani pentru asta. Lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Mai avem şi banii economisiţi...

— Nu ne atingem de niciun bănuţ de acolo, spuse neînduplecat bunicul. Am muncit din greu ca să-i punem deoparte şi n-o să-i cheltuim acum.

Unchiul Charlie încuviinţă. Auzeam pentru prima oară de aceste economii, sau despre banii puşi deoparte pentru educaţia mea.

— Cât costă o maşină din acelea? întrebă bunicul.

— Nu ştiu, spuse unchiul Charlie. Mă voi interesa data viitoare când voi merge în oraş.

Se părea că uitaseră amândoi de mine. Am uscat vasele şi am făcut puţin zgomot cu ele în timp ce le puneam înapoi pe raft. Şiretlicul nu păru să funcţioneze, aşa că mi-am dres glasul. Mă ignorară.

— Dacă ţi se pare că este ceea ce-ţi doreşti, comandă una, îi spuse bunicul unchiului Charlie. Unchiul Charlie încuviinţă.

— Cât timp crezi că va dura până când o să ajungă aici? Bunicul îşi trase un scaun de la masă şi se aşeză, scoţându-şi cizmele de lucru şi încălţându-se cu papucii de casă.

— Nu ştiu, spuse unchiul Charlie din nou.

Mi-am dres iarăşi glasul. Eu fusesem de faţă când unchiul Nat comandase maşina pentru mătuşa Lou. Ştiam cât plătise şi în cât timp ajunsese la ei. Însă nu mi se cerea părerea şi nu doream să mă vâr neinvitat în discuţie.

— Te deranjează gâtul, Josh? întrebă bunicul.

Am clătinat din cap, simţindu-mă puţin iritat şi stânjenit.

Unchiul Charlie se întoarse spre mine.

— Îţi mai aduci aminte cât a plătit Nat pentru maşina lui Lou şi cum a ales-o? mă întrebă.

Când am isprăvit de spus ce am avut de spus, bunicul şi unchiul Charlie hotărâseră deja ce-şi doreau. Unchiul Charlie urma să meargă chiar a doua zi dimineaţă şi să comande maşina de spălat rufe. M-am dus la culcare cu inima uşoară. Iniţiasem o mică schimbare pentru îmbunătăţirea muncii la fermă.

CAPITOLUL 7

MAI MULTE DECIZII

Am fost atât de ocupat în acea primăvară şi vară, încât abia am reuşit să ajung în oraş. Dacă n-ar fi fost zilele de duminică, micuţa Sarah Jane ar fi crescut fără ca eu s-o văd măcar. Aşa cum stăteau lucrurile, de fiecare dată când o vedeam mi se părea mai mare şi mai voinică şi chiar mai atentă decât ultima oară.

Curând învăţă să zâmbească când i se vorbea, să gângurească încetişor şi să facă tot felul de zgomote. Apoi se mulţumi să stea

liniştită şi să „tăifăsuiască”. Părul ei negru se pierdu undeva, iar când noul păr îi crescu şi i se îndesă, culoarea i se schimbase într-un şaten deschis. I se schimbă şi culoarea ochilor. Acum se părea că acea culoare întunecată se transformase în albastru.

În timp ce Sarah creştea fizic, Mary se dezvolta spiritual. Willie încă o mai aducea la biserică, însă acum o aducea şi pe mama ei. Mary era foarte bucuroasă de asta, iar doamna Turley părea că îndrăgeşte serviciile divine.

Willie era tare entuziasmat la gândul plecării la şcoală, în toamnă. Primea scrisori prin care era înştiinţat ce cursuri se vor preda şi ce anume trebuia să-şi ia cu el şi de fiecare dată când primea o asemenea scrisoare venea direct la mine ca să mi-o arate. De obicei o aducea pe câmp, unde mă aflam plantând şi lucrând pământul, sau cosind fânul.

Continuam să ne plănuim o ieşire la pescuit, însă n-am reuşit s-o facem. Erau atâtea de făcut, încât nu am avut timp pentru aşa ceva. Când isprăveam o treabă, eram în urmă cu cealaltă. Nu-mi dădusem seama până atunci că munca la fermă putea să ţină un om atât de ocupat.

Bunicul îmi spuse că ar trebui să mă mai liniştesc puţin, însă eu continuam să văd lucruri ce trebuiau făcute. Nu după multă vreme petrecută la fermă mi-am dat seama că unele zone fuseseră lăsate în paragină în ultimii câţiva ani. Cred că era prea mult de lucru pentru bunicul şi unchiul Charlie. Îmi aminteam că fusese o vreme când niciunul dintre ei n-ar fi îngăduit să se întâmple aşa ceva.

Mătuşa Lou şi unchiul Nat erau destul de ocupaţi cu treburile bisericii şi nu veneau foarte des la fermă. Într-o vineri seara ni se alăturară şi ei la cină, iar mătuşa Lou a gătit. Măiculiţă, da’ bună a mai fost mâncarea! Unchiul Charlie îşi dădea toate silinţele, însă de

cele mai multe ori gătea cartofi fierţi şi carne.

— Cum merge treaba, Josh? întrebă unchiul Nat după ce isprăvisem a doua felie de plăcintă cu lămâie.

— Bine, am spus, simţindu-mă parcă mai matur şi mai important. Acum strângem fânul.

— Cum arată? Unchiul Nat fusese într-o comunitate de fermieri suficient de multă vreme încât să ştie cât de important era fânul pentru un fermier.

M-am întristat puţin.

— Nu atât de bun pe cum m-am aşteptat, am spus sincer. Nu prea înţeleg. A plouat destul de mult, dar tot mi se pare cam mic.

Bunicul interveni în discuţie.

— Pământul e puţin cam obosit, spuse el. A fost plantat ani la rândul. Aproape patruzeci de ani, cred. Merită să se simtă obosit.

— Aţi avea nevoie de ajutor mâine? întrebă unchiul Nat. Aş putea ajuta.

— Sigur, am spus zâmbind larg. Aş avea nevoie de un om pe căpiţă.

— O să fiu acolo, promise el.

— O să trimit de mâncare, promise mătuşa Lou. Trebuie să scap cumva de carnea asta de pui ce-a mai rămas.

În acea seară, pe când urcam scările în camera mea, mă gândeam cu bucurie la ziua următoare. Mă bucuram să am parte de ajutorul unchiului Nat. Însă mai mult decât atât, mă bucuram de tovărăşia lui.

Ziua se dovedi a fi una foarte călduroasă. Asudam din greu amândoi în arşiţa soarelui de amiază.

Când sosi clipa să ne întrerupem munca pentru prânz, ne-am adăpostit la umbra copacilor de pe malul râului. Am adăpat caii cu apă din râu, apoi i-am priponit şi le-am dat de mâncare. Doar după

aceea ne-am aşezat pe iarba răcoroasă, la umbra unui plop mare.

După ce unchiul Nat ceru binecuvântarea peste carnea de pui rămasă de la cina de aseară şi celelalte lucruri pregătite de mătuşa Lou, am stat la taifas câteva minute. În cele din urmă, unchiul Nat se uită direct la mine şi mă întrebă:

— Cum merg lucrurile, Josh? îţi place să fii fermier pentru o vară?

— Sigur, am răspuns. Îmi place mult.

— Ai vreun răspuns mai concret?

Am ezitat.

— Adică, cu privire la ceea ce ar trebui să fac?

Unchiul Nat încuviinţă, iar eu am clătinat din cap.

— Încă te mai frământă lucrul ăsta?

— Cred că da, am răspuns sincer. Dacă mă gândesc bine, aşa este.

— Te gândeşti să mergi la şcoală toamna asta?

— Asta-i problema, am spus degrabă. Mă gândeam să vin şi să-l ajut pe bunicul cu recolta şi cu strânsul fânului. Dar după ce terminăm cu asta, urmează otava, apoi secerişul... şi munca nu se isprăveşte. Parcă nicio perioadă nu-i potrivită ca să plec.

Unchiul Nat încuviinţă.

— Şi altceva, am spus pe un ton confidenţial. Este nevoie de multe reparaţii aici. Nu mi-am dat seama de asta mai înainte, dar cred că munca devine prea grea pentru bunicul şi pentru unchiul Charlie.

Speram din toată inima că unchiul Nat înţelegea ce vreau să spun şi că nu vreau să-i critic cumva pe cei doi. La urma urmelor, eram suficient de înţelept să ştiu că ei cunoşteau mult mai mult despre munca la fermă decât mine.

— Am observat, spuse unchiul Nat simplu.

Am prins curaj şi am îndrăznit să continui.

— De pildă, fânul ăsta. Cred că bunicul are dreptate; pământul e obosit. Însă trebuie să ne mai ajute încă mulţi ani. Nu avem alt pământ, Nat. Trebuie să facem ca pământul să producă încă mulţi ani de acum înainte. Ce să facem pentru asta? Să-l folosim până la epuizare?

Era o întrebare grea, una la care încercasem să dau răspuns de multe ori până acum.

— Există modalităţi ca să-l ajuţi, spuse unchiul Nat, întinzând mâna după alt sandviş.

Am ciulit urechile îndată.

— Cum ar fi?

— Ei bine, cum nu sunt fermier, nu ştiu prea multe despre asta, continuă unchiul Nat, însă cunosc pe cineva care ştie.

— Cine?

— Este un om pe nume Randall Thomas care locuieşte cam la zece kilometri de cealaltă parte a oraşului, continuă unchiul Nat. Am fost chemat acolo ca să stau de vorbă cu mama lui care era pe moarte. Dorea să vorbească cu un predicator. Nu ştiu de ce. *Eu* eram acela care am avut de învăţat. Femeia aceea era o adevărată sfântă.

Pe mine nu mă interesa prea mult acea femeie sfântă care probabil se dusese Acasă, în slavă. Eu doream să ştiu despre acel fermier.

— Ei bine, acest fermier a studiat cât a putut de multe despre pământ şi cum să... cum se spune... să lucrezi prin rotaţie cu produsele, ca să se obţină cât mai mare profit. A fost interesant să stau de vorbă cu el.

Eram ochi şi urechi. Aşadar, *exista* o modalitate inteligentă de a lucra pământul!

— Crezi că vrea să vorbească cu mine? am întrebat, conştient de faptul că, după părerea unora, eram doar un băieţandru.

— Sunt sigur că o să vrea. A spus că dacă poate face ceva pentru mine în schimbul faptului că am vizitat-o pe mama lui, nu trebuie decât să-i dau de ştire.

Am tras aer adânc în piept.

— Şi când vrei să-l vezi? întrebă unchiul Nat.

— Păi, nu ştiu. Trebuie să adunăm fânul, apoi urmează otava...

— Pe urmă secerişul, interveni unchiul Nat.

— Dar aş vrea să vorbesc cu el, am continuat. Aş vrea să facem însămânţările anul viitor şi...

Unchiul Nat se uită la mine.

— Aşadar, plănuieşti să lucrezi pământul şi anul viitor?

Am ridicat din umeri.

— Cred că da. Adică, încă nu ştiu ce altceva ar trebui să fac, iar bunicul are nevoie de mine şi... Am tăcut. Urmară câteva clipe de linişte, apoi mi-am regăsit vocea.

— Crezi că greşesc? Crezi că ar trebui să mă străduiesc mai mult să caut ceea ce Dumnezeu vrea să fac cu viaţa mea? Eu aş vrea să ştiu şi vreau să-L ascult.

— Eşti fericit aici? mă întrebă unchiul Nat din nou.

— Da, cred că sunt.

— Nu te simţi stânjenit, sau vinovat, sau ceva de felul acesta?

— Nu. Puteam răspunde la asta cu onestitate. Eram încă confuz, mai aveam întrebări, însă nu mă simţeam vinovat.

— Atunci, Josh, după părerea mea, Dumnezeu este de acord cu ceea ce faci, spuse unchiul Nat. Deocamdată, cred că poţi continua cu munca la fermă. Dacă Dumnezeu vrea să-ţi schimbe direcţia, atunci îţi va arăta. Am încredere că o va face.

Era o binecuvântare să-l aud pe unchiul Nat explicând în acest

fel lucrurile.

Am împachetat cutia în care fusese mâncarea şi ne-am îndreptat spre izvor, ca să ne potolim setea.

— Şi Josh, spuse unchiul Nat în timp ce ne întorceam la cai, atâta vreme cât te afli aici, fă tot posibilul să dai tot ce-i mai bun din tine, ai auzit? încearcă să afli tot ce se poate şti despre pământ, despre animale, despre recoltă. Repară gardurile şi tot ce are nevoie de reparaţie. Fă în aşa fel încât maşinile să aibă o viaţă cât mai lungă. Învaţă să fii bun în ceea ce faci Josh, pentru că în munca câmpului, în predicare, în orice domeniu al vieţii, Dumnezeu nu-şi găseşte plăcerea într-o muncă de mâna a doua.

Am încuviinţat cu solemnitate. Nu eram sigur cât timp îmi va îngădui Dumnezeu să rămân aici şi să pun în ordine lucrurile la ferma bunicului înainte de a mă îndruma în altă direcţie, însă ştiam un lucru. Îi voi acorda tot timpul şi toată atenţia mea, până când urma să primesc următorul Lui semnal.

CAPITOLUL 8

DUMINICĂ

Willie veni să-şi ia rămas bun înainte de a se urca în trenul ce urma să-l ducă departe de mica noastră comunitate, într-un oraş îndepărtat unde îşi va continua educaţia. Era atât de entuziasmat, încât aproape că îndruga vrute şi nevrute, iar pentru o clipă l-am invidiat şi pe el şi chemarea lui. Cu siguranţă îmi va fi dor de el, ştiam asta. Nu va fi la fel fără Willie.

— O să scrii? mă întrebă Willie.

— Sigur că o să-ţi scriu.

— O să-ţi trimit adresa mea de îndată ce mă instalez, promise el.

— Să-mi spui totul despre şcoala ta.

— Aşa o să fac. O să-ţi spun totul.

— Ce se va întâmpla acum... cu Mary? am întrebat dintr-odată, preocupat pentru Mary şi mama ei.

— Ce se va întâmpla? Ce vrei să spui?

— Cu biserica? Cum vor ajunge la biserică?

— Mary o să mâne trăsura. I-am spus că nu te va deranja să mergi tu să le iei, însă Mary a insistat că vor veni singure.

— Bine, am spus, apoi am adăugat grăbit – dar nu m-ar fi deranjat să le iau.

— Ştiu că n-ar fi fost o problemă, însă Mary este foarte independentă.

Rămaserăm tăcuţi câteva clipe, apoi Willie rupse tăcerea.

— Ai grijă de ea, Josh. Este o persoană foarte specială.

M-am uitat la Willie, privirea mea sugerând: „Ţi-am spus asta”. Însă Willie nu păru să priceapă mesajul meu.

— E primul meu convertit, ştii asta, continuă el, apoi adăugă încet – adesea mă surprinde. Cunoaşte unele lucruri despre viaţa de credinţă pe care nu le-am învăţat în toţi anii cât am încercat să-mi practic credinţa.

Am încuviinţat. Mary ne făcea pe mulţi dintre noi de ruşine.

— Am însoţit-o ieri pe Camellia până la gară, spuse Willie, iar capul mi se ridică brusc. Sperasem că voi afla din timp ziua de plecare a Camelliei ca s-o pot conduce eu însumi la gară, însă fusesem ocupat cu ferma. O undă de tristeţe mă înţepă undeva adânc. Nici măcar n-am fost în stare să-i răspund lui Willie.

— Era tare bucuroasă, continuă Willie.

Da, Camellia era bucuroasă.

— Şi tatăl ei era entuziasmat, sau mai degrabă mândru, însă mama ei nu părea prea sigură că fac ceea ce trebuie.

Aş fi vrut să-l întreb pe Willie cum arăta Camellia, cum îşi aranjase părul, cum arăta rochia de călătorie, tot felul de lucruri care m-ar fi ajutat să mi-o închipui pe Camellia, însă n-am făcut-o.

— Avea mai multe valize şi bagaje decât ar fi avut nevoie zece oameni la un loc, râse Willie. Cred că mama ei i-a pus la pachet până şi mâncarea.

N-am spus nimic, iar Willie crezu că nu înţelesesem sensul cuvintelor lui.

— Ştii bine că în tren se serveşte mâncare.

Nu ştiam asta. Niciodată nu călătorisem cu trenul, însă nu mi-am admis ignoranţa în faţa lui Willie.

— Încă nu s-a hotărât dacă va veni acasă de Crăciun, continuă Willie, răspunzând la întrebarea ce-mi frământa mintea.

— Dar tu? am întrebat eu, făcând ca acest lucru să pară cel mai important lucru din lume pentru mine în acel moment.

Willie clătină încet din cap. Privirea îi era puţin îngrijorată.

— Aş vrea să pot, însă e mult prea costisitor să călătoreşti pe o asemenea distanţă. Sunt sigur că mi-ar prinde tare bine. Patru luni departe de casă este mult pentru prima oară, nu crezi?

Am încuviinţat.

— Ei bine, ar cam trebui să plec. Willie întinse mâna ca să mă salute. Am întins-o şi eu pe-a mea, însă mai apoi am uitat că eram oameni mari, care-şi luau rămas bun unul de la celălalt. În schimb, ne-am amintit de faptul că eram prieteni de-o viaţă, iar lunile ce ne stăteau înainte urmau să fie foarte lungi. Înainte să-mi dau seama, ne aflam unul în braţele celuilalt, îmbrăţişându-ne cu afecţiune.

După ce Willie plecă, am încercat să mă concentrez la munca câmpului, însă mi se păru foarte greu. Privindu-l pe cel mai bun prieten al meu îndepărtându-se de fermă, ştiind că în curând va porni spre şcoala biblică, am simţit un gol în stomac. În plus, vestea despre Camellia, care plecase deja cu trenul la New York fără ca eu să am şansa să-mi iau rămas bun de la ea, nu făcea decât să mă întristeze şi mai mult. Niciodată nu mă mai simţisem atât de singur.

Nu după multă vreme sosi prima scrisoare de la Willie. Fusese atât de entuziasmat, încât scrisese o mulţime de pagini. Le-am citit şi le-am recitit, încercând să înţeleg acel sentiment pe care-l experimenta departe de casă.

De la Camellia nu mă aşteptam la scrisori, cu toate că mi-ar fi plăcut să primesc una. Într-o duminică am ieşit la o plimbare în timp ce restul familiei zăbovea în faţa unei a doua ceşti de cafea, după ce servisem cu toţii masa la mătuşa Lou. M-am dus la familia Foggelson, sperând ca întâmplător să mă întâlnesc cu mama Camelliei. Mi-a luat destul de mult timp şi trecusem deja de câteva ori prin faţa casei lor, dar în cele din urmă am zărit-o. Uda gălbenelele din grădină. Mi-am dus mâna la pălărie şi am salutat-o cât mai politicos cu putinţă. Apoi am întrebat-o, ca în trecere, despre Camellia.

În ochii ei apărură lacrimi pe care luptă să şi le controleze. Lucrul acesta mă înspăimântă. Pentru o clipă m-am temut că i se întâmplase ceva îngrozitor Camelliei, însă când vorbi, mi-am dat seama că tristeţea îi era cauzată de acea singurătate pe care orice mamă o resimte după plecarea copilului ei.

Încercă să zâmbească.

— Este foarte entuziasmată pentru... pentru faptul că este singură în oraş şi pentru cursurile pe care le are şi pentru prieteni. Apoi adăugă dusă pe gânduri:

— Ea nu mi-a spus, dar chiar dacă încearcă să pară veselă, cred că suferă puţin de singurătate.

Lacrimile îi inundară din nou privirea, iar doamna Foggelson încercă să zâmbească, în ciuda lor.

— Sper să fie, spuse ea ca pentru sine. Eu sunt.

Am aşteptat câteva clipe, apoi am pus întrebarea pentru care venisem aici.

— O să vină acasă de Crăciun?

— Nu. Tatăl ei a spus că trebuie să se obişnuiască cu viaţa pe cont propriu, departe de familie. E mult prea departe, consideră el. Bănuiesc că are dreptate, însă... O! Cât de greu îmi este să mă gândesc la Crăciun fără ea!

Am fost surprins oarecum de faptul că doamna Foggelson, care îşi adora propria fiică, se putea gândi să petreacă Crăciunul fără Camellia.

Doamna Foggelson continuă:

— Domnul Foggelson trebuie să facă o călătorie de afaceri în Est, în ultima săptămână din noiembrie. O să meargă la New York şi o să-i ducă cadourile. Atunci o să vadă cum o duce. A spus că atât e suficient.

Sentimentele mele de apreciere faţă de domnul Foggelson atinseră în acea clipă pragul cel mai de jos. Întotdeauna considerase că fata era posesiunea lui personală, dar cum putea să-i facă una ca asta mamei acesteia? Şi prietenilor ei? Şi cum putea face una ca asta Camelliei? Dacă fetei îi era dor de casă, îşi închipuia el oare că vederea „bătrânului ei tată” îi va fi de ajuns?

Câteva clipe nici măcar n-am putut rosti vreun cuvânt. Gânduri pline de mânie se frământau în mintea mea. Mi-am întors privirea de la ochii înlăcrimaţi ai doamnei Foggelson şi mi-am aţintit-o asupra arţarului din depărtare, cu crengile golaşe ce parcă se

ridicau spre cerul cenuşiu de toamnă.

În cele din urmă, mi-am găsit vocea. Ba chiar am reuşit să zâmbesc. Cred că în acea clipă simţeam mai multă compasiune pentru doamna Foggelson decât oricând înainte. Acest bărbat – soţul ei – îi răpise atâtea lucruri – credinţa, stima de sine, iar acum iată, îi luase propriul copil. Mă întrebam ce fel de socoteală va da acest om înaintea lui Dumnezeu în Ziua Judecăţii.

Am zâmbit şi mi-am dus mâna la pălărie.

— Mai vorbim, am promis, apoi am adăugat – dacă e în regulă.

— Mi-ar face mare plăcere să te mai văd, Josh. Am nevoie de cineva cu care să vorbesc, iar unul dintre prietenii Camelliei ar...

Nu isprăvi, însă cred că înţelesesem. Iar cuvintele ei, „unul dintre prietenii Camelliei”, îmi răsunară în minte în timp ce mi-am dus din nou mâna la pălărie şi am pornit înapoi spre casă.

— Josh, am auzit vocea blândă a doamnei Foggelson strigându-mă. M-am întors şi am privit-o.

— Continuă să te rogi... te rog, aproape că mă imploră ea. Am încuviinţat solemn şi am înghiţit greu. Nu eram sigur dacă voia să mă rog pentru Camellia, sau pentru ea, sau ca s-o poată vedea cât mai curând pe Camellia – sau toate trei la un loc, însă mă voi ruga. Mă voi ruga mult şi des. Simţeam că avea mare nevoie de rugăciune, mai ales având în vedere că trăia alături de un om ca domnul Foggelson.

Când am ajuns la mătuşa Lou, încă mai fumegam de furie împotriva domnului Foggelson. Mă gândeam să-mi continui drumul şi să-mi mai îngădui un răgaz, numai eu cu gândurile mele, însă mi-am dat seama că nu peste multă vreme va trebui să mă întorc acasă şi să mă apuc de treabă. Aşa că am intrat în curte.

Sarah tocmai fusese alăptată când am intrat în casă. Era într-o dispoziţie de zile mari, iar mătuşa Lou mi-o încredinţă, ştiind că i-o

voi cere curând dacă nu mi-o dădea ea. Micuţa gânguri şi chiar încercă să chicotească. Apoi făcu acel temut lucru. Vărsă pe cămaşa mea de duminică.

Mătuşa Lou sări ca arsă şi alergă după o cârpă udă, iar unchiul Nat întinse mâinile ca s-o „recupereze” pe Sarah. O iubeam pe micuţă, însă nu-mi plăcea deloc senzaţia şi mirosul de vărsătură. Cred că pe chip mi se putea citi dezgustul, căci toţi începură să facă haz şi să mă tachineze.

Mătuşa Lou mă curăţă cât de bine cu putinţă, scuzându-se pentru mizerie. Se oferi să-mi spele cămaşa, însă nu aveam altă cămaşă de schimb la mine şi mă gândeam că ar trebui să dau dovadă de bărbăţie în faţa unui lucru atât de neînsemnat cum era o pată de vărsătură a unui bebeluş.

Întâmplarea ne îndreptă gândurile spre unchiul Charlie şi maşina lui de spălat.

Unchiul Nat fu de acord să comande maşina, iar eu şi bunicul ne-am bucurat de asta. De acum, spălatul rufelor nu va mai fi atât de greu pentru unchiul Charlie – în special după duminicile petrecute în compania micuţei Sarah!

După o vreme m-am strecurat discret afară din sufragerie şi m-am îndreptat spre camera ce fusese a mea timp de atâţia ani. Uşa era deschisă şi arăta diferit. Mătuşa Lou spălase şi pusese toate lucrurile în ordine, la fereastră atârnau perdele noi – albe şi învolburate, nu felul de perdele care să placă unui băiat. Eu le preferasem pe cele bej, vechi, dar acestea arătau chiar frumos. De pernele mari erau rezemate perniţe mai mici. Mie mi s-ar fi părut un moft.

Am rămas acolo câteva minute, privind în jurul meu şi ducându-mă cu gândul în urmă cu câţiva ani; apoi am împins uşurel uşa cu vârful piciorului. Am îngenuncheat lângă pat.

— Tată, am început, Tu ştii ce simt pentru Camellia şi cât de rău îmi pare pentru doamna Foggelson. Acum sunt prea furios ca să mă rog pentru domnul Foggelson, însă aş vrea să Te rog să ai grijă de Camellia şi s-o ajuţi să-L cunoască pe Iisus...

În timp ce mă rugam pentru Camellia şi pentru mama ei, supărarea mea începu să se risipească şi am început să-mi dau seama cât de greşită fusese atitudinea mea.

— Doamne, domnul Foggelson este un om posesiv şi egoist şi a făcut lucruri teribile familiei sale. Dar cred că şi el are nevoie de Tine la fel de mult ca oricine altcineva. Ajută-l să Te găsească, Doamne... şi ajută-mă să-l iert.

Când am isprăvit rugăciunea, am reuşit să mă gândesc la familia Foggelson fără a mai simţi acel clocot de supărare, de mânie înăuntrul meu.

M-am ridicat de pe genunchi şi am ieşit din cameră, aruncând o privire în dormitorul mătuşii Lou şi al unchiului Nat, unde Sarah dormea liniştită în pătuţul ei. Era atât de scumpă cum dormea, cu una dintre mânuţe ţinând strâns marginea păturii şi cu cealaltă strânsă într-un pumnişor lângă obrăjor. Genele-i fine se profilau lungi şi dese pe obrăjorii rozalii. Părul, puţin umed, se cârlionţa în jurul căpşorului ei rotund. Culoarea lui era din ce în ce mai deschisă; până la urmă, s-ar putea să ajungă la aceeaşi nuanţă ca cea a mătuşii Lou.

Am întins mâna şi i-am netezit păturica, apoi am mângâiat-o pe căpşor. Nici măcar nu mişcă. Când dormea, dormea bine. Mătuşa Lou era recunoscătoare pentru asta. Veneau mulţi la casa parohială, iar dacă fetiţa ar fi avut un somn uşor, poate că nu s-ar fi odihnit cum se cuvine.

Am auzit mişcare în bucătărie şi i-am văzut pe bunicul şi pe unchiul Charlie pregătindu-se să plece acasă. Am şoptit câteva

cuvinte Sarei şi am ieşit ca să aduc caii în timp ce ei îşi luau rămas bun.

CAPITOLUL 9

IARNĂ

În acea toamnă am fost atât de ocupat, încât n-am avut timp să-mi fie dor de Willie şi Camellia. Îmi părea că ar fi trebuit să mă aflu în trei locuri deodată. Erau atâtea de făcut, şi numai bunicul şi cu mine ne ocupam de toate.

Bunicul nu mai era nici el la fel de vânjos. Până când n-am lucrat alături de el, nu-mi dădusem seama cât de greu îi fusese să muncească o zi întreagă la fermă. N-ar fi trebuit să-l las să facă munca asta singur şi eu să merg în oraş, la şcoală. Ar fi trebuit să fiu acolo, să fiu părtaş la această responsabilitate. Poate că atunci lucrurile nu s-ar fi degradat în aşa măsură.

Însă în inima mea ştiam că n-aş fi fost niciodată de acord să rămân acasă. Chiar şi acum mi se spunea că atunci când va sosi „chemarea” din partea lui Dumnezeu, n-ar trebui să ezit şi să fac ceea ce „ar trebui să fac” cu viaţa mea.

Mă întrebam adesea dacă simţeam sau nu acel „imbold” din partea lui Dumnezeu, însă, pe de altă parte, m-am surprins negociind cu Dumnezeu.

„Mai pot aştepta, Doamne, până când termin de reparat gardul de la păşune?” mă rugam. „Doamne, mă mai îngădui aici până când terminăm de strâns recolta în hambare?” şi de fiecare dată când îi

ceream permisiunea, simţeam că primeam din partea Lui încuviinţarea.

Maşina de spălat a unchiului Charlie sosi pe la mijlocul lunii octombrie. Nu mi-am dat seama cât de mult însemnase acest lucru pentru el, decât atunci când l-am văzut zâmbind larg, în timp ce o despacheta. Mângâie tandru storcătorul, dădu de câteva ori la manivelă şi zâmbi din nou. Era o investiţie bună.

Vremea nu ne prea ajută în acea toamnă. Pământul se usca suficient cât să strângem recolta; lucram câteva ceasuri, apoi cădea din nou ploaia, împiedicându-ne să ne continuăm munca. Frustrat din cauza acestor întârzieri, mă ocupam de repararea gardurilor, de munca în grajd sau de tăiatul lemnelor pentru rezerva de iarnă.

În fiecare seară mă duceam la culcare secătuit de puteri şi dormeam buştean până dimineaţă. Atunci mă trezeam, mă uitam la cer ca să văd cum va fi vremea în acea zi, mă îmbrăcam şi începeam o nouă zi de trudă.

La sfârşitul lunii noiembrie, echipa de treierat din zonă intră pentru ultima oară în lan şi am adunat toată recolta. Din cauza ploii, recolta n-a avut calitatea pe care ne-am fi dorit-o, însă cel puţin reuşisem s-o strângem. Nici cu fânul nu stăteam mai bine – nu era nici mult, nici de calitate.

Bunicul se mai linişti. Cutele i se mai descreţiră pe frunte. Bunicul avea prea multă credinţă pentru a se îngrijora, însă acum, când se văzu cu recolta în hambar, nu mai era atât de preocupat.

Şi unchiul Charlie păru să se mai liniştească. Păru uşurat de faptul că de acum bucătăria era toată numai a lui. O femeie din vecini şi fiica acesteia ne ajutaseră, gătind pentru echipa de treierători. Unchiul Charlie avusese nevoie de ajutor, ştiam asta cu toţii, dar fu uşurat când ultima farfurie fu spălată şi pusă la locul ei, iar femeile se întoarseră acasă la ele.

Mi-am îndreptat atenţia spre alte lucruri – tăiatul lemnelor, reparatul balamalelor şi îndiguirea pivniţei de rădăcinoase. Şi în tot acest timp am mai stat de vorbă cu Dumnezeu.

Crezusem că voi fi gata pentru chemarea Sa la începutul anului, însă mi-am dat seama că nu voi fi pregătit să las ferma pe mâinile bunicului şi unchiului Charlie. Aveam nevoie de mai mult timp pentru a pune lucrurile în ordine. Dumnezeu păru să fie de acord. Nu L-am simţit zorindu-mă să fac altceva. Mai degrabă părea să mă asigure de faptul că slujba mea la fermă nu se isprăvise încă.

Aşa că am muncit cu zel, încercând să rezolv tot ce mai trebuia rezolvat înainte de căderea primei zăpezi. Iar aceasta tăbărî asupra noastră cu furie. Temperatura scăzu cu zece grade peste noapte, iar vântul se abătu dinspre apus cu asemenea forţă, încât doborî la pământ câţiva copaci. Zăpada era purtată de vârtejuri orbitoare de vânt. Eram mulţumitor pentru faptul că reparasem coteţul găinilor şi pusesem pe jos un strat proaspăt şi călduros de paie. Eram mulţumitor şi pentru faptul că grajdul era pregătit pentru iarnă. Însă nu terminasem de reparat coteţul porcilor. Îmi făceam griji pentru ei, mai ales pentru scroafa ce tocmai fătase opt purcei. Am încercat să mă aventurez împotriva vântului, ducându-le un braţ de paie.

Era inutil să încerc. Vântul îmi vântură paiele din furcă de îndată ce am păşit afară din grajd. După ce am încercat de câteva ori, am lăsat furca la o parte şi am luat paiele în braţe. N-am avut nici de data asta prea mari sorţi de izbândă. În timp ce luptam să ajung la coteţul porcilor, vântul mă împresură smulgându-mi paiele din braţe. Când am ajuns în sfârşit la coteţ, abia dacă-mi mai rămăseseră câteva.

Am încercat din nou – şi nu doar o dată – şi de fiecare dată ajungeam la coteţ doar cu un braţ subţire de paie.

În cele din urmă, am renunţat. Îngheţasem de frig. Speram ca puţinele paie pe care reuşisem să le duc în coteţ să poată proteja bietele animale de frigul acela teribil.

Cea mai mare parte a zilei mi-am petrecut-o luptând împotriva vântului, încercând să uşurez disconfortul animalelor. De câteva ori bunicul şi unchiul Charlie ieşiră din casă spunându-mi că am făcut tot ce s-a putut, că animalele se descurcă singure. Însă eu nu eram atât de sigur, aşa că am continuat truda.

La sfârşitul zilei, în timp ce mă îndreptam spre casă cu găleata plină cu lapte, eram secătuit de puteri.

Bucătăria nu arătase şi nu mirosise niciodată mai îmbietor. Căldura de la soba de gătit mă întâmpină în aer, făcându-mă să simt pe faţă înţepături la trecerea bruscă de la rece la cald. Mireasma tocanei fierbinţi şi a chiflelor proaspete pregătite de unchiul Charlie îmi aminti cât de flămând eram.

Bunicul luă găleata din mâna mea şi se duse să strecoare laptele şi să-l toarne în separator. Nu m-am împotrivit, cu toate că aceasta era treaba mea.

Pixie se lipi de mine în timp ce mă chinuiam să-mi scot cizmele de lucru cu degetele îngheţate. Îmi linse mâinile, faţa şi tot ce putea linge. Probabil i se păruse că lipsisem tare multă vreme de acasă.

Când m-am dus să mă spăl pentru cină, unchiul Charlie mi se adresă blând din faţa sobei, unde punea mâncarea în farfurii.

— Faţa ta pare puţin îngheţată, Josh. Nu-ţi turna apă prea fierbinte. S-ar putea să ai o mică degerătură.

Mi-am dus mâna la nas şi la obraji. Mi se păreau tari şi foarte reci. Am ascultat sfatul unchiului Charlie şi mi-am tamponat faţa cu o cârpă înmuiată în apă rece. Şi aşa mi-i simţeam arzând.

În timpul mesei am discutat despre furtună şi ce anume făcusem ca să fim mai pregătiţi. Am observat că lada de lemne era

umplută cu vârf. Bunicul avusese şi el de lucru.

— Se pare că n-o să scăpăm de ea câteva zile, comentă bunicul. Norii sunt teribil de încărcaţi.

Nu mă pricepeam prea bine să tălmăcesc semnele acestea şi speram că bunicul nu avea dreptate. O zi ca asta îmi fusese de-ajuns.

Am ascultat ştirile la radioul nostru bruiat în timp ce ne-am încălzit câte o ceaşcă de cafea. Vremea nu se anunţa prea bună. După cele spuse de bărbatul de la radio, furtuna urma să se înteţească în timpul nopţii şi nu ne puteam aştepta să înceteze mai devreme de trei zile.

Chiar înainte de a mă trezi, a doua zi dimineaţa, am simţit că acel crainic avusese dreptate. Furtuna era acum chiar mai sălbatică decât ieri.

Când am ieşit afară ca să dau piept cu vântul şi cu frigul, vitele se îngrămădiseră în jurul grajdului, protestând împotriva frigului. Ştiam că aveau nevoie de adăpost; şi mai ştiam că n-ar fi încăput toate în grajd. Grajdul era rezervat pentru vacile de lapte şi pentru cai. Îmi părea rău de bietele animale. Aveam nevoie de un adăpost care să le protejeze pe o asemenea vreme. *Ăsta-i primul lucru pe care o să-l fac la vară*, mi-am spus.

Ziua următoare se dovedi a fi la fel de rea. Vântul şuieră toată ziua. Apoi, spre sfârşitul zilei, vântul şi furtuna de zăpadă se mai potoliră. Temperatura continuă să scadă.

Ne era greu să ne încălzim, chiar şi în casă. Unchiul Charlie aprinse o lampă pe care o puse în pivniţă, ca nu cumva borcanele cu murături ale mătuşii Lou să îngheţe. Ne-am mai pus câteva pături pe paturi şi ne-am fixat deşteptătorul astfel încât să ne putem trezi în timpul nopţii ca să punem lemne pe foc.

Ziua următoare se arătă senină, însă extrem de rece. Apa din

ligheanul din bucătărie în care ne spălam pe mâini prinsese o pojghiţă de gheaţă. Am aprins un felinar, pregătit să mă îndrept spre grajd. Nu-mi venea să mă încumet afară pe un ger ca ăsta. Suflarea mi se transforma într-un abur dens, de un alb strălucitor, ce se înălţa în văzduh. Până şi luna ce alunecase spre apus părea că îngheţase pe cer.

Acum, că vântul se potolise, aveam de lucru. Animalele aflate afară nu mai mâncaseră cum se cuvine de când începuse furtuna. Avuseseră de luptat cu vântul. Acum stăteau ghemuite unele într-altele şi gemeau, flămânde şi însetate şi aproape moarte de frig.

Când temperatura reveni la normal, am constatat că pierdusem trei purcei, două dintre vacile mai bătrâne şi vreo şase găini. Trei vaci îşi pierduseră vârful cozii din cauza degerăturilor, iar rezerva noastră de hrană pentru animale se subţiase simţitor. Dacă iarna va continua să fie la fel de friguroasă, nu vom mai avea nutreţ pentru toate animalele. Chiar şi aşa, noi o duceam mai bine decât unii dintre vecinii noştri. Furtuna ucisese mai multe animale din împrejurimi.

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, am început să devin din ce în ce mai nerăbdător să petrec timp cu mătuşa Lou şi cu unchiul Nat.

Micuţa Sarah stătea deja singură în şezut şi chiar încerca să se ridice în picioare. Iar deschiderea darurilor de Crăciun se dovedi a fi chiar mai amuzantă cu un bebeluş în casă. Cu toţii am avut câte un dar pentru Sarah. Am luat-o fiecare dintre noi în braţe şi ne-am prefăcut că o ajutăm la deschiderea cadourilor. Şi ne-am mai prefăcut că micuţa era entuziasmată la sunetul fiecărei noi jucării. Nu era; de fapt, mai mult decât orice, îi plăcea zgomotul pe care-l făcea hârtia, când despachetam cadourile.

Am adus-o cu noi până şi pe Pixie. De obicei, când era frig o

lăsam acasă atunci când plecam în oraş, însă astăzi am vârât-o sub palton şi n-am avut probleme cu ea. Sarei îi plăcea tare mult, iar eu am pus-o pe Pixie să facă toate trucurile învăţate, doar ca s-o fac pe Sarah să ţipe şi să chicotească. Cel mai mult îi plăcea, se pare, când Pixie „cerea” să i se dea o bucăţică de carne de curcan. Atunci Sarah îşi ridica mâinile dolofane şi chiuia cât o ţineau plămânii. Iar noi trăgeam o porţie bună de râs.

După-masă m-am strecurat afară şi am pornit cu paşi repezi spre casa familiei Foggelson. Doream ca doamna Foggelson să ştie că mă gândisem la ea – şi că încă mă rog pentru ea. În plus, eram puţin nerăbdător să aflu veşti despre Camellia.

Înainte de a intra pe aleea ce duce la casa lor, mi-am dat seama că nu era nimeni acasă. Draperiile erau trase la geamuri şi nimeni nu curăţase zăpada din faţa casei, de câteva zile bune. Lopata era rezemată de zid pe veranda din spate, aşa că înainte de a mă întoarce acasă m-am gândit că n-ar strica să curăţ zăpada de pe alee. Nu ştiam când se va întoarce acasă familia Foggelson sau dacă cei doi îşi vor da seama că fusese cineva acolo, însă m-am apucat de treabă oricum.

M-am întrebat dacă nu cumva domnul Foggelson se răzgândise şi plecaseră împreună ca s-o viziteze pe Camellia. Speram ca aşa să fie. Ar fi fost un Crăciun singuratic atât pentru doamna Foggelson, cât şi pentru Camellia, dacă n-ar fi reuşit să fie împreună.

M-am gândit şi la Willie. Primisem o scrisoare de la el cu câteva zile înainte de Crăciun. ”Îmi este dor de familie şi prieteni”, scria. „Oricât ar fi de interesante studiile mele, mă simt singur, ba chiar istovit. Însă am fost invitat acasă la unul dintre băieţii de la colegiu care locuieşte în apropiere”. M-am bucurat că Willie avea unde merge.

Când eram mai mic, mă gândeam mereu că îndată după trecerea Crăciunului, ar trebui să ne pregătim de primăvară. Speram ca lucrul acesta să se dovedească a fi valabil de data asta. Ca băiat, iubeam iarna, însă pe atunci nu aveam responsabilitatea de a mă asigura că toţi şi toate vor face faţă cu bine până la primăvară. Iarna fusese până atunci un anotimp pentru mişcare – săniuş, patinaj, oameni de zăpadă. Iubisem iarna. Acum mi se părea că nu este decât un anotimp al luptei împotriva frigului năprasnic, vântului muşcător, nămeţilor şi zilelor scurte. Vremea rece nu era prielnică pentru munca afară, iar rezerva de nutreţ şi lemne tăiate părea că se evaporă văzând cu ochii.

Gândindu-mă la toate acestea în timp ce mă îndreptam spre casa mătuşii Lou, am început să mă simt deprimat. Apoi începu din nou să ningă – fulgi uriaşi, pufoşi, ce pluteau delicat în văzduh. Mi-am ridicat privirea spre cer ca să văd fulgii căzându-mi pe faţă şi m-am minunat din nou de frumuseţea lor. Iarna nu era un anotimp confortabil, însă dacă-ţi luai timp să-l priveşti îndeaproape, era chiar frumos.

CAPITOLUL 10

LIMANUL

Puteam să fiu eu gata să întâmpin primăvara îndată după trecerea Crăciunului, însă probabil că nimeni n-o informase despre acest lucru pe mama Natură. Toată luna ianuarie am avut parte de furtuni de zăpadă şi vreme rea. Abia am aşteptat luna februarie – cu

siguranţă, lucrurile se vor mai îmbunătăţi până atunci!

Însă n-a fost aşa. Două duminici la rând n-am reuşit să ajungem la biserică, la un prânz bun şi la scurtele ceasuri petrecute cu Sarah.

Vremea rea n-a contribuit cu nimic la îmbunătăţirea stării unchiului Charlie. Artrita păru că-i strâmbă şi mai tare degetele, pe măsura scurgerii zilelor. Când îl urmăream încercând să ducă la îndeplinire până şi cele mai simple sarcini, mă apuca mila. Însă era un om independent şi avea nevoie să simtă că şi el contribuie cumva la purtarea poverii de la fermă.

Cam pe la mijlocul lunii februarie bunicul fu pus la pat de o răceală urâtă. Câteva zile a încercat să se trateze singur, însă fără niciun rezultat.

— Bunicule! am insistat. Răceala asta se agravează. Mă duc să-l aduc pe doctor ca să te consulte.

— Ei aş! ripostă el. Doctorii nu-mi dau nimic altceva decât am luat eu.

Când starea lui se înrăutăţi şi nu mai putu respira cum trebuie, am încălecat pe Chester şi m-am dus în oraş – în ciuda protestelor bunicului.

— Da, murmură doctorul. Pneumonie. Cheam-o pe fiica ta să te îngrijească până când te vei pune pe picioare.

Aşa că mătuşa Lou şi Sarah se mutară la fermă ca să aibă grijă de bunicul să-şi revină cu sănătatea. Doctorul îl trimise să stea în pat, cu prescripţii clare ce trebuiau neapărat respectate; şi eu şi mătuşa Lou ştiam că dacă nu ar fi ea acolo, bunicul n-ar asculta de doctor.

Îmi părea rău că bunicul era bolnav, însă era o adevărată fericire să le avem pe mătuşa Lou şi pe Sarah cu noi. Unchiul Nat venea şi el cât de des putea. Îi lipseau „cele două fete”, aşa cum le

spunea el, însă se bucură de faptul că putea fi astfel de ajutor.

Bunicului îi trebuiră două săptămâni până când fu în stare să se ridice din pat şi chiar şi atunci era nevoit să se întindă în pat destul de des, pentru că era prea slăbit ca să poată face ceva. În tot acest timp, Sarah, târându-se fără încetare, învăţă să se ridice singură în picioare. Într-o dimineaţă am intrat în bucătărie, iar ea îşi lăsă deoparte jucăria şi se târî spre mine, se prinse de cracul pantalonului meu şi se ridică.

— Hei! Azi-mâine începi să şi alergi!

Râse, clătinându-se înainte şi înapoi pe picioruşele-i dolofane.

Cu tristeţe le-am privit pe cele două întorcându-se în oraş. Casa urma să fie atât de goală şi ciudată fără ele.

Prin martie iarna nu renunţase încă şi noi mai aveam puţine rezerve de hrană pentru animale. Priveam cu îngrijorare ori de câte ori împărţeam animalelor fânul şi ovăzul.

Probabil că bunicul îmi simţi îngrijorarea, măsurând în minte porţiile, ori de câte ori ieşeam din casă cu treabă. Nu i-am spus nimic, însă într-o dimineaţă, la micul dejun, mă luă prin surprindere.

— Mai avem doar pentru încă două săptămâni, nu-i aşa, Josh?

Am încuviinţat fără a spune nimic.

— Ai putea reduce porţiile?

— Cred că am redus deja cât am putut de mult.

— Oare nu putem cumpăra de la vreunul dintre vecini? întrebă unchiul Charlie.

— M-am interesat, am admis eu. Nimeni nu pare să aibă în plus.

— Vom ieşi afară ca să facem un inventar şi să vedem... începu bunicul, însă unchiul Charlie îl întrerupse.

— Ba n-o să faci aşa ceva! spuse el răspicat. Doctorul spune să mai stai în casă încă cel puţin două săptămâni.

— Dar Josh are nevoie... începu bunicul, iar unchiul Charlie flutură din mână, vărsând câteva picături din cana cu cafea.

— O să-l ajut eu pe Josh, spuse el. Oricum, astăzi n-am nimic de făcut în casă.

Bunicul nu se împotrivi, iar după ce unchiul Charlie spălă vasele, iar eu le-am şters şi le-am pus la loc pe raftul din bufet, ne-am înfofolit bine şi am ieşit afară ca să facem inventarul.

N-am avut nevoie de prea mult timp ca să ne dăm seama că, într-adevăr, nu ne ajungea hrana pentru animale. Unchiul Charlie spuse ceea ce amândoi gândeam.

— Nici dacă primăvara ar sosi mâine, tot nu va fi destul de repede.

Pe la prânz ne încheiasem calculele şi ne-am îndreptat spre căldura bucătăriei. Bunicul prăjise câteva ouă şi tăiase câteva felii de pâine. Acestea, alături de felii reci de şuncă şi ceai fierbinte, constituiau prânzul nostru. În sinea mea tânjeam după mâncarea gustoasă pregătită de mătuşa Lou.

În timpul mesei, bunicul şi unchiul Charlie atât au jonglat cu cifrele şi au amestecat foile de hârtie, până când am simţit că mi se face rău. Nu ştiam unde ne vor duce toate acestea. Nu ţineam minte să mai fi existat vreo iarnă în care bunicul şi unchiul Charlie să se fi confruntat cu o situaţie atât de grea – dar poate că nu ştiam eu despre aşa ceva.

În cele din urmă, am fost trimis călare pe Chester, să văd cum stă situaţia prin vecini. Dacă s-ar fi găsit de vânzare hrană pentru animale, problema noastră ar fi fost rezolvată.

Însă nu era chiar atât de simplu. Oriunde am întrebat am constatat că şi ceilalţi fermieri erau într-o situaţie ca a noastră. Nu era destul nutreţ pentru vite, cu iarna asta atât de grea.

M-am îndreptat spre casă cu inima grea. Am hotărât să mă

opresc la familia Turley, mai mult ca să văd cum sunt Mary şi mama ei, decât ca să întreb de nutreţ. Domnul Turley avea câteva animale şi de obicei nu strângea mai mult nutreţ decât noi.

Când Mary deschise uşa, păru foarte bucuroasă să mă vadă. Ba chiar şi eu m-am bucurat s-o văd.

Doamna Turley cârpea nişte şosete, aşezată la gura sobei pe un balansoar ce se legăna înainte şi înapoi. Părea mulţumită şi plină de pace, cu toate că probabil ştia că soţul ei se lupta şi el cu lipsurile.

— Sunt sigură că Dumnezeu ne va ajuta să trecem şi de asta, mă asigură ea. Întotdeauna ne-a ajutat, chiar şi atunci când n-am avut o inimă care să-L caute, şi sunt sigură că nici acum, când suntem copiii Lui, nu ne va părăsi.

Probabil că mi se căscase gura de mirare la auzul cuvintelor ei, căci mă privi şi râse încetişor.

— Nu te uita aşa uimit, tinere. Nu doar voi, cei tineri, aveţi nevoie de întoarcere la Domnul, să ştii.

— Şi mama a devenit credincioasă, şopti Mary, cu vocea încărcată de bucurie şi uimire.

— Aşa este, slavă lui Dumnezeu, mulţumită schimbărilor pe care le-am văzut în Mary, după ce a urmat sfaturile prietenului tău, Willie – şi ale prietenului acestuia, Iisus.

— Este minunat, doamnă Turley, am spus bâlbâindu-mă, încă uimit de cuvintele ei. Şi aveţi dreptate, trebuie să ne încredem în El.

Mary pregăti cacao cu lapte şi tăie câteva felii de chec în timp ce ne aşezarăm la masa din bucătărie ca să împărtăşim veşti de la biserică şi de prin partea locului. Se părea că şi pe ea o necăjiseră, la fel de mult ca pe mine, zilele de duminică în care fusese nevoită să rămână acasă din cauza zăpezii.

— Ai auzit că familia Foggelson se mută? mă surprinse ea

întrebându-mă.

— Chiar? Unde?

— Domnul Foggelson a găsit o slujbă ca profesor la un colegiu în apropiere de New York. S-a dus acolo în noiembrie ca să se intereseze şi a mai făcut un drum, de Crăciun.

— Doamna Foggelson s-a dus cu el? am intervenit.

— Nu, s-a dus singur.

— Dar şi ea a fost plecată... am început să spun, gândindu-mă la casa goală şi la aleea înzăpezită.

— Ea s-a dus la sora ei. N-a vrut să rămână singură.

— N-o învinovăţesc, am mormăit, înfuriat din nou din cauza domnului Foggelson.

— Camellia a spus că mama ei s-a bucurat de acea vizită, chiar dacă... începu Mary, însă eu am intervenit din nou.

— Ai primit veşti de la Camellia?

— O, nu, răspunse ea, clătinând din cap ca şi când aşa ceva era ridicol. Abia dacă o cunosc. Am văzut-o doar pe stradă şi oricum, ea nu s-ar încurca niciodată cu cineva de teapa mea.

Mary se îmbujoră, ca şi cum s-ar fi temut că prin vorbele ei ar fi desconsiderat-o cumva pe Camellia.

— Adică, vreau să spun... noi suntem... ea este educată şi toate celelalte, pe când eu...

Am salvat-o de stânjeneală.

— De unde ai aflat veşti despre ea?

— De la Willie. El mi-a scris. El a păstrat legătura cu Camellia.

— Ooo... am spus. Însă era mai degrabă un sunet gol. Primisem veşti de la Willie – adesea – însă niciodată nu-mi spusese despre vreunul dintre planurile Camelliei.

— Îi place Camelliei şcoala? am întrebat, pentru că eram sigur că Mary se aştepta să spun ceva.

— N-ai auzit? întrebă Mary. A abandonat.

— A abandonat? De data asta chiar că eram surprins.

— A stat la şcoala aceea doar două luni, după care a abandonat studiile.

— Şi atunci ce face? De ce n-a venit acasă?

— La început i-a fost teamă să-i spună tatălui ei. Mai apoi a plecat din New York şi a reuşit să-şi găsească ceva de lucru. Cred că operatoare de telefonie, în Est. Aşa că a rămas acolo.

Ce dezamăgire trebuie să fi fost pentru domnul Foggelson. Apoi m-am gândit la doamna Foggelson. Şi ea cred că a fost dezamăgită, însă nu pentru faptul că fiica ei abandonase cursurile şcolii de design interior. Dezamăgirea ei probabil a fost aceea că fiica ei nu se întorsese acasă.

— Ei bine, Willie spune că îi place foarte mult slujba pe care o are.

— Deci, îi scrie lui Willie? Nu ştiu de ce, însă această veste era pe de o parte încurajatoare, pe de altă parte, oarecum ameninţătoare. Îmi doream din toată inima ca ea să se fi simţit liberă să-mi scrie mie, însă în acelaşi timp mă bucuram că Willie ţine legătura cu ea. El o ajutase pe Mary să devină creştină. Acum se părea că influenţa lui se extinsese asupra Camelliei. Înăuntrul meu mă rugam ca Willie să aibă succes.

Însă Mary vorbea din nou, râzând încetişor.

— O, nu e nevoie să-i scrie. Slujba ei este chiar acolo, în oraş.

— Acolo în oraş? am întrebat prosteşte.

— Unde merge Willie la colegiu. Lucrează chiar acolo, la reţeaua de telefonie a oraşului. Willie i-a găsit slujba asta.

Ei bine, astea da veşti. *De ce nu-mi spusese Willie despre asta în niciuna dintre scrisorile lui*? apoi am zâmbit. Willie ştia că eu mă rugam deja pentru Camellia. Însă nu dorea să-mi fac speranţe prea

devreme. Tatăl ei o influenţase atât de puternic, încât poate că era nevoie de săptămâni, chiar luni, înainte ca fata să vadă lumina după atâţia ani în care se opusese creştinismului. Nu-l voi întreba nimic pe Willie. O să-mi spună el când o să simtă că este momentul s-o facă.

Dintr-odată mi-am dat seama că stătusem la masă cu Mary mai mult decât intenţionasem. Deja se întunecase şi mai aveam de lucru. În plus, bunicul şi unchiul Charlie erau nerăbdători să afle veştile mele – chiar dacă nu mă întorceam cu veşti bune.

— Trebuie să plec, i-am spus fetei şi m-am ridicat de pe scaun, întinzând mâna ca să-mi iau bereta şi haina.

I-am mulţumit pentru gustare, mi-am luat rămas bun de la mama ei şi am dat să plec.

Mary mă conduse la uşă.

— Îmi pare rău, Josh, spuse ea încet.

— Pentru ce? am întrebat uimit.

— Pentru iarna asta atât de grea şi toate celelalte, continuă ea. A fost un an greu pentru tine, mai ales acum, când ai lucrat pământul – a fost o toamnă lungă şi grea, pe urmă iarna asta, isprăvi ea pe un ton jalnic.

Am fost uşurat să-i aud cuvintele. Mă temusem că o să-mi spună ceva despre familia Foggelson. Numărasem zilele până când Camellia urma să-şi termine studiile şi se va întoarce în orăşelul nostru, iar acum, că părinţii ei se mutau, nu mai speram ca acest lucru să se întâmple. Însă eram uşurat de faptul că Mary nu-mi putea citi gândurile.

— Aşa cum spune mama ta, am răspuns, încercând să par curajos şi plin de credinţă, totul o să se sfârşească cu bine. Dumnezeu n-o să ne lase.

Mary îmi zâmbi larg. Avea un zâmbet tare frumos, cu dinţii albi

şi drepţi şi cu gropiţe în fiecare obraz.

M-am trezit zâmbindu-i. Poate din cauză că zâmbetul ei era contagios, sau poate că speram s-o fac să zâmbească din nou. Însă oricare ar fi fost motivul, când am încălecat pe Chester şi m-am îndreptat înfrigurat spre casă, mă simţeam mai bine.

CAPITOLUL 11

O VIZITĂ

Am fost nevoiţi să vindem câteva vite şi toţi porcii, în afară de două scroafe bune, pe care le-am păstrat. Urma să treacă destul de mult timp până când vom reîntregi numărul vitelor şi porcilor. M-am întrebat dacă decizia bunicului şi a unchiului Charlie fusese înţeleaptă. Ce s-ar întâmpla dacă primăvara ar bate curând la uşă şi iarba proaspătă va fi din nou la îndemâna animalelor? Poate că dacă am fi împărţit porţiile mai cu grijă, am fi trecut cu bine peste asta.

Se dovedi însă că luaseră o decizie înţeleaptă. Am fost loviţi de alte câteva furtuni, iar porţiile de nutreţ rămase abia dacă au ajuns pentru animalele pe care le mai aveam la fermă. Vecinii care încercaseră să raţionalizeze nutreţul şi să se descurce fără să vândă vite, şi-au pierdut mare parte din cirezi, rămânând şi fără banii cu care să-şi poată reîntregi turmele.

Nici noi nu mai aveam multe animale, ba am pierdut şi una dintre cele mai bune vaci de lapte, prea slăbită după ce fătase o viţică tare frumoasă. Eu şi bunicul am stat toată noaptea cu ea,

încercând s-o ţinem la căldură şi turnându-i pe gât terci încălzit, însă am pierdut-o. Eram sigur că o să pierdem şi viţica, însă bunicul mi-a spus s-o duc în bucătărie, iar acolo s-a ocupat unchiul Charlie de ea. Nu ştiu ce i-a făcut, însă viţica a supravieţuit. Ştiam cu toţii că era important să trăiască, dacă voiam să ne reîntregim turmele.

Îmi părea că toate zilele şi nopţile ne erau consumate de lupta de a salva ceea ce bunicul şi unchiul Charlie se străduiseră atâţia ani să construiască. Nu mi se părea drept.

Îndată ce vremea începu să se mai încălzească şi am avut mai mult timp liber, m-am dus în oraş să vorbesc cu unchiul Nat.

— Îţi mai aminteşti de omul acela despre care mi-ai povestit că-şi cultivă parcelele diferit?

Încuviinţă.

— Da, rotaţia culturilor.

— Aşa, rotaţie. Ştii, mă întrebam dacă aş putea să-i fac o vizită, am continuat eu. Sunt curios cum s-a descurcat iarna asta.

— N-am auzit, spuse unchiul Nat. De obicei, ei îşi fac cumpărăturile în Gainerville. Nu vin prea des aici.

— Mi-ai putea spune cum să ajung la ferma lui?

Unchiul Nat îmi dădu indicaţii. Mi se păru destul de simplu, aşa că l-am îndemnat pe Chester la drum. Ziua era frumoasă, iar căldura soarelui se răsfrângea asupra mormanelor de zăpadă presărate pe câmpii. Chester se săturase de iarnă şi de faptul că fusese atâta vreme ţinut în grajd; ar fi vrut să alerge, însă l-am ţinut în frâu. Nu-mi doream să transpire şi să facă pneumonie. Aveam destule probleme şi fără a-l mai pierde şi pe Chester.

Am găsit ferma foarte uşor, cu toate că mi-a trebuit mai multă vreme să ajung acolo decât îmi închipuisem. Nu era de mirare că familia îşi făcea cumpărăturile în Gainerville – ferma era destul de departe de orăşelul nostru.

Doamna Thomas mă primi destul de cordial şi mă informă că soţul ei era în grajd, aşa că am refuzat invitaţia ei de a intra în bucătărie, spunându-i că aş vrea să stau de vorbă cu soţul ei.

Familia Thomas era o familie numeroasă. Prin uşa deschisă a bucătăriei am văzut trei fete de vârste diferite, iar când am ajuns la grajd am constatat că patru băieţi lucrau cot la cot cu tatăl lor.

Randall Thomas era un bărbat bine făcut, cam în jur de patruzeci de ani, capabil de a saluta cu o strângere de mână fermă şi o sclipire de bunătate în privire.

— Spui că eşti nepotul pastorului Crawford? Ei bine, mă bucur să te cunosc, fiule, spuse el. Am apreciat tare mult faptul că unchiul tău ne-a făcut o vizită aici ca să stea de vorbă cu mama.

Am stat la taifas câteva minute, ochii mei analizând pe rând interiorul grajdului şi rafturile cu nutreţ în tot timpul conversaţiei. Nu mi se părea că ferma ar fi avut de suferit pe timpul iernii.

În cele din urmă, am ajuns să vorbim despre iarna care, trăgeam cu toţii nădejde, era pe sfârşite.

— A fost o iarnă tare grea, spuse bărbatul. Cea mai rea din câte îmi amintesc.

Am fost de acord, cu toate că era clar că eu nu văzusem tot atâtea ierni câte văzuse domnul Thomas.

— Se pare că aţi ieşit cu bine din iarnă, am spus, arătând cu capul spre o îngrăditură în care se aflau câteva vite bine îngrijite.

— Am vândut câteva dintre ele toamna trecută, spuse el spre surprinderea mea.

— Aţi vândut?

— N-am vrut să aştept până ce n-ar mai fi fost bune decât de supă de oase, continuă el. Un fermier trebuie să gândească în perspectivă. Te gândeşti în ce fel te-ar putea afecta o iarnă grea, apoi îţi faci planul. Am făcut calculele ca să văd de cât nutreţ este

nevoie pentru ca fiecare animal să iasă cu bine din iarnă, până la sfârşitul lunii mai. Pe atunci iarba proaspătă ar trebui să ne ajute să ieşim din încurcătură, chiar şi în anii cei mai grei.

— Noi n-am avut destul nutreţ, am spus. Am fost nevoiţi să vindem câteva vite.

— Păcat, spuse el cu simpatie, clătinând din cap. Am auzit că unii oameni au pierdut vitele înainte de-a apuca să le vândă.

— Bunicul a vândut din timp, înainte ca lucrurile să se înrăutăţească, l-am informat.

— Înţeleaptă mişcare, continuă omul. După părerea mea, câteva vite bune, sănătoase, sunt mai bune decât o cireadă întreagă de animale slabe, pe jumătate moarte de foame.

I-am înţeles ideea.

— O cireadă poate ajunge de plâns dacă vitele nu sunt îngrijite cum trebuie, continuă el. Vitele nu suportă prea bine frigul şi hrana sărăcăcioasă.

M-am uitat la vitele bine îngrijite. Nu păreau să fi suferit de pe urma iernii grele.

O pasăre ce zbură deasupra noastră îmi atrase atenţia. Mi-am îndreptat ochii spre cer. Soarele coborâse deja bine spre apus, iar aerul se răcise. Aveam de mers drum lung până acasă şi ştiam că trebuie să plec cât de curând.

— Eu am venit ca să vă întreb despre culturi, i-am spus domnului Thomas. Am sentimentul că ne-am fi descurcat mult mai bine iarna asta dacă pământul nostru ar fi dat roade aşa cum s-ar fi cuvenit. Mi s-a părut că fânul cosit a fost doar pe jumătate din cât ar fi trebuit să fie de înalt şi de gros.

Ochii lui mă priviră cu interes.

— Ai început de curând să te ocupi de fermă? mă întrebă el.

Am încuviinţat, apoi m-am corectat.

— Ei bine, am crescut la fermă, dar până anul acesta am făcut doar treburile din jurul casei, nu m-am ocupat de pământ. Ai mei nu mai sunt în stare să se ocupe singuri de fermă şi...

Bărbatul mă întrerupse.

— Aşadar, te ocupi de lucrările de la fermă şi ai vrea să ştii cum s-o faci cât mai bine?

Am încuviinţat din nou.

— Ei bine, eşti un băiat inteligent. Îmi puse mâna pe umăr şi mă strânse uşor.

— Pământul este secătuit de puteri dacă plantezi aceeaşi sămânţă pe el, an după an. Şi este logic. Chiar şi în vremurile străvechi, Dumnezeu a dat israeliţilor porunca de a lăsa pământul să se odihnească din când în când. Acelaşi lucru este valabil şi în vremurile noastre. Pământul are nevoie de odihnă – ca să-şi refacă rezervele. Şi începu să-mi explice cu entuziasm cum trebuie făcut acest lucru.

Am ascultat cu atenţie. Însă soarele se îndrepta spre apus şi mai aveam încă atât de multe de învăţat. Mă simţeam frustrat şi tensionat şi cred că domnul Thomas îmi simţi starea.

Se opri şi-şi ridică şi el privirea spre cer.

— Sunt prea multe de învăţat într-o singură după-amiază, îmi spuse. Vino şi altă dată – cât de des vei dori – şi ne vom continua discuţia.

M-am bucurat că înţelesese dorinţa mea de a mă îndrepta spre casă şi m-am bucurat şi de invitaţia pe care mi-o adresase, de a veni din nou.

— Să-ţi spun ceva, continuă el în timp ce ne îndreptam împreună spre Chester. Trasează pe o hârtie planul pământurilor voastre. Scrie pe fiecare dintre ele ce anume s-a însămânţat acolo în ultimii şapte-opt ani, apoi vino la mine. Ne vom gândi ce ar trebui

să plantaţi la primăvară.

N-am reuşit decât să-i mulţumesc, bâlbâindu-mă. Nu mă aşteptasem la un asemenea ajutor.

— Este important să ai şi sămânţă de calitate, continuă el. Unii fermieri încearcă să mai economisească cumpărând sămânţă mai slabă. Da’ asta mai mult le produce daune decât câştig. Aşa stau lucrurile şi în cazul animalelor. Biblia spune: „Seceri ceea ce semeni”. Ştiu că acolo nu se vorbea despre sămânţă şi despre vite, ci despre ceea ce semeni în viaţă, dar principiul este valabil şi în acest caz.

Nu mă gândisem la asta până atunci, însă avea un sens. Era o abordare total diferită a muncii la fermă decât cea pe care o cunoscusem eu, însă mi-am promis că voi învăţa tot ce voi putea despre asta. Am mulţumit omului pentru amabilitatea sa şi am încălecat pe Chester.

— Ei, calul ăsta, spuse el admirativ plimbându-şi mâna pe gâtul vânjos al lui Chester, este de rasă bună. De unde ai asemenea cal, fiule?

I-am explicat că Chester îmi fusese dăruit, apoi m-am aplecat ca să-l mângâi pe gât.

— Un cal de prima clasă! exclamă bărbatul, făcându-mă să mă umflu în pene de mândrie.

Pe drumul spre casă i-am dat voie lui Chester să pornească în galop, având mare grijă să nu se încălzească prea tare. Dar, aşa cum spusese omul, rasa bună a lui Chester îşi spuse cuvântul. Calul putea alerga fără ca măcar să gâfâie sau să transpire.

Aveam atâtea lucruri la care să mă gândesc, că mi se învârtea capul. Sămânţa bună, rotaţia culturilor – acestea erau lucrurile care garantau o producţie bună la fermă. Şi dacă cineva dorea să lucreze pământul – chiar dacă asta numai până când Dumnezeu îl va chema

la adevărata lucrare pe care o avea pentru el – atunci ar trebui să-şi dea tot interesul ca să facă treabă bună. Am hotărât să aflu tot ce se putea afla despre asta. Poate că data viitoare când va mai veni o asemenea iarnă, nu vom mai fi nevoiţi să suferim asemenea pierderi.

CAPITOLUL 12

ÎN AŞTEPTAREA PRIMĂVERII

Pe măsură ce interesul meu în tehnicile de cultivare a pământului crescu, am descoperit câteva articole despre rotaţia culturilor şi m-am cufundat în studierea lor. Am cerut de la Departamentul pentru Agricultură informaţiile gratuite despre care se spunea în reviste. De asemenea, am cerut informaţii despre cum se poate alcătui o cireadă cu vite de rasă. Curând, am început să primesc prin poştă broşuri şi ziare informative. Nu ştiusem până atunci că sunt atât de multe lucruri de învăţat despre cultivarea pământului – sau că guvernul avea asemenea informaţii pe care le punea la dispoziţia agricultorilor. Ba chiar existau cursuri despre agricultură, pe care omul le putea face acasă. Întotdeauna crezusem că fermierul era fermier pentru că fusese născut la fermă şi trebuia să-şi ajute părinţii la cultivarea pământurilor.

— Ai primit tare multă corespondenţă în ultima vreme, remarcă bunicul, aruncând o privire la cele trei plicuri maronii şi o revistă, aşezate toate pe masa de bucătărie.

— Sunt mult mai multe informaţii despre îngrijirea unei ferme

decât am ştiut crescând aici, am spus eu. Dumneata şi unchiul Charlie făceaţi ca lucrul să pară atât de uşor...

— O, am făcut şi noi ce-am ştiut mai bine şi de cele mai multe ori treburile au mers, mă întrerupse bunicul. Da’ mie îmi pare că în revistele şi broşurile astea ale tale sunt lucruri tare importante despre munca la fermă. Am citit şi eu şi Charlie câteva dintre ele, răspunse el privirii mele iscoditoare. Suntem tare bucuroşi că poţi învăţa modalităţi noi de lucru la fermă. Din sclipirea pe care am văzut-o în ochii lui, mi-am dat seama că era sincer.

Toată acea primăvară răcoroasă am lucrat cu animalele, încercând să le ofer cât mai mult confort posibil ca să pună pe oasele lor cât mai multă carne. Nu le puteam hrăni încă aşa cum ar fi trebuit s-o fac, însă în zilele mai reci le pregăteam terci cald, ţinându-le, pe cât posibil, în căldura grajdului. Asta însemna că trebuia să curăţ mai des grajdul, însă dacă era pentru binele animalelor, merita efortul.

În zilele mai însorite le dădeam drumul afară, pe păşune. Mormanele de zăpadă se topeau încetul cu încetul, iar caii le deschideau vitelor drumul, curăţând zăpada cu copitele şi dezvelind iarba rămasă de toamna trecută. Ba chiar începură să descopere firicele proaspete de iarbă, iar asta le stimulă dorinţa de a scormoni şi a da la o parte zăpada. Vacile îi urmară îndeaproape, servindu-se de pe porţiunile curăţate de cai.

În fiecare zi urmăream cerul, zăpada, vremea, socotind în minte nutreţul rămas împărţit la numărul animalelor.

Seara citeam revistele şi informaţiile din broşuri şi am început să văd ceea ce domnul Thomas încercase să-mi spună – exista un *sistem* după care puteam îngriji o fermă.

Am desenat un plan al terenurilor de cultivat, iar bunicul şi unchiul Charlie îmi dădură informaţii despre fiecare dintre ele. Nu le

era uşor să-şi amintească cu ce fusese cultivat fiecare teren în urmă cu şapte-opt ani. Câteodată cei doi nu erau de acord cu privire la un anumit teren şi atunci se opreau şi încercau să-şi aducă aminte. Atunci am hotărât că din acel an voi păstra un registru cu detalii despre culturile de pe fiecare bucată de pământ, despre recolta adunată şi orice alte informaţii posibile.

În fiecare zi verificam porţiile de nutreţ; încă eram îngrijorat că nu ne vom descurca până la sfârşitul lunii mai. În cele din urmă, ne-am consultat cu toţii şi am decis să vindem încă două juncane. Erau cam micuţe, iar noi am fi vrut să ne formăm o cireadă cu animale mai mari.

În loc să mă duc singur la domnul Thomas, le-am sugerat bunicului şi unchiului Charlie să vină cu mine. Doream să audă din gura acelui om ce avea de spus şi să se molipsească de entuziasmul lui.

Aşa se face că într-o zi blândă ce anunţa sosirea primăverii, am înhămat caii la căruţă. Drumul era brăzdat cu băltoace şi presărat cu bălţi de la zăpada pe jumătate topită. Pământul nu renunţase încă la îngheţul lui, însă căruţa trăgea destul de greu, aşa că nu mergeam foarte repede. Eu am mânat caii, în timp ce bunicul şi unchiul Charlie se bucurau de căldura razelor de soare. Trecuse multă vreme de când nu se mai delectaseră în felul acesta.

Lucrurile au fost exact aşa cum sperasem că vor fi. Am fost primiţi cu o strângere de mână atât de viguroasă, încât am simţit furnicături prin mână. M-am gândit la unchiul Charlie şi la artrita lui şi aproape am dat să spun ceva, însă domnul Thomas probabil că observase mâinile afectate de boală, căci luă mâna unchiului meu cu mare blândeţe şi n-o strânse deloc.

Entuziasmul acestui fermier era contagios. Ne vorbi despre importanţa seminţelor de calitate, despre plantarea terenurilor

curăţate de buruieni, despre rotaţia culturilor, astfel încât solul să nu fie secătuit de resurse şi despre fertilizarea anuală propriu-zisă.

Pentru că animalele au stat atât de mult în grajd toată iarna, cel puţin de îngrăşământ nu duceam lipsă. Însă m-am cutremurat la gândul că va trebui să-l împrăştii pe câmp.

Cu ajutorul domnului Thomas, am analizat situaţia terenurilor noastre şi am hotărât ce fel de culturi şi unde anume trebuiau însămânţate şi care teren ar trebui să rămână necultivat. Al doilea pas era să găsim o sursă de seminţe de calitate. Eram în poziţia de a ne permite aşa ceva. Domnul Thomas ne promise că o să vină şi o să arunce o privire la animalele noastre. Ne va ajuta să alegem pe cele mai bune şi apoi ne va învăţa cum să începem să punem pe picioare o cireadă de animale de calitate.

Capul mi se învârtea în clipa în care am pus cu toţii ceştile goale de cafea pe masă şi ne-am îndreptat spre casă. Aveam atâtea de gândit şi de făcut – chiar înainte de sezonul însămânţărilor Pe tot drumul spre casă mi-am plănuit în minte ce aveam de făcut în zilele care urmează. Cu toate că primăvara se lăsa aşteptată, nu credeam că voi fi pregătit pentru sosirea ei. Erau atât de multe de făcut pentru pregătirea solului de însămânţare.

Deoarece ştiam că odată ce vom intra cu căruţa pe terenurile de cultivat, voi fi mai mult decât ocupat, am hotărât s-o vizitez pe doamna Foggelson. Îmi părea rău să aud că urma să ne părăsească. Cred că îmi părea oarecum rău şi pentru plecarea domnului Foggelson. Îmi doream din toată inima ca acest om să-şi dea seama că exista un Dumnezeu – un Dumnezeu care se afla la cârma universului. Cum era posibil ca cineva cu o minte atât de strălucită să greşească într-un aspect atât de important?

După ce vor pleca cei doi, nu voi mai avea ocazia s-o revăd pe Camellia. Sperasem că va veni ziua în care atât ea cât şi mama ei

vor ajunge să creadă în Dumnezeu. Domnul Foggelson, ştiam, va fi greu de convins după atâţia ani în care s-a opus adevărului.

Când am ajuns la familia Foggelson, am observat că mormanele de zăpadă aproape că dispăruseră de pe pajiştea din faţa casei. Muguri subţiri îşi scoteau capetele din zăpada ce încă mai acoperea straturile de flori. Ştiam că doamna Foggelson îşi iubea tare mult florile şi mă întrebam cine va îngriji de ele după ce ea va pleca de aici.

La bătaia mea în uşă, doamna Foggelson veni la uşă cu o oarecare ezitare. Când mă văzu, chipul i se lumină şi dădu uşa la o parte cu un zâmbet larg.

— Josh! Cât de mult mă bucur să te văd, spuse ea, părând bucuroasă că am sosit. M-am aşezat în sufragerie, răsucindu-mi bereta în mâini, în timp ce ea se grăbi spre bucătărie ca să pună ceaiul. Odată aşezaţi în faţa ceştilor, doamna Foggelson îmi vorbi despre primăvară, despre grădina ei, despre iarna grea şi, în cele din urmă, despre Camellia.

— Camellia a renunţat la studii, ştiai asta? mă întrebă ea. Am admis că aflasem.

— Ştii că acum lucrează ca operatoare de telefonie? Am încuviinţat din nou.

— Sunt atât de bucuroasă, continuă doamna Foggelson. Am fost îngrijorată de faptul că se afla la New York. Aproape imediat ce-a ajuns acolo intrase într-un anturaj nepotrivit. Şi asta m-a îngrijorat.

Despre acest lucru nu ştiam nimic.

— Îi place ce face? am întrebat.

— Nu chiar. Însă este o slujbă curată, cu colegi buni. Acesta este cel mai important lucru. Camellia este o fată inteligentă şi independentă, însă nu are experienţă în relaţiile cu oamenii. În

special cu acel gen de oameni care ar putea-o călăuzi spre... spre un mod de viaţă greşit.

Nu ştiam ce să spun. Am încuviinţat ca şi când înţelegeam ce vrea să-mi spună, încercând să ţin în echilibru bucăţica de prăjitură ce nu voia nici în ruptul capului să stea în furculiţa mea.

— Mă bucur că nu mai este în New York. Doamna Foggelson oftă uşurată.

Am încuviinţat din nou, apoi m-am aventurat.

— Însă cred că vă pare rău că nu va fi pe-aproape când vă veţi muta.

Îşi aţinti privirea în pământ şi tăcu câteva clipe. Când îşi ridică din nou privirea, vorbi cu glas încet.

— Eu n-o să mă mut, spuse.

— V-aţi schimbat planurile? am întrebat cu speranţă în glas.

Clătină din cap.

— Dar... dar mi s-a spus că domnul Foggelson a primit un post de profesor la un colegiu mic... undeva lângă New York.

Mă privi ţintă în ochi.

— Da, spuse ea. Aşa este.

Se aşternu tăcerea.

— Ei bine... am îndemnat-o eu. Asta înseamnă că s-a răzgândit.

— O, nu. Va pleca, aşa cum şi-a propus.

— Dar... Aveam impresia că trebuie să dezleg o enigmă. M-am oprit şi i-am îngăduit să-mi explice.

— Domnul Foggelson va pleca aşa cum şi-a planificat, îşi alese ea cuvintele, însă eu voi rămâne aici.

Probabil că arătam la fel de şocat precum mă simţeam. Mi-am pus jos furculiţa, împrăştiind firimituri de prăjitură pe faţa albă din damasc. Chipul mi se aprinse de stânjeneală.

Doamna Foggelson se aplecă şi-mi turnă ceai în ceaşcă. Nu mi-am găsit vocea ca să o pot refuza, cu toate că nu cred că mai puteam înghiţi nici măcar o picătură.

— Ai observat că au început să apară lalelele? întrebă doamna Foggelson, ca şi când despre flori discutasem de când sosisem aici.

Am încuviinţat şi mi-am dres din nou glasul.

— Sper din toată inima să avem o primăvară frumoasă, spuse doamna Foggelson. Dacă n-am avut parte de una timpurie, cel puţin sper să fie una frumoasă. Sunt atât de obosită de iarna asta posomorâtă.

Privirea îmi alunecă spre o poză a Camelliei, aflată pe măsuţa din colţ. Doamna Foggelson avea multe poze de-ale fiicei sale. Sau erau ale domnului Foggelson? M-am uitat în jurul camerei, cu mintea plina de gânduri stânjenitoare. Cum îşi vor împărţi fotografiile? Cine va lua canapeaua de brocart? Cui îi va reveni serviciul de ceai sau ceştile de porţelan?

Oare ce se întâmpla când se despărţeau doi oameni? Cum puteau împărţi o casă? Un cămin? Nu ştiam absolut nimic despre lucruri de felul acesta. Însă eram sigur că pe cei doi îi aşteptau zile grele.

Apoi, îndată îmi veni în minte un alt gând. Dacă doamna Foggelson rămânea, poate...

— Camellia vrea să rămână acolo unde se află, sau... sau s-ar putea să se întoarcă acasă?

Pentru prima oară am văzut că ochii doamnei Foggelson se umplură de lacrimi. Clătină încet din cap şi dintr-odată chipul ei frumos şi blând mi se păru îmbătrânit.

— Nu mă aştept la asta, spuse ea. Camellia nu este de acord ca eu să rămân aici. Întotdeauna a fost fetiţa lui tăticu. Dacă va merge undeva, atunci va merge la el.

Mi-am împins scaunul în spate şi m-am ridicat. Îmi părea rău pentru doamna Foggelson, însă nu ştiam cum să i-o spun. Ce putea şti un băieţandru ca mine despre suferinţa ei? Cum puteam eu înţelege motivul pentru care făcea ce făcea? Şi totuşi, din expresia ochilor ei ştiam că decizia de a rămâne aici nu fusese luată cu uşurinţă.

— Ar fi mai bine să plec, am spus cu glas răguşit. Mai am câte ceva de făcut înainte de a mă întoarce acasă.

Încuviinţă înţelegătoare şi zâmbi.

— Treci pe aici oricând doreşti, Joshua.

Am plecat cu inima grea. Lalelele îşi scoteau capetele din pământ. Doamna Foggelson îşi va îngriji cu mare drag florile, însă cine va îngriji de toate celelalte lucruri ce aveau nevoie de îngrijire?

Anul şcolar era aproape pe sfârşite, iar domnul Foggelson urma să plece, fără îndoială, îndată ce-şi termina treaba aici. Atunci doamna Foggelson va rămâne singură. Nu-şi făcuse prea mulţi prieteni în oraş. Va avea nevoie de cineva.

Fusesem învăţat de mic să nu aplec urechea la bârfe, însă ştiam că trebuie să stau de vorbă cu mătuşa Lou. Ştiam că era ocupată cu gospodăria, cu casa şi cu micuţa Sarah, însă doamna Foggelson va avea nevoie de o femeie cu care să stea de vorbă şi m-am gândit că mătuşa Lou ar putea fi aceea. Eu nu voi putea face prea multe, însă mă voi ruga. Şi voi vorbi cu mătuşa Lou.

CAPITOLUL 13

PROGRESE

Zilele se transformară în săptămâni, săptămânile în luni şi lunile în ani. În timpul acestor doi ani am lucrat din greu, întrebându-mă câteodată dacă nu cumva Dumnezeu se va hotărî dintr-odată să mă cheme în altă parte, înainte ca eu să pun lucrurile în ordine la fermă. Dacă m-aş fi gândit mai bine la acea vreme, mi-aş fi dat seama că Tatăl nostru ceresc nu procedează în felul acesta.

Cu ajutorul domnului Thomas am făcut rost de sămânţa de calitate de care aveam nevoie şi am început procesul de rotaţie a culturilor. Însă n-am avut parte de miracole. Pământul nu s-a dovedit mai roditor peste noapte. La sfârşitul celui de-al doilea an al noului program, atât bunicul cât şi eu am constatat o îmbunătăţire în ce priveşte recolta – dar poate că asta se datora verii foarte propice pentru o recoltă bogată.

Şi cireada de vite a început să crească, încetul cu încetul. Am reuşit să cumpărăm câteva animale bune de la domnul Thomas şi, împerechindu-le cu cele mai bune vite ale noastre, am început să planificăm pentru viitor. Însă investiţiile noastre n-au adus profituri rapide şi am fost nevoiţi să supraveghem îndeaproape bugetul fermei, ca nu cumva să facem risipă. În acea primăvară viţeii fătaţi s-au dovedit a fi prima noastră răsplată de după implementarea experimentului; până şi unchiul Charlie ieşea din casă pentru a asista la venirea pe lume a fiecăruia dintre ei. Una dintre vaci fătă gemeni – două viţeluşe ce într-o bună zi vor întări calitatea cirezilor noastre.

Şi familia mătuşii Lou creştea. Jonathan Joshua i se alătură Sarei în casa parohială. Sarah, la doi ani, era entuziasmată la culme. Îi spunea „flatele meu” şi îl strângea în braţe ori de câte ori se apropia de el. Dorea să împartă totul cu el, de la ursuleţul ei de pluş până la pâinea prăjită de la micul dejun. Mătuşa Lou trebuia s-o

supravegheze îndeaproape.

Willie veni acasă în prima vacanţă de vară, entuziasmat de felul în care îl ajuta Dumnezeu cu studiile şi cu banii. Era plin de bucurie. Însă îşi luă o slujbă de vară la Gainerville, aşa că n-am reuşit să-l văd atât de des pe cât mi-am dorit.

Cu toate acestea, mi-a povestit despre Camellia. Ea era încă supărată pe mama ei, din cauză că alesese să rămână aici. Willie mi-a spus că, la un moment dat, Camellia devenise foarte deschisă şi gata să-l asculte atunci când încerca să-i vorbească despre credinţa sa. Însă mai apoi, când a primit vestea despre părinţii săi, s-a distanţat din nou. Willie mi-a spus că după aceea n-a mai îndrăznit să deschidă acest subiect. Ori de câte ori încerca să spună ceva despre creştinism, Camellia îi amintea că mama ei fusese credincioasă şi uite ce-i face acum tatălui ei. Nu era corect din partea Camelliei, ştiam amândoi asta, însă oamenii pot reacţiona uneori în moduri ciudate. Willie mă îndemnă să continui să mă rog, iar eu i-am promis că o să fac asta.

Doamna Foggelson n-a mai rămas în acea casă mare după ce domnul Foggelson a plecat din oraş. Şi-a mutat puţinele lucruri pe care le mai numea ale ei într-o cameră de la pensiunea din oraş şi începu să coasă pentru oameni. Nu mai avea servicii de ceai din porţelan, straturi de lalele şi trandafiri – nu mai avea nimic decât o maşină de cusut şi obiecte de strictă necesitate.

Însă mătuşa Lou o căută, iar doamna Foggelson răspunse prieteniei acesteia. Adesea făcea o plimbare până la casa parohială, ca să servească împreună o ceaşcă cu ceai. Mătuşa Lou reuşi s-o convingă să citească din nou Biblia – dar încă nu era gata să vină la biserică.

Următoarea vară Willie nu mai veni acasă. Îşi luase o slujbă acolo, în apropierea şcolii. Îmi lipsea, însă eram prea ocupat ca să-

mi frământ mintea cu asta.

Vremea secerişului se dovedi cum nu se poate mai bună, iar recoltele fură adunate la timp. Iarna ce urmă fu mai blândă, iar puţinele animale pe care le aveam suportară anotimpul mult mai bine.

Când primăvara se întoarse, am cultivat din nou terenurile – de această dată cu o parte din sămânţa noastră. Alesesem pe cea mai bună, după ce petrecusem multe ore în timpul serilor de iarnă în jurul mesei din bucătărie, alegând cu mare grijă seminţele ce urmau să fie cultivate. Pentru unchiul Charlie procesul se dovedi anevoios; degetele sale răsucite aproape că nu puteau prinde boabele mici.

În acel al treilea an, am avut cea mai bună recoltă din ultimii ani. Fânul crescuse viguros, iar pomii fructiferi pe care-i curăţasem începură să rodească cum nu mai făcuseră de foarte multă vreme. Am avut câţiva porci pentru târgul de toamnă, iar vitele, cu toate că procesul fusese lent, arătau tare bine în mica cireadă pe care o încropisem.

Am reuşit chiar să punem deoparte bani pentru vopsele, iar între adunatul fânului şi vremea secerişului am reuşit să zugrăvesc anexele, inclusiv casa. Ferma noastră arăta mult mai bine.

Am început chiar să mă gândesc la un tractor, cu toate că nu i-am spus nimic bunicului şi unchiului Charlie. Ştiam că, după părerea lor, mă mişcăm puţin prea repede.

Recolta fu adunată de pe câmp şi tocmai sărbătorisem cea de-a douăzeci şi una aniversare a zilei mele de naştere, când am primit o scrisoare de la Willie. Nu mai corespondam atât de des ca înainte şi m-am bucurat foarte mult când i-am văzut scrisul. Willie era acum în ultimul an de studii la colegiu şi curând urma să fie un candidat la misiune. Ştiam că aştepta cu nerăbdare să afle pe ce câmp de misiune îl va trimite Dumnezeu. Şi eu aş fi fost aşa în locul lui, însă

gândul că Willie termina colegiul îmi aminti că eu eram deja cu patru ani în urmă în ceea ce priveşte pregătirea mea. Voi fi nevoit să mă pun bine cu burta pe carte după ce Dumnezeu îmi va arăta ce dorea să fac cu viaţa mea.

Trebuia să-ţi scriu, spunea Willie, şi să-ţi împărtăşesc o veste extraordinară. Camellia a devenit creştină. Mai mult decât atât nu-ţi spun, pentru că ea însăşi vrea să-ţi povestească când vom veni acasă, de Crăciun. Da, ai auzit bine. Vine acasă să-şi viziteze mama. Ştie că trebuie să rezolve problemele ce s-au ivit între ele.

Nu-mi venea să cred! Era prea frumos ca să fie adevărat. Şi totuşi, nu-mi dădeam seama de ce îmi era atât de greu să cred. Mă rugasem în fiecare zi timp de câţiva ani ca lucrul acesta să se întâmple. Lacrimile începură să-mi umple ochii. Le-am şters cu dosul palmei.

Camellia era creştină! Camellia va veni acasă de Crăciun! Mi se părea un miracol. Slavă lui Dumnezeu! Binecuvântat fie Willie!

Am continuat să citesc, abia văzând rândurile din cauza lacrimilor.

Vom ajunge cu trenul de luni, continua Willie. Soseşte la 11:35 dimineaţa – sau aşa ar trebui. Ţii minte cum obişnuiam să mergem în gară ca să aşteptăm trenul? Nu ca să vedem trenul, cât să ne uităm la oameni. Ei bine, dacă luni, în 21 decembrie, trenul o să întârzie, s-ar putea să înţeleg pentru prima oară de ce se purtau unii dintre acei oameni aşa cum se purtau.

Privirea mi se îndreptă spre calendar. Peste douăsprezece zile va fi 21 decembrie. Cum voi putea suporta aşteptarea?

Apoi am chiuit din toată fiinţa şi am alergat pe scări în jos, sărind peste câte două trepte odată, ca să dau bunicului şi unchiului Charlie vestea cea bună.

CAPITOLUL 14

ÎMPĂRTĂŞIREA VEŞTII

Tot restul zilei am fost visător, iar noaptea aceea m-am întors de pe o parte pe alta. După atâta vreme, urma să-i văd din nou pe Willie şi pe Camellia! Camellia devenise creştină!

Dimineaţa următoare l-am înşeuat pe Chester şi m-am îndreptat spre oraş. Abia aşteptam să dau vestea cea bună unchiului Nat şi mătuşii Lou.

Sarah mă văzuse venind şi-mi ieşi în întâmpinare la uşă.

— Bună, uncu Dosh! strigă ea înainte ca eu să am timp să descalec. Încă avea probleme cu litera „j”. Iar eu aşteptam ziua în care va reuşi să-mi spună „unchiu'”, cu toate că, trebuie să recunosc, „uncu” suna destul de drăguţ.

Am ridicat-o în braţe şi am sărutat-o pe obraz.

— Bună, dulceaţă mică.

— Ai fost la magazin? mă iscodi ea.

— Nu, am venit direct aici ca să te văd. Am sărutat-o din nou pe obraz. Sarah ştia că numai cumpărăturile ne aduceau în oraş în mijlocul săptămânii.

Se frământă în braţele mele, semn că dorea să fie pusă jos.

— Pot să merg cu tine? mă întrebă ea implorându-mă cu ochii ei mari, albaştri.

— De data asta n-am nevoie să mă duc la magazin, am răspuns, flatat de faptul că dorea să fie cu mine încă din prima clipă când am sosit în oraş. Vezi? am continuat, arătând spre Chester.

Nici măcar n-am adus căruţa – doar pe Chester.

Sarah îşi împinse buza de jos în faţă şi o clipă am crezut că o să plângă.

— Nu mă duc la magazin, am repetat degrabă, aplecându-mă la nivelul ei.

În acea clipă, ochii i se umplură de lacrimi şi se uită la mine în timp ce încercă să şi le şteargă.

— Atunci cum îmi poţi aduce bomboane?

O clipă n-am prea înţeles. Apoi m-am trezit. Noi veneam în vizită *după* cumpărături şi întotdeauna aduceam Sarei o punguţă cu dulciuri.

Am izbucnit în râs. Micuţa cerşetoare nu dorise să fie cu mine de dragul meu, dar cel puţin era sinceră şi directă.

— De data asta n-am bomboane, am spus ciufulindu-i părul cârlionţat. Prea multe dulciuri nu sunt sănătoase. Unde este mămica ta?

— E cu flatele. Lacrimile aproape că se evaporaseră.

— Unde?

— În bucătărie.

— Îi dă de mâncare?

— Nu, spuse Sarah clătinând din cap, îi face baie. Apoi păru că-şi aminteşte. Ratase una dintre părţile favorite ale zilei. Se întoarse cu spatele la mine şi alergă în bucătărie, strigând în timp ce alerga:

— Mami! A venit uncu Dosh.

— Bine, răspunse mătuşa Lou. Intră, Dosh. Am auzit-o chicotind.

Desigur, nu eram chiar unchi pentru Sarah şi Jonathan – eram verişor. Însă mătuşa Lou îi instruia pe copii să-mi spună unchi, o legătură de rudenie mai potrivită.

Sarah alergă înaintea mea şi se căţără pe un scaun din

bucătărie, tras lângă masă.

— Vezi! îmi arătă entuziasmată. Flatele poate să şadă acum.

Nu-mi venea să cred cât de mult crescuse de când îl văzusem ultima oară.

Mătuşa Lou îmi zâmbi.

— Termin imediat. Pe urmă îţi pregătesc... ce vrei tu. Cafea, ceai, lapte, limonadă.

Am încuviinţat, întinzându-mă ca să-l prind pe Jon de bărbie.

— Ce mai faci, bărbate? l-am întrebat. El mă răsplăti cu un zâmbet larg.

— Are deja un dinte!

— Doi, mă corectă Sarah. Mama spune că doi.

— Aşa este, doi, mă informă mătuşa Lou. Celălalt i-a ieşit abia de curând.

Mătuşa Lou îl îmbrăcă pe Jon şi mi-l dădu în braţe.

— Scuipă? L-aş fi luat chiar dacă mi-ar fi spus că s-ar putea să mă trezesc cu vreo pată pe haină.

— Nu avem probleme cu asta, spuse ea. Nu prea varsă. Şi încă nu i-am dat de mâncare, aşa că eşti în siguranţă.

Mătuşa Lou pregăti cacao cu lapte şi tăie câteva felii de chec cu lămâie în timp ce eu şi Sarah ne jucarăm cu bebeluşul.

— Şi? Cum sunt ceilalţi? întrebă ea.

I-am răspuns şi, odată cu răspunsul meu, îmi veni din nou în minte vestea pe care venisem să i-o aduc.

— Unchiul Nat este aici? am întrebat. Dorisem să le spun amândurora vestea.

— Nu, s-a dus la familia Lewis. Domnul Lewis este acum noul preşedinte al comitetului bisericesc şi au câteva lucruri de discutat.

Eram dezamăgit, iar mătuşa Lou observă asta.

— Aveai nevoie de el? mă întrebă ea.

— O, nu. Doar... doar că am veşti grozave şi aş fi vrut să vi le spun amândurora.

Mătuşa Lou îşi ridică privirea de la ibricul în care amesteca ciocolata caldă. Ochii ei îi cercetară pe ai mei.

— Ei bine, sper că n-ai de gând să mă laşi să aştept doar pentru că Nat nu-i aici, nu-i aşa?

Am zâmbit.

— Nu. N-aş putea suporta să mai aştept.

— Bun! spuse ea răspicat şi puse două căni cu cacao cu lapte pe masă. Apoi întinse mâna după un pahar în care turnă, pe jumătate, lapte pentru Sarah.

— Ei? spuse, punându-mi în faţă felia de chec.

— Tocmai am primit o scrisoare de la Willie, am început.

— A aflat unde va merge?

— Nu. Chiar mai bine de-atât.

— Vine acasă? spuse mătuşa Lou, ştiind că ăsta era un lucru care m-ar fi bucurat foarte mult.

— Da, de Crăciun. Dar mai e ceva.

Îmi plăcea acest joc. Îl jucasem de multe ori de-a lungul anilor, savurând veştile bune bucăţică cu bucăţică şi trăgând de timp cât mai mult cu putinţă.

— Şi? mă îndemnă mătuşa Lou.

— Vine şi Camellia.

— Camellia? Mătuşa Lou părea la fel de entuziasmată ca şi mine.

Am încuviinţat, cu chipul îmbujorat de vestea cea bună.

— Aici?

— Aici. Ca să-şi vadă mama.

În acea clipă, mătuşa Lou mă luă prin surprindere. Începu să plângă. Şi cred că începu să se roage. Vorbea încetişor cu cineva şi

ştiam că acel „cineva” nu eram eu.

Am rămas acolo, neştiind ce să fac; apoi m-am ridicat de pe scaun şi l-am pus încetişor pe Jonathan în pătuţul din colţul bucătăriei. Aveam sentimentul că mătuşa Lou ar fi dorit să mai stea de vorbă cu mine, însă nu ştiam ce-ar trebui să fac. Sarah îmi atrase atenţia. Întinse mâna după mâna mătuşii Lou, privind-o îngrijorată.

— Mama, spuse ea. Mama, de ce plângi?

Chipul mătuşii Lou se schimbă imediat şi o strânse la piept pe Sarah. Începu să râdă încetişor.

— E în regulă, scumpo, o asigură ea. Mama plânge de bucurie. E în regulă.

Apoi mătuşa Lou se întoarse spre mine.

— Doamna Foggelson va fi atât de fericită. I-am spus că o să mă rog ca fiica ei s-o ierte pentru ceea ce a fost nevoită să facă.

A fost nevoită? Cuvintele îmi sunară în minte ca un ecou. Însă n-am întrebat nimic – cel puţin, nu atunci.

Mătuşa Lou puse o mână pe braţul meu şi, privindu-mă cu lacrimi proaspete, îmi spuse:

— O, Josh! Trebuie să ne rugăm cum nu ne-am rugat niciodată înainte. Trebuie să ne rugăm ca acest timp împreună să fie un timp în care amândouă să realizeze cât de multă nevoie au de Dumnezeu în vieţile lor.

— Ei bine, am început, apoi am abandonat jocul şi am continuat grăbit. Acesta este restul veştii bune. Camellia şi-a dat seama deja de lucrul ăsta.

Ochii mătuşii Lou se măriră în timp ce-mi studie chipul cu atenţie ca să vadă dacă înţelesese corect ceea ce-i spusesem.

— Vrei să spui... începu ea. Am încuviinţat şi apoi am scos un chiot de bucurie. Am prins-o în braţe, am râs, am plâns şi L-am lăudat pe Domnul împreună.

— Trebuie să plec, am spus în cele din urmă. Nu prea aveam timp pentru un drum în oraş astăzi, dar abia am aşteptat să vă dau de ştire.

— O, Josh, spuse ea, mă bucur atât de mult că ai venit. Este lucrul cel mai frumos care s-a întâmplat de la... de la naşterea lui Jonathan, sfârşi ea şi-şi întoarse privirile spre fiul ei.

Jonathan îşi sugea gălăgios pumnul, amintindu-i mamei sale că încă nu-şi primise porţia de lapte. Mătuşa Lou îl sărută pe frunte şi-i murmură ceva.

Am auzit un oftat adânc lângă mine şi mi-am întors privirea spre chipul necăjit al micuţei Sarah. Oftă din nou, ridică din umeri şi-şi întoarse mâinile cu palmele în sus.

— Nuna bomboane, spuse ea. „Nuna” era un cuvânt inventat de Sarah. Din câte ne-am dat seama, îl folosea de câte ori voia să spună „niciuna” sau „niciunul”.

Am izbucnit în râs. La fel şi mătuşa Lou.

— Uite, am spus, vârându-mi mâna în buzunar. Uite un bănuţ pentru puşculiţa ta.

Chipul i se înseninã de îndată. Luă bănuţul din mâna mea, coborî de pe scaun şi strigă în timp ce se îndreptă în fugă spre camera ei:

— Mulţumec, uncu Dosh.

Am auzit bănuţul clicăind la contactul cu ceilalţi bănuţi strânşi în puşculiţă. Am clătinat din cap şi am zâmbit.

— Da’ şmecheră cerşetoare ai crescut aici, Lou, am spus eu.

— Eu? răspunse Lou. *Eu*? Mi se pare că cerşeala ei are de-a face cu cei trei bărbaţi din viaţa ei.

Am ridicat din umeri, mi-am întors mâinile cu palmele în sus şi am spus zâmbind:

— Nuna dulciuri...

Am zâmbit şi am plecat.

CAPITOLUL 15

SOSIREA

Am suferit teribil aşteptând ziua de 21 decembrie. Continuam să-mi imaginez cum va fi când o voi revedea pe Camellia. Mă întrebam cum arăta noua Camellia. Acum era credincioasă. Fără îndoială, ar fi trebuit să fie mai blândă, mai înţelegătoare, mai plină de delicateţe.

Pe de altă parte, speram că nu se schimbase *prea* mult. Aş fi fost teribil de dezamăgit dacă şi-ar fi prins acel păr superb într-un coc bine strâns sau ceva de felul ăsta. Şi nici nu mi-o puteam imagina îmbrăcată într-o rochie sobră, fără imprimeuri. Nu mi se părea că ar caracteriza-o pe Camellia.

Iar Willie – mi se părea că trecuse atâta timp de când nu-l mai văzusem. Probabil că se schimbase. Credeam că mă învăţasem cu viaţa departe de Willie; că după primele luni în care-i simţisem atât de tare lipsa, învăţasem, în cele din urmă, să-mi continui viaţa fără prezenţa lui. Însă acum, când ştiam că trebuie să se întoarcă acasă, toate vechile amintiri ale prieteniei noastre îmi reveniră în minte şi simţeam că-mi lipseşte mai mult ca niciodată.

O privire în oglindă mă informă că şi eu mă schimbasem de-a lungul anilor. Am încercat să-mi amintesc cum arătam la optsprezece ani şi nu-mi prea puteam închipui. Ştiam că de atunci mă mai împlinisem şi eu. Hainele pe care le purtasem ca adolescent

atârnau în dulap, aşteptând pe cineva care să le sorteze şi să scape de ele. Însă mă simţeam oarecum bine să ştiu că sunt acolo, zi de zi, lună de lună, cu toate că ştiam că n-o să le mai pot purta niciodată.

M-am uitat la braţele mele vânjoase. Munca la lopată, când urcam grânele în căruţă şi împrăştiam îngrăşământul pe câmp îmi dezvoltase musculatura. Nu mai eram acel adolescent slăbănog din trecut.

Mi-am frecat bărbia. La şaptesprezece ani mi-am ras barba du câteva ori, dar nu pentru că ar fi fost neapărată nevoie. Mă simţeam mai matur când îmi treceam lama peste obraz. Însă acum eram nevoit să mă rad şi, spre surpriza mea, nu mai era atât de amuzant cum mi se păruse odinioară.

Însă în afară de faptul că crescusem, mă împlinisem şi eram nevoit să mă rad, se părea că nu existau prea multe schimbări la mine. Eram acelaşi băiat de la ţară. Iar acum Willie se cizelase la oraş şi devenise un om educat.

M-am gândit şi la alte schimbări. Când ne văzusem ultima oară fusesem destul de necopţi – şi nu doar ca vârstă – eram copii, crezând că viaţa are să ne ofere doar lucruri bune. Willie visa să devină misionar şi era pe punctul de a-şi realiza visul. Camellia sperase să ajungă o persoană importantă în domeniul designului interior; din motive pe care nu le aflasem niciodată, visul ei se spulberase. Renunţase la el şi-şi luase o slujbă banală.

În ce mă priveşte, eu eram încă „în cumpănă”. Asta, după ce pusesem pe picioare ferma şi îngrijisem de bunicul şi de unchiul Charlie. Îmi luase mai mult timp decât crezusem la început, însă lucrurile la fermă se îmbunătăţiseră treptat.

Singura problemă era că bunicul şi unchiul Charlie nu mergeau spre bine. Bunicul nu mai era tânăr. Uşor aplecat de spate, mormăia

când era nevoit să urce sau să coboare. Ştiam că bunicul nu avea nici tăria, nici dorinţa de a conduce lucrările la fermă.

Iar unchiul Charlie mă îngrijora. Săptămână de săptămână îi era tot mai greu să se ocupe de treburile casnice, lucruri precum ridicarea cratiţelor fierbinţi sau curăţatul legumelor. Bunicul trebuia să-i dea din ce în ce mai des ajutor în casă. Deocamdată eu mă puteam ocupa de lucrările fermei, însă ce se va întâmpla după ce Dumnezeu mă va chema la ceea ce dorea să fac în viaţă?

Lucrul acesta mă preocupa din ce în ce mai mult. Însă unchiul Nat îmi spusese de nenumărate ori că Dumnezeu mă va călăuzi pas cu pas. Când va sosi vremea să plec, Dumnezeu va avea pe altcineva pentru bunicul şi unchiul Charlie.

Totuşi, nu mă puteam abţine să nu mă întreb cum va face Dumnezeu lucrul acesta. Ar putea aranja să avem un ajutor plătit. Dar asta ne-ar costa aşa de mult. Dacă ferma ar produce *mult* mai bine în urma noului program, nu vedeam cum acest plan n-ar funcţiona. Sau poate unul dintre vecini ar putea să lucreze şi pământurile noastre, în schimbul unei părţi din recoltă. Cei din familia Turley erau cei mai apropiaţi vecini ai noştri, iar ei aveau încă probleme în urma acelei ierni grele, când îşi pierduseră mare parte din animale. Nu credeam că îşi vor putea permite.

Sau poate că El îl va călăuzi pe bunicul să vândă ferma. Gândul ăsta mă tulbura. Ştiam că după ce mă străduisem atât de mult să fac ferma mai roditoare, n-aş fi putut s-o las uşor pe mâinile altcuiva – în special dacă acel cineva urma s-o lase să ajungă acolo unde fusese înainte de aceste îmbunătăţiri! În acest caz va trebui să mă rog foarte mult ca să pot accepta vânzarea fermei.

Însă oricât de mult mă gândeam la problema fermei, ea nici măcar nu-mi veni în minte în zilele de dinaintea zilei aşteptate. Cel mai mult mă gândeam la cei doi prieteni din timpul şcolii şi la felul

în care ne vom percepe unul pe altul după atâta timp şi atâtea schimbări.

Desigur, nu mă puteam aştepta din partea Camelliei să vină acasă şi să mă considere prietenul ei de suflet. Vreau să spun, atunci când constatasem că ea nu credea în ce credeam eu, rupsesem acea prietenie. Acum ar trebui să treacă o vreme până când ne vom familiariza din nou unul cu celălalt şi până când vom ajunge la ceea ce fusese înainte.

Eram pregătit pentru asta. Am început să făuresc în minte o listă cu toate lucrurile pe care tinerii le făceau când doreau să curteze o fată. În perioada asta a anului nu se prea găseau flori, dar se găseau bomboane. Un medalion sau o brăţară erau cadouri potrivite. S-ar putea chiar să găsesc unul care să se potrivească cu inelul pe care plănuiam să i-l cumpăr mai târziu.

Un lucru însă mă tulbura. Nu ştiam ce durată ar trebui să aibă perioada asta de curtare, în opinia Camelliei. Oare se aştepta să o vizitez timp de câteva luni, sau puteam scurta lucrurile odată ce aveam relaţii mai apropiate? Va trebui să hotărăsc asta la timpul potrivit.

Însă mi se părea că aveam de aşteptat o veşnicie.

Am verificat ora de sosire a trenului. De trei ori am făcut-o ca să fiu sigur. În acea dimineaţă m-am ras cu cea mai mare atenţie, mi-am lustruit încălţările de duminica şi mi-am călcat cămaşa. Unchiul Charlie o călcase deja, însă nu mai putea călca hainele aşa cum obişnuia s-o facă.

După ce m-am îmbrăcat, am început să mă învârt prin casă, să-mi netezesc hainele şi să le scutur, în tot acest timp aşteptând cu ochii pe ceas. I-am văzut pe bunicul şi pe unchiul Charlie zâmbindu-şi şi făcându-şi cu ochiul din când în când, însă nu i-am băgat în seamă.

Intenţionasem să plec în oraş călare pe Chester; apoi m-am gândit că poate Camellia ar fi vrut să stea de vorbă cu mine. Dacă aş fi luat sania trasă de cai, aş fi invitat-o la o plimbare, aşa că am înhămat caii. Am pregătit o pătură călduroasă pentru Camellia, ca să nu-i fie frig, apoi am pornit spre oraş.

Am ajuns devreme, însă nu mai suportasem să aştept nici măcar o clipă. În plus, aveam şi un drum de făcut la magazin, ca să cumpăr o cutie cu ciocolată. Căutasem şi mai înainte, însă nu mă putusem hotărî ce să-i cumpăr.

Când am ajuns la magazin am priponit caii şi m-am îndreptat spre tejghea. Fata din spatele tejghelei de sticlă în care erau prezentate specialităţile de ciocolată mă privi cu un zâmbet prietenos pe chip. Era nouă în magazin, însă am recunoscut-o ca fiind una dintre fetele familiei Tilley. Frecventasem aceeaşi şcoală în oraş, însă ea era mai mică, aşa că nu îi dădusem prea multă atenţie atunci. Nu ştiam dacă se aştepta s-o salut sau nu. Am spus: „Bună”, însă pe un ton impersonal.

Încă nu eram hotărât ce fel de ciocolată să cumpăr şi, după ce am frământat în minte problema o vreme, am întrebat:

— Dacă un băiat ar vrea să-ţi cumpere ciocolată, care ţi-ar plăcea mai mult?

Fata zâmbi timid şi alese o cutie mare de specialităţi asortate.

— Asta?

Ea încuviinţă.

— O iau, am spus şi am început să număr banii. O poţi împacheta frumos, te rog? am întrebat-o, iar fata încuviinţă şi se îndreptă spre o încăpere din spatele tejghelei. Când se întoarse, îmi încredinţă pachetul. Făcuse treabă bună cu împachetatul. Am zâmbit şi i-am mulţumit, am luat pachetul şi am plecat.

Nu eram atât de departe de gară ca să fiu nevoit să dezleg

caii. În plus, unii cai se speriau din cauza zgomotului făcut de sirena trenului şi de zgomotul roţilor. Nu doream să-mi mai umplu mintea şi cu sperietura cailor.

Am continuat să mă uit la ceasul pe care-l primisem de ziua mea de la mătuşa Lou şi unchiul Nat. La un moment dat eram sigur că se oprise, însă când l-am dus la ureche, încă mai ticăia.

— Cred că o să explodez dacă întârzie, mi-am spus lovind cu piciorul un morman mic de zăpadă îngheţată adunat lângă trotuar. Mi-a părut imediat rău. Zăpada se împrăştie pe vârful cizmei, aşa că am fost nevoit s-o şterg cu batista. Speram că n-o să mai am nevoie în ziua aceea de batistă. Nu puteam s-o scot la vedere aşa pătată cum era acum.

Nerăbdarea pe care o experimentam îmi aminti de jocul din copilărie despre care îmi scrisese Willie în scrisoare. Am zâmbit amintindu-mi. Ne plăcea să urmărim reacţia oamenilor aflaţi în situaţii presante; doar că niciodată nu realizasem că aşteptarea unui tren întârziat putea fi atât de grea.

Observasem că peronul gării era aglomerat, însă n-am studiat chipurile ca să văd dacă cunoşteam pe cineva. De fapt, n-am fost foarte atent la ce se întâmpla în jurul meu până când am auzit pe cineva strigând: „Vine!” Atunci i-am văzut pe părinţii lui Willie chiar în faţa mea, pe peron. Pe unii dintre cei prezenţi acolo îi cunoşteam, cel puţin din vedere. Am zărit-o pe Mary Turley şi am zâmbit. Poate că Willie insista asupra faptului că erau „doar prieteni”, însă oare prezenţa ei nu-mi confirma suspiciunile?

Drăguţ, am spus în sinea mea. Mary va fi o soţie de misionar deosebită. Este bună şi iubitoare, chiar atrăgătoare, în felul ei.

Trenul şuieră şi am uitat cu totul de mulţimea de oameni. Am uitat de familia lui Willie şi până şi de Mary Turley. Nu mă puteam gândi decât la Camellia. Gâtul mi se uscă, ochii mi se umeziră şi

genunchii mi se înmuiară atât de tare, încât aveam impresia că o să cad grămadă la pământ.

Mai întâi l-am văzut pe Willie. Părea de două ori mai mare decât mi-l aminteam. Avea o haină nouă. Mi se părea ciudat să-l văd îmbrăcat în haine pe care nu le mai văzusem înainte. Părea mai înalt şi mai lat în umeri şi mult mai matur. Însă zâmbetul îi era acelaşi. Strigă „Bună, Josh!” în direcţia mea, apoi îi văzu pe părinţii lui, se întoarse spre ei şi-şi cuprinse mama în braţe.

Am cercetat cu privirea pe deasupra capetelor acelor oameni ca s-o văd pe Camellia făcându-şi apariţia pe treptele trenului, începusem să mă tem că se întâmplase ceva şi se răzgândise. Parcă nu mai cobora nimeni din tren, însă mai apoi Willie se smulse din îmbrăţişarea părinţilor săi, se întoarse în vagon şi când îşi făcu din nou apariţia avea în mână o valiză mare şi un braţ de pachete. În spatele lui, mai frumoasă ca niciodată, era Camellia.

Părul arămiu îi încadra chipul, însă într-un fel mult mai matur decât acele bucle pufoase din copilărie. Haina ei avea o culoare verde pastel, ce-i punea în valoare albul chipului şi ochii frumoşi. O clipă am simţit că nu mai pot respira; apoi se uită în direcţia mea şi strigă: „Josh!”.

Am reuşit cumva să-mi fac picioarele să se mişte şi m-am îndreptat spre Willie şi Camellia. Willie mă apucă primul şi mă trase în braţele lui. În timp ce ne îmbrăţişam, mă gândeam la cutia cu ciocolată pe care o ţineam în mâini şi că s-ar putea să se zdrobească în urma îmbrăţişării.

Willie îmi dădu drumul mai apoi şi m-am trezit stând în faţa Camelliei. Râse încetişor şi-mi puse mâna pe umăr.

— Ai crescut, Josh, spuse ea cu o notă de tachinare în glas. N-am reuşit decât să încuviinţez.

Apoi se ridică în vârful picioarelor şi, ducându-mi mâna la

ceafă, îmi aplecă capul şi mă sărută pe obraz. Aş fi dorit s-o iau în braţe şi s-o sărut, însă nu mă puteam mişca. Făcu un pas înapoi şi mă privi din nou.

— I-am îngăduit lui Willie să-ţi împărtăşească vestea cea bună, însă vreau să-ţi povestesc eu însămi totul, în detaliu. Ştiu că te-ai rugat mult pentru mine, Josh... şi-ţi mulţumesc. Dar încă mai am nevoie de rugăciunile tale. Nu-mi va fi uşor s-o văd pe mama.

Am încuviinţat din nou. Încă nu reuşisem să rostesc niciun cuvânt.

— I-am scris mamei că vin, însă am rugat-o să nu vină la gară, să mă aştepte, continuă Camellia. Am sentimentul că întâlnirea noastră va fi mai specială, mai emoţională.

Am încuviinţat din nou.

— I-am promis că mă voi duce direct la ea.

Am înghiţit şi am încuviinţat a treia oară. Planurile ei erau destul de rezonabile.

Apoi râse din nou, iar părul ei frumos flutură în timp ce-şi scutură capul.

— Avem atât de multe de povestit, spuse ea. Ai putea veni la noi pe la trei şi jumătate? Mor de nerăbdare să-ţi povestesc totul. Se opri şi se uită din nou la mine. Şi să aud cum au mers lucrurile cu tine, concluzionă ea.

Willie şi Mary povesteau plini de entuziasm lângă noi, însă n-am auzit niciun cuvânt din cele ce spuneau. Eram prea captat de imaginea Camelliei.

În cele din urmă, mi-am găsit vocea.

— Trei şi jumătate, am promis, apoi mi-am amintit de cutia cu ciocolată pe care încă o mai ţineam în mână. I-am întins-o. Panglica era strâmbă şi hârtia puţin şifonată, însă Camellia înţelese.

— Bine ai venit acasă, am reuşit să spun.

— Este atât de bine să mă întorc, spuse ea încet, iar ochii îi fură umbriţi de lacrimi.

Înainte de a mai spune ceva, Camellia şi Willie se îndreptară spre alte persoane. Camellia fu salutată de familia lui Willie, iar eu mi-am dat seama că ei vor fi aceia care-i vor lua bagajele şi o vor duce acasă la mama ei.

M-am mustrat aspru pentru faptul că nu prevăzusem să aduc caii în faţa gării. *Eu* ar fi trebuit să fiu acela care s-o conducă acasă pe Camellia.

Însă nu mai aveam prea mult de aşteptat până la trei şi jumătate. Şi aveam de făcut şi câteva cumpărături. Acum nu mi se mai părea deplasat să-i cumpăr o bijuterie frumoasă. Ba chiar era nevoie. M-am grăbit, ca să pot avea timp suficient. Nu-mi aminteam să fi fost atât de entuziasmat sau de bucuros în toată viaţa mea.

CAPITOLUL 16

VIZITA

Mi-a trebuit destul de mult timp ca să găsesc bijuteria potrivită pentru Camellia. În tot oraşul nu se găsea un medalion sau o brăţară care să se potrivească cu un anume inel, aşa că am fost nevoit să caut altceva. În cele din urmă, am găsit un lănţişor cu un medalion atât de delicat, încât mi se părea că fusese făcut special pentru ea. Nu era la fel de frumos ca cea care urma să-l poarte, însă nimic nu putea întrece frumuseţea Camelliei.

L-am rugat pe vânzător să-l împacheteze frumos şi l-am vârât

cu grijă în buzunarul interior al hainei. Nu doream să risc ca şi acest pachet să se distrugă.

Mi-am terminat cumpărăturile cu puţin timp înainte de trei şi jumătate; simţindu-mă generos şi cu inima uşoară, m-am hotărât să-i cumpăr Sarei câteva bomboane de mentă. Le-am pus în buzunar şi m-am îndreptat spre casa mătuşii Lou.

Sarah veni alergând în întâmpinarea mea.

— Bună, uncu Dosh! strigă, apoi se opri şi, concentrându-se, dădu să repete ce spusese. Era evident faptul că cineva o învăţase să spună „unchiul Josh” aşa cum o făcuse acum. Era foarte mândră că reuşise să introducă în cuvinte literele corecte. Am ridicat-o şi am sărutat-o, felicitând-o pentru performanţă. Ea zâmbi larg, evident încântată de efectul cuvintelor ei.

— Ai venit să ne vezi? întrebă ea.

— Nu, nu chiar. Am venit să vizitez o altă... doamnă. M-am îmbujorat rostind aceste cuvinte.

— Da’ eşti aici, mă corectă ea.

— Nu stau mult. Plec îndată.

— De ce? întrebă ea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Aşa, am răspuns atât de vesel, încât până şi Sarah ar fi trebuit să se molipsească de buna mea dispoziţie.

— Mama e în dormitor. Dă mâncare la flatele, mă informă ea.

— Ei bine, nici pe mama n-am venit s-o vizitez, am răspuns.

— De ce? întrebă ea din nou.

— Pentru că... am spus, scoţând punga cu bomboane de mentă. Pentru că am fost la magazin.

Sarah chiui când văzu punga, ştiind că era pentru ea.

Mătuşa Lou strigă din dormitor:

— Vin imediat, Josh!

— Nu te grăbi, i-am răspuns. Nu pot să stau. Am trecut doar

să-i las ceva Sarei.

— Te duci acasă?

Nu mi-am putut ascunde entuziasmul din voce.

— Nu, mă duc la Camellia. A vrut mai întâi să se întâlnească cu mama ei.

Mătuşa Lou nu spuse nimic câteva clipe; apoi am auzit-o spunându-mi cu glas blând:

— O să mă rog pentru tine, Josh.

Nu simţeam că aş avea nevoie de rugăciune în acea clipă. Toate rugăciunile mele – şi visele mele – primiseră, în sfârşit, răspuns. Cu pas uşor am pornit la întâlnirea cu Camellia, lăsând caii priponiţi în curtea bisericii. Nu prea era loc de priponit caii în faţa pensionului, iar în mijlocul zilei eram sigur că toate locurile erau ocupate. O vizitasem de câteva ori pe doamna Foggelson de când se mutase în acea clădire.

Am aşteptat până când se făcu trei şi treizeci şi unu, apoi am fost primit în holul pensionului, iar o clipă mai târziu, cu inima bubuindu-mi în piept, băteam la uşa cu numărul patru.

Camellia deschise uşa. Mă luă de mână şi mă trase înăuntru, exclamând în timp ce făcea asta:

— Mama mi-a povestit cât de amabil ai fost în toţi aceşti ani, Josh. Nu voi putea niciodată să-ţi mulţumesc cum se cuvine.

Însă Camellia greşea. Lumina din privirea ei însemna mai mult decât orice mulţumire pentru puţinul pe care-l făcusem.

Mă duse în camera mică ce servea doamnei Foggelson drept sufragerie, atelier şi locuinţă. Acum era chiar mai plină, cu bagajele şi pachetele Camelliei împrăştiate în încăpere.

— Scuză deranjul, te rog, spuse Camellia fluturând din mână şi făcându-mi loc pe sofa. N-am avut timp să strâng, explică ea, apoi oftă adânc. Şi nu ştiu unde să pun toate acestea când îmi voi face

timp. Un râs cristalin urmă aceste cuvinte. Tipic pentru Camellia, atât de plină de viaţă – şi imprevizibilă.

Se întoarse spre mine şi mă studie cu atenţie. M-am îmbujorat sub privirea cercetătoare a ei şi m-am frământat neliniştit pe sofa.

— O, Josh, începu ea. E atât de bine acasă.

M-am uitat la această fată frumoasă transformată acum în femeie. Toate lucrurile pe care tânjisem să i le spun mi se opriseră în gât. Nu puteam decât să încuviinţez şi să mormăi ceva despre faptul că era bine că sosise din nou acasă.

Rochia pe care o purta nu semăna cu nicio altă rochie pe care o văzusem vreodată. Avea gulerul înalt şi în aşa fel croit, încât îi punea în evidenţă chipul; talia subţire îi era bine pusă în valoare, iar fusta umflată se unduia în timp ce se mişca. Mânecile îi erau lungi până la încheietura mâinilor, prelungite sub formă de con pe dosul mâinii. Avea o culoare pastelată, albastru-verzui, care-i accentua nuanţa părului şi a ochilor.

— De unde să începem? spuse ea. Avem atât de multe de vorbit.

Apoi se răsuci spre mine.

— O, vai mie! Unde-mi sunt manierele? Lasă-mă să-ţi iau haina şi pălăria.

Acel dar special pe care i-l adusesem era ascuns în buzunarul hainei. Pălăria mi-o răsuceam agitat în mâini. Ea le puse pe amândouă pe un scaun din apropiere.

— Vrei un ceai? întrebă.

Am încuviinţat şi am spus că mi-ar face plăcere. Nu-mi prea plăcea ceaiul, însă speram că, dacă voi bea, mi se va dezlega limba.

— Mama a plecat să ducă nişte comenzi, mă informă Camellia şi se duse să pună ibricul pe plita electrică aflată pe o masă mică, în colţul încăperii. Nici măcar nu mă întrebasem unde era doamna

Foggelson.

— A spus că nu va sta mult.

Eu speram să nu se grăbească.

Am privit-o pe Camellia în timp ce punea ceaiul în vas şi bătea nerăbdătoare din picior, aşteptând ca apa din ibric să fiarbă. Apoi turnă apa peste ceai, luă două ceşti albe şi simple de pe un raft mic şi le puse pe masă. De-abia era loc în cameră pentru ceşti şi farfurioare, aşa că după ce turnă ceaiul, îmi aduse ceaşca.

— Aşadar, Joshua Jones, spuse Camellia cu o notă de tachinare în glas în timp ce se aşează lângă mine pe sofa, ce ai făcut în ultimul milion de ani?

Accentuă cuvântul *milion*, iar eu m-am trezit fiind de acord cu ea. De fapt, ultimele douăsprezece zile mi se păruseră ca un milion de ani.

— Nu prea multe. Am lucrat la fermă.

— Mama spune că eşti foarte priceput în ce priveşte munca la fermă. Că încerci lucruri noi şi...

În taină am binecuvântat-o pe doamna Foggelson pentru faptul că-i spusese ceva drăguţ despre munca mea. Şi mai eram bucuros să ştiu că cele două femei discutaseră despre mine.

— Da, câteva, am intervenit cu modestie. Însă în cea mai mare parte a timpului am aşteptat... şi m-am rugat.

Privirea Camelliei îşi pierdu sclipirea jucăuşă.

— Ştiu, spuse aproape şoptit. Şi-ţi mulţumesc.

Îşi sorbi încet ceaiul, apoi puse ceaşca deoparte. Am fost surprins să văd că în ochi i se adunaseră lacrimi.

— Sincer, nu ştiu cum se face că tu şi Willie nu aţi renunţat la a vă ruga pentru mine. Am fost atât de încăpăţânată. Atât de oarbă. Nu ştiu cum de n-am putut vedea că-mi spuneaţi adevărul în tot acest timp. Că eraţi interesaţi de binele meu. Ştii ce gândeam?

spuse ea după o pauză. Gândeam: „Oamenii ăştia sunt proşti. Sunt needucaţi şi n-au în cap decât un singur lucru. Să mă facă şi pe mine la fel de proastă şi dependentă ca şi ei, ca să-şi poată aduna puncte pentru faptul că au câştigat cât mai mulţi oameni”. Asta-i ceea ce gândeam. A trebuit să treacă mult timp până să-mi dau seama că Willie era preocupat de *mine*. Ştia că fără Dumnezeu eram pierdută, condamnată pentru veşnicie, iar lui îi păsa de *mine*.

Camellia îşi răsuci pe deget o buclă arămie în timp ce vorbea. Cu toată inima îmi doream să întind mâna şi să apuc una dintre acele bucle, însă m-am controlat.

— Pe urmă s-a întâmplat... treaba asta cu mama şi cu tata. Nu-mi venea să cred. Nu puteam suporta gândul că locuiesc în case diferite, la depărtare unul faţă de celălalt. Întotdeauna fusesem fetiţa tatei. Ştii asta. Ei bine, eram sigură că toată problema asta era din vina mamei. O uram. Sincer, Josh, o uram. Nu puteam înţelege de ce-i făcuse tatălui meu una ca asta. Ştiam că în trecut crezuse în Dumnezeu. M-am gândit că dacă fusese în stare să-i facă lui una ca asta şi continua să pretindă că odinioară cunoscuse adevărul – cu toate că tata îi interzisese să meargă la biserică – atunci eu nu vreau să am nimic de-a face cu religia.

Oftă şi-şi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Ei bine, Willie n-a renunţat. A continuat să mă invite la studii biblice şi la biserică şi ne-am certat de multe ori... Se opri şi râse în timp ce-şi aminti.

— Pe urmă, într-o zi am fost de acord – nu voi şti niciodată de ce – am fost de acord să merg la un studiu biblic cu el. Acesta a fost începutul. Râse din nou. Şi cine ar fi visat care va fi sfârşitul? spuse ea cu ochi sclipitori. Într-o seară eram acasă, în camera mea, şi citeam din nou pasajul ce se studiase la studiul biblic. Era Ioan 5:24: „adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, şi

crede în Cel ce M-a trimis, are viaţa veşnică, şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.” Dintr-odată, am crezut. Chiar am crezut! Am înţeles. Eram un om rău, ştiam asta, însă crezând şi acceptând, puteam trece de la moarte la viaţă. Întotdeauna mi-a fost frică de moarte, Josh. Doream să trăiesc. Aşa că, acolo, singură în camera mea, mi-am dăruit viaţa lui Dumnezeu, mulţumindu-l că Fiul Său a ridicat osânda mea, aşa cum spune versetul. Iar acum sunt înscrisă la colegiul biblic la care merge Willie. Nu mai lucrez la biroul de telefonie.

— Chiar? am spus entuziasmat. Nu ştiam asta.

— Aşa este! şi învăţ atât de multe, dar mai sunt atâtea lucruri pe care nu le cunosc. Acum mă întreb cum de am putut fi atât de... atât de încuiată la minte, încât am putut să cred toate minciunile acelea.

— Orbită, am corectat-o.

— Orbită – şi încuiată la minte, isprăvi ea râzând.

Mi-am pus cana deoparte. Dorisem să aflu despre convertirea ei, însă dorisem să discutăm şi despre alte lucruri. Dacă ea era înscrisă la colegiu, atunci...

— Înseamnă că nu vei rămâne aici, cu mama ta? am întrebat. Nu ştiam dacă eram pregătit să-i aud răspunsul.

— O, nu, răspunse ea degrabă. Nu avem la dispoziţie decât o săptămână.

— Avem?

— Willie şi cu mine.

Desigur. Uitasem că acum mergeau amândoi la aceeaşi şcoală. Vor trebui să se întoarcă la cursuri în acelaşi timp.

— Willie ar trebui să sosească îndată, spuse ea, privind ceasul cu nerăbdare.

— Willie? am întrebat-o nedumerit.

Se uită la mine cu o sclipire în privire.

— Avem să-ţi spunem ceva, spuse ea. Willie m-a făcut să-ţi promit că nu-ţi voi spune decât când va fi şi el aici.

Aşadar venea Willie. M-am gândit la cadoul din buzunarul hainei. Dacă Willie trebuia să vină atât de curând, ar trebui să mă grăbesc. Mi-am dres glasul.

— Mă întrebam, am început precaut. Adică... vreau să spun... mi-ai lipsit atât de mult... mi-a lipsit prietenia ta... şi mă întrebam, gândindu-mă că nu vei mai sta mult aici pentru că va trebui să te întorci la cursuri, mă întrebam dacă nu putem folosi zilele cât vei fi aici ca să reînnodăm prietenia noastră.

Pentru un individ atât de zgârcit cu cuvintele era un discurs destul de lung şi nu prea clar.

— O, Josh! exclamă Camellia, bătând din palme. Speram că o să putem face asta. Am fost încăpăţânată şi rea şi nu te-am apreciat nici pe tine, nici credinţa pe care o apărai, nici rugăciunile tale de-a lungul anilor. Speram...

— Ce zici de mâine? am intervenit. Ai vrea să mergem la o plimbare mâine? Poate să vizităm ferma?

Chipul i se întristă.

— O, Josh. Îmi pare rău, însă mâine sunt în vizită la părinţii lui Willie.

Părinţii lui Willie!

— Duminică? am întrebat.

Se strâmbă.

— Duminică Willie vine aici ca să ia masa împreună cu mine şi cu mama.

Se părea că mare parte din timpul ei era deja planificat. Eram puţin supărat pe Willie. El putea fi cu ea la colegiu. Însă era de înţeles că părinţii lui îşi doreau să petreacă timp cu ea. Şi ei se

rugaseră pentru ea.

— Ei bine... Următoarea mea invitaţie fu întreruptă de o bătaie în uşă. Şi încă nu avusesem ocazia să-i dau Camelliei cadoul.

Camellia alergă să răspundă la uşă şi, aşa cum ne aşteptasem amândoi, Willie se afla în pragul ei, cu un zâmbet larg pe faţă. Camellia îl luă de mână, aşa cum mă luase pe mine, şi îl trase în cameră.

Numai că nu dădu drumul mâinii lui. Rămase acolo ţinându-l de mână. Am observat cum degetele lui înconjoară posesiv degetele Camelliei.

— Nu i-am spus, zise ea strălucind de bucurie. A fost greu, dar mi-am ţinut promisiunea.

Willie dădu drumul mâinii ei şi o prinse de talie, trăgând-o spre el.

— Josh, spuse el, pentru că eşti atât de special pentru amândoi, am vrut ca tu să fii primul care află.

Am simţit cum mi se usucă gâtul.

— Camellia şi cu mine ne vom căsători, spuse Willie strălucind de bucurie, în timp ce Camellia, şi mai strălucitoare, se ridică şi-i puse cu afecţiune o mână pe obraz.

Eram bucuros că şedeam pe sofa. Ştiam că nu m-ar fi ţinut picioarele. Camera începu să se învârtă cu mine şi am simţit că mă afund într-o mare fără fund. Apoi, înainte să mă pierd cu totul, mi-am dat seama că sunt urmărit, că cineva aştepta un răspuns entuziast din partea mea cu privire la anunţul ce tocmai fusese făcut.

CAPITOLUL 17

CRĂCIUNUL

— Cred că l-am luat prin surprindere pe Josh!

Glasul lui Willie mă trezi din ameţeală. M-am uitat spre locul de unde venea sunetul şi l-am văzut pe Willie cu braţul încă petrecut după talia Camelliei, cu chipul luminat de un zâmbet larg.

Şi Camellia zâmbea. Se întoarse spre Willie să-i dea un sărut pe obraz, apoi veni spre sofaua pe care eram aşezat eu.

— E minunat, nu-i aşa? spuse ea entuziasmată. Când văzu că nu spun nimic, continuă:

— Nici măcar n-ai ghicit?

Am clătinat încet din cap, încă incapabil să-mi găsesc cuvintele.

Willie se alăturase Camelliei şi-şi întinse mâna spre mine.

— Am vrut ca bunul nostru prieten să afle primul – adică după părinţii noştri. Le-am spus părinţilor mei, iar Camellia i-a spus mamei sale, dar atât. Ştiam că o să fii...

— O, Josh, interveni Camellia, abia m-am abţinut să nu divulg secretul. Dacă n-ai fi fost tu, anii aceia în care-mi spuneai că nu am dreptate, toţi anii în care te-ai rugat, nu cred că aş fi devenit credincioasă.

— Iar eu m-aş fi dus singur pe câmpul de misiune, adăugă Willie cu seriozitate.

Ameţeala începu să se spulbere. Puteam auzi toate aceste cuvinte, însă îmi păreau ireale şi m-am întrebat o clipă dacă nu cumva aveam un coşmar.

Willie întinse mâna şi mă ridică în picioare. Mă bătu viguros pe spate şi mă strânse de umărul stâng, iar gestul lui păru să-mi pună

din nou sângele în mişcare.

— Vreau să fii domnişorul meu de onoare, spuse el.

Atunci mi-am găsit graiul. Ba chiar am reuşit să zâmbesc uşor.

— Sigur, am spus. Aş fi... aş fi onorat.

Willie mă bătu din nou pe spate.

— Te-am luat prin surprindere, nu?

Am încuviinţat.

— Asta-i sigur, am reuşit să răspund cu sinceritate. Asta-i sigur.

Apoi Willie, întrerupt adesea de Camellia, începu să-mi povestească în detaliu felul în care se cunoscuseră, perioada de curta re, cererea în căsătorie şi acceptarea acesteia. Nu doream să ştiu, nu doream să aud niciun cuvânt măcar – însă nu aveam puterea să mă ridic şi să-i las baltă pe cei doi buni prieteni ai mei. Am zâmbit – strâmb, sunt sigur – şi am încuviinţat din când în când, iar asta păru să-i satisfacă.

Mă întrebam când se vor căsători, însă nu le-am pus întrebarea. Mă gândeam că, în cele din urmă, tot voi afla.

— Şi ne vom căsători aici, în bisericuţa noastră, spuse Willie.

Am zâmbit şi am încuviinţat. Unchiul Nat urma să oficieze cununia.

— Aş fi vrut să nu fim nevoiţi să mai aşteptăm, continuă Willie.

— Să aşteptaţi?

— Camellia trebuie să-şi termine studiile. Eu termin la primăvară, dar Camellia abia a început. Nu va face patru ani, ci doar două semestre, apoi va face cursuri de îngrijirea bolnavilor, iar asta înseamnă o aşteptare lungă.

Eram pe punctul de a întreba când va avea loc nunta, când Camellia interveni.

— O să mi se pară atât de mult, gemu ea, dar ştiu că

Dumnezeu ne va ajuta. Willie îşi va îndeplini primul termen pe câmpul de misiune; pe urmă, când va veni acasă în concediu, o să ne căsătorim, iar eu o să-l însoţesc.

— Cât durează un termen? m-am trezit întrebând.

— Patru ani, gemu Camellia.

— *Patru ani*? Nu intenţionasem să spun cuvintele acestea. Ele mi-au ieşit din gură pe neaşteptate.

Willie îşi puse din nou braţul în jurul Camelliei.

— Patru ani, repetă el. Mult – dar pot aştepta.

Nu vedeam nimic eroic în treaba asta, însă n-am spus nimic. Şi eu aş fi aşteptat patru ani pentru Camellia.

— Iacov a aşteptat şapte ani, ne reaminti Camellia, iar Willie adăugă îndată:

— Şi pe urmă a mai lucrat şapte ani pentru ea.

Se priviră unul pe celălalt şi zâmbiră. Întreaga scenă începea să mă scoată din sărite. Trebuia să dispar. Mi-am scos ceasul din buzunar şi i-am studiat cadranul. N-am reţinut cât era ora, însă am încercat să par surprins şi am mormăit ceva despre faptul că trebuia să plec.

— Ştiu că eşti grozav de ocupat, spuse Willie, dar suntem aici o săptămână. Nădăjduiesc să ne întâlnim des câtă vreme suntem aici. Ne-ar face mare plăcere...

Aşadar, aşa stăteau lucrurile. Willie şi Camellia. Nu mai era *eu* pentru niciunul dintre ei. Acum era *noi*, iar eu rămăsesem *eu*.

— Da, sigur, am spus. Avem destul timp. Ne vom... ne vom mai întâlni.

— Plimbarea aceea cu sania, Josh, interveni Camellia. Pare a fi ceva amuzant. Sper să putem face şi acea plimbare.

— Sigur, am spus. Oricând. Spuneţi-mi doar când vă convine.

— Hei, spuse Willie bătându-mă din nou pe spate în timp ce-mi

luam haina pe mine. Am o idee. Ce-ar fi s-o invităm pe Mary să vină cu noi? Să fim patru. Ce zici?

Camellia bătea deja din palme.

— Va fi atât de amuzant!

— Sigur, am spus străduindu-mă din greu să zâmbesc. Sigur – oricând puteţi.

Apoi am reuşit să scap. Am ieşit din pension în aerul rece al după-amiezii de iarnă. Aerul mă ajută să-mi revin. Soarele se îndreptase deja spre apus. Începuseră să cadă câţiva fulgi uşori. Vântul rece îmi dădu de ştire că munca în jurul casei va fi mai grea în următoarele câteva zile.

Dar nu-mi păsa. De fapt, mă bucuram să am chiar mai mult de lucru. Munca grea şi istovitoare mă va ajuta să fac ordine în gândurile provocate de veştile pe care le auzisem împărtăşite cu atâta entuziasm.

Încă nu reuşeam să înţeleg. Am aşteptat şi m-am rugat ani la rând pentru Camellia să se întoarcă la Dumnezeu, astfel încât – astfel încât să pot să-i cer să fie iubita mea. Şi când, în sfârşit, devine creştină, ce se întâmplă? Prietenul meu – cel mai bun prieten al meu, Willie, ajunge primul la ea.

Mi-am clătinat capul ca să-l limpezesc; mi-am dat seama că mergeam repede pe stradă, în toiul iernii, cu haina fluturând în aerul rece. M-am străduit să-mi închei nasturii. Am simţit o umflătură în buzunarul drept. Apoi mi-am amintit – medalionul! Darul meu special pentru Camellia. Am simţit cum mi se înfierbântă obrajii, cu tot vântul rece de afară, *i-aş fi dat medalionul*! Dacă Willie n-ar fi venit în acea clipă, m-aş fi făcut de râs. Şi când mă gândeam că am fost atât de nesăbuit să caut o bijuterie care să se potrivească cu un inel. Chipul mi se înfierbântă de ruşine.

Mătuşa Lou mă strigă când mă auzi dezlegând caii în curte,

însă doar i-am făcut cu mâna şi am strigat că n-am timp să mă opresc.

Caii se grăbeau să ajungă în grajdul cald. Stătuseră în frig prea multă vreme. I-am lăsat să-şi aleagă pasul şi nici măcar nu m-am deranjat să-i mân.

Bunicul şi unchiul Charlie erau în bucătărie când am intrat după ce am dus caii în grajd, grăbit să mă schimb în hainele de lucru. Păreau că se uită foarte atent la mine, iar eu eram hotărât să nu-i las să bănuiască nimic.

— Au ajuns prietenii tăi acasă? întrebă bunicul.

Am încuviinţat.

— Ce face Willie? S-a schimbat mult? interveni unchiul Charlie.

Am ridicat din umeri.

— Destul, am spus.

— În ce fel? întrebarea veni din partea bunicului.

— Este... este mai mare. Mai lat în spate. Aproape că a terminat şcoala. Este mai matur, cred.

— Mai matur, chicoti unchiul Charlie. Niciodată nu m-am gândit că Willie va deveni şi mai matur.

Am sărit în apărarea lui Willie – la urma urmelor, era prietenul meu.

— Ei bine, este mai matur, am spus cu încăpăţânare. Ba chiar se căsătoreşte.

— Willie?

— Cu cine?

— Cu Camellia, am spus răspicat.

N-aş fi vrut să spun asta. De fapt, nu dorisem să admit acest lucru nici faţă de mine însumi, iar faptul că o spusesem cu voce tare era ca şi cum aş fi închis şi aş fi bătut în cuie uşa unei frumoase încăperi.

— Cu Camellia?

— Adică, cu fiica dascălului? Cea care tocmai a devenit creştină?

Am încuviinţat cu privirea în pământ.

Am simţit că bunicul şi unchiul Charlie mă studiază, apoi se privesc unul pe celălalt. Nu mi-am ridicat privirea, ci doar m-am îndreptat spre scări.

— Trebuie să mă schimb de lucru.

Am auzit un scârţâit de scaun în spatele meu şi ştiam că unchiul Charlie îşi schimbase poziţia. Apoi mă întrebă:

— Când?

Nu m-am întors spre el, ci am continuat să mă îndrept spre scări.

— Peste patru ani.

Am auzit cum unchiul Charlie îşi schimbă din nou poziţia şi cum bunicul exclamă „Ca să vezi”, apoi l-am auzit pe bunicul spunând clar ca ziua, cu toate că nu mi se adresa mie.

— Multe se pot întâmpla în patru ani. Însă am continuat să urc scările şi nu m-am uitat înapoi.

Numai după ce am terminat treaba, am luat cina şi m-am trezit singur, în camera mea, în patul meu, am realizat cu adevărat ce însemna acest lucru. *Camellia se mărită*. *Se mărită cu Willie*. Niciodată nu va mai fi a mea. Nici măcar nu aveam dreptul să mă gândesc la ea în acest fel.

În faţa ochilor îmi apăru chipul ei frumos, încadrat de buclele arămii. Ochii îi sclipeau de bucurie, iar pe obrajii ei cu gropiţe îi apăru un zâmbet fermecător. Am întors capul, strângând din pleoape ca să nu mai văd acel chip. Mi-am îngropat faţa în pernă şi am plâns aşa cum nu mai plânsesem de când eram copil.

După ce mi-am vărsat toate lacrimile, nu mi-a mai rămas nimic

de făcut decât să mă rog.

Timp de şapte zile voi fi silit să-i văd pe Willie şi pe Camellia – împreună. Şapte zile în timpul Crăciunului. Vor fi organizate întâlniri speciale, servicii divine speciale, ieşiri – şi era de aşteptat să fiu şi eu acolo. Ei vor fi acolo, braţ la braţ, zâmbind. N-aveam cum să-i evit.

M-am gândit să mă prefac bolnav, dar ştiam că n-ar fi cinstit din partea mea. M-am gândit să nu mă duc, însă lucrul acesta ar fi ridicat întrebări ce aveau nevoie de răspunsuri. M-am gândit să spun că sunt prea ocupat, însă treaba la fermă era făcută şi n-aveam cum să mă scuz în felul acesta. În cele din urmă, am făcut ceea ce trebuia să fac. M-am dus. M-am dus la programul de Crăciun, la seara de colinde, la petrecerea dată acasă la Willie. Ba chiar am făcut acea plimbare cu Willie, Camellia şi Mary Turley. Cumva, am reuşit să trec de toate.

Din nou am petrecut Crăciunul cu unchiul Nat şi cu mătuşa Lou. Mă gândeam să-i dau medalionul, însă ştiam că nu pot face asta. M-am dus şi l-am dus înapoi, l-am schimbat cu o broşă pentru mătuşa Lou, butoniere pentru unchiul Nat şi un ac de cravată pentru unchiul Charlie. Şi cu asta, aproape că mi-am rezolvat cumpărăturile de Crăciun. Am adăugat o cravată şi o pereche de bretele pentru bunicul şi am pornit să caut ceva special pentru Sarah şi micul Jonathan.

În ziua de Crăciun n-am mai vizitat-o pe doamna Foggelson. Ştiam că anul acesta avea propriul Crăciun. Cu Camellia acasă, sigur nu avea nevoie de mine. Era bine să le ştiu pe cele două făcând lucruri împreună. Doamna Foggelson a însoţit-o pe Camellia la biserică în duminica Crăciunului. La urma urmelor, am avut parte de un Crăciun frumos. Poate că Dumnezeu chiar îmi răspundea rugăciunilor. Am reuşit să mă gândesc şi la alte lucruri, nu doar la

Camellia – însă am făcut un efort.

Înainte să-mi dau seama, a sosit ziua să ne întâlnim cu toţii la gară şi să ne luăm rămas bun de la Willie şi Camellia. Nu ştiam când o să-i mai văd. Willie spunea că s-ar putea să plece în misiune imediat după terminarea şcolii, iar Camellia plănuia să rămână şi să-şi continue şcoala, lucrând pe timpul verii şi întorcându-se la cursuri în toamnă.

Şi doamna Foggelson veni la gară. Era teribil de tristă din cauza plecării Camelliei. S-au îmbrăţişat lung una pe cealaltă şi au plâns mult. Şi mie mi-au dat lacrimile, dar nu-mi permiteam să plâng.

Willie îmi strânse mâna, apoi mă îmbrăţişa. Şi Camellia mă îmbrăţişă.

— Ai fost un prieten atât de special, Josh, şopti ea. Mai am un singur lucru să-ţi cer. Ai grijă de mama. Are atâta nevoie de cineva.

Am încuviinţat, însă nu m-am putut abţine să nu mă întreb de ce nu rămânea ea ca să-i poarte de grijă.

Iar apoi plecară. Câţiva oameni rămăseseră să urmărească cum pleacă trenul din gară. Unii dintre ei, îmi închipuiam, urmau să stea acolo, aşa cum făceau întotdeauna, până când trenul se afla deja departe. Îndată ce roţile se puseră în mişcare, m-am întors cu spatele şi m-am îndreptat spre Chester. Nu mai doream să prelungesc agonia. Trecusem prin destule.

CAPITOLUL 18

VIAŢA MERGE ÎNAINTE

În lunile care au urmat m-am maturizat mai repede. M-am şi rugat mai mult. Pentru prima oară în viaţă am început să realizez ce însemna cu adevărat să-mi dăruiesc viaţa – cu tot ce însemna ea – lui Dumnezeu, ca să facă El ce dorea cu ea.

Gândindu-mă tot mai mult la acest lucru, mi-am dat seama că Camellia făcuse alegerea corectă. Willie era un creştin puternic, devotat slujirii lui Dumnezeu. La început mi-a fost greu să mi-o închipui pe Camellia cu părul prins într-un coc sobru, purtând o rochie simplă şi cizme de piele, ca să se ferească de muşcăturile şerpilor şi scorpionilor. Apoi am început să mă gândesc la adevărata Camellia, cea pe care Dumnezeu o dorea pentru Sine – blândă, grijulie, plină de compasiune – o tovarăşă de viaţă vrednică şi potrivită pentru Willie.

În timp ce mă rugam şi-mi puneam gândurile în ordine, în perspectiva corectă, am ajuns să mă împac cu felul în care Dumnezeu lucrase în această situaţie. Mi-am îndreptat din nou atenţia spre lucrul la fermă, exact la timp pentru pregătirile de însămânţare.

Ştiam că mai era drum lung de parcurs până la producţia maximă, însă eram pe drumul bun. Ferma arăta bine. Clădirile şi gardurile proaspăt vopsite străluceau în bătaia soarelui, iar câmpurile erau curăţate de buruieni şi ciulini – atât cât a fost cu putinţă. Viţeii de primăvară erau cei mai frumoşi viţei din câţi văzusem vreodată la ferma noastră. Erau vânjoşi şi sănătoşi şi ştiam că o să completeze frumos cireada.

Aşa că atunci când am păşit în acea primăvară, m-am simţit mai matur, atât din punct de vedere fizic, cât şi emoţional şi spiritual.

Bunicul păru că se mai înzdrăveneşte. Se simţea mai bine şi arăta mai bine. Poate că se mai odihnise după atâţia ani în care

purtase povara îngrijirii fermei. În orice caz, aproape că muncea cot la cot cu mine, iar când protestam, alunga cu un gest protestele mele, spunând că nu se simţise niciodată mai bine ca atunci.

Văzându-l pe bunicul într-o formă atât de bună, unchiul Charlie se simţea şi mai frustrat. Ar fi vrut şi el să se implice mai mult, însă nu putea face prea multe.

Însă Sarei îi fu îngăduit să ne viziteze mai des, iar asta contribuia mult la ridicarea moralului unchiului Charlie. Avea aproape cinci ani şi era mărişoară. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în bucătărie cu unchiul Charlie, mergând unde o trimitea acesta şi ajutându-l la treabă. Tovărăşia Sarei îl făcea mai optimist – iar fetiţa era uimitor de îndemânatică.

Datorită primăverii ce sosise destul de târziu, întârziasem cu grădinăritul. Mătuşa Lou veni şi plantă grădina de la fermă; asta ne luă de pe umeri o greutate. Şi pentru mătuşa Lou nu era o povară, căci îi plăcea să facă lucruri de felul acesta şi să vadă plantele crescând.

În cele din urmă, sosi şi vremea caldă, iar plantele însămânţate parcă creşteau peste noapte.

Eram în ultimele luni de vară şi nu mă gândeam decât la fermă şi la câte o ieşire ocazională la pescuit, când bunicul mă luă prin surprindere. Mergeam spre oraş după cumpărături şi abia aşteptam să petrec timp cu Jon şi cu Sarah şi să mă delectez cu o bucată de plăcintă cu mure, pregătită de mătuşa Lou.

— M-am gândit să ne oferim să găzduim învăţătoarea anul acesta.

M-am răsucit spre el şi probabil că am smucit şi frâiele, căci caii îşi înălţară capetele şi-şi fluturară cozile în semn de protest.

— Ce-ai făcut? am întrebat.

— Învăţătoarea, repetă bunicul ca şi când nu auzisem. Am

auzit că învăţătoarea are nevoie de un loc de găzduire.

— Şi ce-o să facem cu o învăţătoare? am spus ţâfnos. Abia dacă ne descurcăm singuri.

— Asta-i ideea, spuse bunicul.

— Doar nu te aştepţi ca femeia să predea toată ziua la şcoală şi când vine acasă să pregătească cina pentru...

— Sigur că nu! Sigur că nu! spuse bunicul ridicând mâna şi clătinând din cap.

— Atunci ce vrei să spui? Cum ne va ajuta găzduirea învăţătoarei? Şi, în plus, unde s-o găzduim?

— Avem destule camere.

— Unde?

Bunicul se uită la mine ca şi când eram lipsit de judecată.

— Ei bine, spuse el, dacă-ţi aduci aminte, avem una pe acelaşi coridor cu camera ta.

— *Camera mătuşii Lou*? am exclamat ca şi când bunicul ar fi săvârşit un act de trădare.

— A fost, spuse bunicul. A fost a ei. Nu-mi amintesc s-o fi folosit de ceva vreme.

Era puţin sarcastic, dar meritam. Totuşi, nu-mi imaginam cum ar putea îngădui ca altcineva să folosească camera mătuşii Lou.

— O foloseşte Sarah, am spus.

Bunicul se gândi la acest lucru preţ de câteva clipe înainte de a răspunde. Apoi spuse:

— M-am gândit la asta. Vine din când în când şi nu vreau să împiedic lucrul ăsta. Chicoti. Aşa-i că-i grozavă? continuă el. Ai văzut cum îl ajută pe Charlie?

Da, văzusem. Şi da, Sarah era grozavă.

Bunicul râse din nou, cu poftă.

— Ba chiar zilele trecute am auzit-o făcând pe şefa. „Unchiule

Charlie”, spunea, „cred că faci chiflele prea tari. Mama pune mai mult lapte”. Bunicul râse din nou.

— Şi ce-a zis unchiul Charlie? am întrebat, sperând că-i voi îndepărta bunicului gândul şi ideile de la subiectul discutat.

Bunicul hohoti.

— Mi-a făcut semn cu ochiul pe deasupra capului ei şi a spus: „Eşti ca mămica ta – o mică dictatoare”. Însă i-a plăcut, mi-am dat seama de asta.

Cu toate acestea, bunicul nu renunţă la ideea lui sălbatică.

— Sarah poate dormi pe canapeaua din colţul bucătăriei, spuse el.

— În bucătărie? Ce fel de somn ar putea avea un copil în timp ce dumneata şi unchiul Charlie vă beţi cafeaua şi discutaţi problemele de peste zi?

Bunicul se gândi la asta câteva clipe. Atinsesem o latură problematică.

— Ai dreptate, admise el în cele din urmă. O să dorm eu în bucătărie.

— Dumneata?

Ideea mi se păru ridicolă.

— Am mai dormit pe canapea, mă informă categoric.

Mi-am muşcat buzele. Nu doream să spun ceva ce nu trebuia spus.

— Încă nu mi-ai auzit tot planul, continuă bunicul.

— Mai este ceva? Nu intenţionasem să par „isteţ”, dar aşa ieşise. Am simţit cum mă îmbujorez şi ştiam că nu era drept faţă de bunicul.

— Îmi pare rău, m-am scuzat eu. Continuă.

Bunicul îşi drese glasul. În sfârşit aveam de gând să ascult.

— Ştii că Charlie nu mai poate face multe prin casă.

Am încuviinţat. Ştiam cu toţii asta. Dar o învăţătoare? O învăţătoare nu avea nici timpul, nici înclinaţia să ajute trei...

Însă bunicul continuă să vorbească.

— Ei bine, de ceva vreme m-am gândit că am avea nevoie de o fată în casă.

O învăţătoare? O fată în casă, angajată? N-am spus nimic, doar am gândit, însă bunicul se pare că-mi citise gândurile.

— O învăţătoare este prea ocupată cu învăţătura şi cu pregătirea lecţiilor ca să poată da o mână de ajutor în casă, însă aducând pe altcineva, asta ne pune de asemenea în încurcătură. Nu putem să-i cerem unei fete să se mute într-o casă alături de trei bărbaţi nu-i aşa?

Am fost de acord, însă nu înţelegeam cum gândeşte bunicul.

Am ridicat din umeri şi am mânat caii. Cumva, simţeam că dacă-i grăbesc, îmi va împărtăşi şi bunicul mai grabnic punctul său de vedere.

— Aşa că dacă o avem pe învăţătoare acolo nu va fi o problemă să angajăm o fată, spuse el degrabă.

— Poftim? Oare bunicul propunea acum să primim în casă nu doar o femeie, ci *doua*?

— Simplu! spuse bunicul.

— Şi pe *ea* unde vrei s-o pui? am întrebat exasperat.

— Ei bine, după câte ştiu aveam două dormitoare goale, spuse bunicul.

Camera lui tata mare! Dormitorul de lângă bucătărie. La asta nu mă gândisem – şi eram surprins că se gândise bunicul.

Cred că-mi citise din nou gândurile, căci continuă să vorbească.

— O cameră este destinată folosirii, băiete. Nu ca să faci din ea un cavou. Una dintre fete poate avea dormitorul de sus, iar

cealaltă pe cel de jos. Nu mă interesează cum îşi împart camerele. Se pot înţelege între ele. Adevărul este că Charlie are nevoie de ajutor, iar tu şi cu mine nu avem timp pentru treburile din bucătărie. Ideile tale pentru o fermă mai bună au fost bune, foarte bune. Însă este nevoie de mai multă muncă pentru a fi puse în practică – ştii asta. Omul nu poate fi în două locuri deodată. Acum...

Însă l-am întrerupt. Acum eram mai liniştit şi puteam vorbi calm.

— Ai vorbit cu unchiul Charlie? Simţeam că unchiul Charlie este de partea mea.

— Nu încă, spuse bunicul. Am vrut să-ţi spun ţie mai întâi.

Bunicul câştigă teren cu asta. Eram bucuros că alesese să se consulte cu mine. Dar eu eram departe de a fi convins. Credeam că ideea este extrem de ridicolă, dar mai ştiam că în loc să mă cert cu bunicul, ar trebui să-l conving cu argumente logice.

— Ce te face să crezi că cei din comitetul şcolar ar fi de acord ca învăţătoarea să locuiască la noi?

— Deja am vorbit cu preşedintele comitetului, admise bunicul.

— Şi dacă ea refuză?

— N-a refuzat. A spus că ferma noastră este la o distanţă potrivită de şcoală şi este mai uşor să locuiască într-un loc unde nu sunt foarte mulţi copii.

Aşadar, ideea asta nu i se năzărise bunicului pe moment. Deja acţionase... fără ştirea noastră.

— Şi unde să găsim o fată în casă? am întrebat, sperând că de data asta l-am prins la ananghie. În zona noastră nu erau multe fete suficient de pricepute pentru a întreţine o casă şi care să nu întreţină încă propria gospodărie.

— Mary Turley, spuse bunicul simplu.

— Mary? De Mary este nevoie acasă la ea.

— De acum nu. Mama ei se simte bine şi are două surori mai mici care...

Eram învins şi de data asta. Am încercat altă întrebare.

— De unde ştii că vrea să vină? Ea...

— A spus că vrea, zise bunicul direct.

Am simţit cum mă cuprinde furia. Bunicul stătea acolo şi-mi arunca în faţă planul lui nebunesc; nu vorbise nici cu unchiul Charlie, nici cu mine, însă se interesase în jur şi pusese la cale totul fără ca noi să avem măcar şansa de a ne spune părerea. Bunicul nu făcuse niciodată ceva atât de... atât de *pe ascuns*.

— Aşteaptă puţin, am spus ridicând o mână, cum îl văzusem pe bunicul făcând adesea. Crezi că ai acţionat corect? Vreau să spun... ai făcut toate aranjamentele astea şi nici măcar nu ne-ai întrebat pe mine şi pe unchiul Charlie despre asta. Nu crezi că ar fi trebuit să ne ceri părerea? La urma urmelor...

— Te întreb acum, spuse bunicul împăciuitor.

— Ei bine, mie mi se pare puţin cam târziu, am continuat. Adică, deja ai hotărât...

— Nu e nimic hotărât.

— Dar ai întrebat.

— Doar am făcut câteva cercetări, spuse bunicul.

— Destul de multe, după părerea mea, am răspuns iritat.

— Două, spuse bunicul. M-am interesat dacă am putea găzdui pe învăţătoare şi dacă am putea angaja o fată în casă.

— Nici măcar n-am discutat dacă ne *permitem* acest ajutor, i-am amintit. Ce se întâmplă dacă nu obţinem o recoltă bună? Ce facem dacă...

Bunicul mă surprinse când chicoti.

— Asta-i frumuseţea întregului plan, spuse el. Banii de pe chirie merg la plata fetei în casă.

N-am putut spune nimic. Se gândise la toate.

Am ridicat neajutorat din umeri. Nu-mi plăcea deloc ideea. Ce-o să facem cu două femei în casă? Fusesem singuri atâta vreme şi aveam rutina noastră şi tabieturile noastre. Cum puteam face loc la două femei? Cum putea gândi bunicul că treaba asta va merge?

Dar era casa lui.

Apoi m-am gândit la unchiul Charlie. Era adevărat că i se părea greu să se îngrijească de gospodărie, însă cel puţin avea sentimentul că era folositor. Unchiul Charlie nu va fi niciodată de acord ca o femeie să preia conducerea bucătăriei lui. Asta ar fi însemnat că nu mai era nimănui de folos. Unchiul Charlie nu va fi niciodată scos din bucătărie în felul acesta.

— După cum văd eu lucrurile, am spus adunându-mi curajul, este decizia unchiului Charlie. Casa este domeniul lui.

— Exact! exclamă entuziasmat bunicul. Aşa văd şi eu lucrurile. Oare bunicul îl cunoştea pe unchiul Charlie mai bine ca mine? Am mânat caii mai repede.

CAPITOLUL 19

ARANJAMENTE

Sarah mă imploră s-o iau cu mine la magazin şi n-am putut să rezist privirii ei.

— Ştii că mama şi tata nu-mi dau voie să-ţi iau bomboane, am avertizat-o în timp ce o duceam de mână la căruţă.

— Ştiu, spuse ea veselă. Dar îmi place să fiu cu tine, unchiule

Josh.

Acum putea să-l spună foarte bine pe „j”. Mai putea ceva – să ne învăluie cu cuvinte, ca să-i facem pe plac. M-am uitat la ea ca să-i citesc expresia de pe chip, însă părea deschisă şi sinceră. Am strâns-o încet de mână.

— Şi mie îmi place să fiu cu tine, am asigurat-o.

— Unde mergem prima dată? mă întrebă în timp ce o ridicam pe bancheta căruţei.

— Mai întâi la magazinul cu hrană pentru animale, pe urmă la poştă, la magazinul de unelte şi, în cele din urmă, la magazinul alimentar.

Păru mulţumită de planul nostru.

La magazinul cu hrană pentru animale n-am zăbovit mult; am aruncat cei doi saci cumpăraţi în căruţă şi ne-am continuat drumul.

Oficiul poştal era aglomerat şi am fost nevoit să stau la coadă înainte ca funcţionarul să-mi dea corespondenţa. Însă aşteptarea îmi fusese răsplătită. Primisem o scrisoare de la Willie. Am deschis plicul înainte de a ajunge la căruţă şi am început să parcurg cu privirea paginile.

— Ce-ai primit? O scrisoare pentru tine? mă întrebă Sarah de pe bancheta căruţei. Am încuviinţat şi am urcat lângă ea.

— Vrei s-o citeşti? continuă să mă întrebe. Mă gândeam că pusese o întrebare absurdă, din moment ce mă văzuse citind-o. Apoi am realizat că întrebările ei erau doar un semnal pentru a-mi aminti că se afla acolo şi avea nevoie de atenţia mea. I-am apucat mâna micuţă.

— Am primit un catalog nou, i-am spus. Ce zici să te uiţi prin el în timp ce eu îmi citesc scrisoarea?

Sarah răspunse îndată aranjamentului propus.

— Amândoi ne citim corespondenţa, spuse ea cu un zâmbet

larg.

În prima parte Willie scria despre Camellia, despre perioada lor de curtare şi despre planurile lor, despre cât de minunată era Camellia şi cât de multe învăţa şi cât de mult creştea. Am trecut degrabă peste partea aceasta. Mi se părea prea dureroasă.

Apoi am ajuns la partea care mă interesa. Camellia îi făcuse o vizită tatălui ei.

A fost foarte greu pentru ea, scria Willie. Era de înţeles. Ştiam ce părere avea domnul Foggelson despre orice religie şi-mi imaginam cum va răspunde la vestea că fiica sa a devenit credincioasă.

Însă oricât de greu a fost, s-a bucurat că l-a vizitat, continua scrisoarea. Asta a ajutat-o s-o înţeleagă mai bine pe mama sa. Când am fost acasă de Crăciun, Camellia a încercat s-o convingă pe mama ei să se întoarcă la tatăl ei. Mama ei a clătinat din cap, însă n-a spus nimic despre situaţia asta. Iar lucrul acesta a supărat-o foarte tare pe Camellia.

Îţi poţi imagina cât de surprinsă a fost Camellia să descopere că nu doamna Foggelson a vrut să rămână – ci că el a părăsit-o. Domnul Foggelson n-are nicio intenţie de împăcare. I-a spus Camelliei că mama ei i-a scris de două ori, rugându-l s-o ierte pentru că nu a fost genul de persoană care ar fi trebuit să fie şi pentru faptul că s-a întors la credinţa ei creştină. I-a mai scris că este gata să încerce din nou, însă va trebui să aibă libertatea de a fi ceea ce a fost înainte de căsătoria lor – adică să fie creştină.

Camellia şi-a dat seama, în sfârşit, că doamna Foggelson s-ar fi împăcat cu soţul ei, însă de această dată cu condiţia să rămână fermă în convingerile ei creştine. Inutil să spunem că el n-a vrut. De fapt, el pusese la cale acest lucru cu mult timp înainte de a se muta din oraş. I-a spus Camelliei că a găsit pe cineva „mai compatibil”.

Asta aproape că a distrus-o pe Camellia.

O clipă am fost atât de furios pe domnul Foggelson, încât tot trupul mi se încordă. Apoi mi-am amintit că omul nu era decât o victimă a minciunilor şi a înşelăciunii. Crezurile lui false îl conduseseră pe o cale întunecată şi nimicitoare. Numai Dumnezeu putea ajunge la el ca să-i deschidă ochii.

Însă îmi părea teribil de rău pentru Camellia. Cât de zguduitor trebuie să fi fost să descopere adevărul despre tatăl pe care-l idolatrizase atâţia ani.

Scrisoarea lui Willie continua. Ceea ce am vrut să-ţi împărtăşesc de fapt este vestea bună pe care am primit-o. Săptămâna trecută m-am prezentat înaintea comitetului de misiune şi am fost acceptat. Urmează să plec în Africa de Sud peste două săptămâni. Desigur, plec acolo cu sentimente amestecate – abia pot suporta gândul că trebuie s-o las în urmă pe Camellia, însă ea e grozav de curajoasă. Ea...

Şi scrisoarea lui Willie continua, înşirând virtuţile iubitei sale.

Am simţit că cineva mă trage de mânecă şi mi-am amintit că nu eram singur. Ochişorii Sarei mă priveau imploratori.

— Ai terminat? mă întrebă, înapoindu-mi catalogul. Eu am terminat.

Am încuviinţat.

— Şi eu am terminat, i-am spus. Aveam atâtea lucruri la care să mă gândesc, dar acum nu era momentul potrivit. O să recitesc scrisoarea mai pe îndelete.

— Şi acum încotro? întrebă Sarah în timp ce-am apucat frâiele.

— La magazinul de unelte. Am nevoie de cuie şi de câteva nituri ca să repar harnaşamentul.

Sarah aşteptă răbdătoare să-mi termin cumpărăturile; apoi am traversat strada, la magazinul alimentar.

În timp ce puneam plasele în căruţă, Sarah mă privi cu ochii ei mari, albaştri.

— N-ai nevoie de nimic de la drogherie? mă întrebă ea.

Am clătinat din cap şi eram pe punctul de a o ridica în căruţă. M-am oprit.

— De ce? am întrebat-o.

— Doar am întrebat, zise ea ridicând din umerii firavi.

Am înţeles.

— Ştii că ţi-am spus că nu pot să-ţi cumpăr astăzi bomboane.

— Ştiu, spuse ea cu un oftat, apoi adăugă ridicându-şi semeţ căpşorul – da' n-am ştiut dacă asta înseamnă şi sirop cu sifon.

— Ia vino-ncoace, şmecheră mică ce eşti, am râs, luând-o de mână. Nu ştiu ce să zic de sirop cu sifon, da' o îngheţată ar putea fi în regulă.

Sarah ţopăi alături de mine cu chipul strălucind de bucurie.

— Vreau de ciocolată, spuse ea. Tu de care vrei, unchiule Josh?

Când am ajuns acasă la mătuşa Lou ca s-o las pe Sarah şi să-l iau pe bunicul, am surprins o discuţie ce nu era pentru urechile mele. Nu intenţionasem să trag cu urechea. Intrasem încet şi n-am fost auzit.

Sarah nu intrase cu mine. În timp ce intrasem în curte am văzut-o pe micuţa Janie Cromstock, care locuia două case mai jos pe stradă. Ea şi Sarah erau prietene de joacă, iar Janie o chemase pe Sarah să se dea în noul ei leagăn.

— Pot să mă duc, unchiule Josh? mă rugă ea.

— Trebuie să-i ceri voie mamei tale, i-am amintit.

— O poţi întreba tu pentru mine? Te rog? Ochii ei mari îi cercetară pe ai mei. Oricum, te duci în casă, îmi aminti.

— Bine, am spus, o întreb, dar dacă mama spune că nu ai voie, vin să te chem şi vii direct acasă.

Ea încuviinţă şi porni săltând pe urmele lui Janie.

Gândindu-mă că Jon dormea de amiază. Am intrat încet prin uşa din spate şi, auzind pronunţându-se numele meu, am ezitat o clipă.

... Ce zice Josh despre asta? îl întreba mătuşa Lou pe bunicul.

— N-a prea fost de acord, răspunse bunicul şi râse încetişor. Dar n-a fost atât de împotrivitor pe cât m-am aşteptat.

— Şi ai de gând să faci ce ţi-ai propus?

— Trebuie să trec mai întâi de Charlie, spuse bunicul pe un ton cât se poate de normal.

— Şi crezi că el va fi de acord? întrebă mătuşa Lou.

— Depinde. Glasul bunicului devenise serios. Ştiu că Charlie are nevoie de ajutor, dar mai ştiu şi că are nevoie să se simtă util. Dacă ar putea renunţa la îndatoririle gospodăreşti şi ar simţi că nu este povară pentru nimeni, atunci cred că ar fi de acord. Depinde.

Mi-am dat seama că bunicul şi mătuşa Lou discutau despre planul nebunesc al bunicului. Eram pe punctul de a da buzna ca să spun mătuşii Lou ce părere aveam eu despre asta, când am auzit-o spunând:

— Pentru mine ar fi o adevărată uşurare. Îmi fac atâtea probleme pentru voi – pentru toţi. Cred că ăsta ar fi cel mai înţelept lucru pe care l-aţi făcut vreodată – desigur, de când m-aţi avut pe mine, adăugă ea repede chicotind.

Mi-am dat seama că n-avea rost să mai spun ce părere aveam eu. Am ezitat, am mişcat puţin uşa ca să fac zgomot şi am bătut uşurel înainte de a intra în bucătărie. Bunicul şi mătuşa Lou şedeau la masă sorbind din pahare înalte cu limonadă. Lou îşi ridică privirea.

— Ai vândut-o pe Sarah? mă întrebă ea în glumă.

— M-a implorat s-o las să meargă la Janie ca să încerce noul ei

leagăn. Am spus că o să-ţi cer permisiunea. Are voie?

Mătuşa Lou ridică din umeri şi râse.

— Cred că deja şi-a primit răspunsul, zise ea.

— Da, dar i-am spus că dacă tu n-o laşi, o chem înapoi.

— E în regulă. Are voie câteva minute. O chem eu după ce se mai joacă puţin.

Mătuşa Lou se ridică şi îmi turnă limonadă în pahar, apoi împinse spre mine farfuria cu prăjiturele de ovăz.

— Ai luat tot ce-ţi trebuie? mă întrebă bunicul.

— Am primit şi o scrisoare de la Willie, am spus.

— Cu ceva veşti?

M-am întors la mătuşa Lou, care pusese întrebarea. Nu eram un om căruia să-i placă să împrăştie bârfe, însă simţeam că era nevoie să-i împărtăşesc câte ceva din cele scrise de Willie.

— Ştiu că ai vizitat-o pe doamna Foggelson şi ai studiat Biblia cu ea de când a venit la biserică. Ştiu că eşti entuziasmată de felul în care îl implică din nou pe Dumnezeu în viaţa ei. Am ezitat. Dar mai ştiu că tu, ca şi mine, te-ai întrebat pentru ce nu se întoarce la domnul Foggelson.

Mătuşa Lou încuviinţă, privindu-mă atent cu ochii ei mari şi albaştri.

— Ei bine, Camellia s-a dus să-l vadă pe tatăl ei şi a aflat adevărul, am spus. O clipă am simţit că nu pot continua. Aveam impresia că pun într-o lumină neplăcută familia Foggelson.

Am înghiţit greu.

— N-a fost ideea doamnei Foggelson să rămână aici. Domnul Foggelson a găsit o... o persoană „mai compatibilă”.

Am auzit-o pe mătuşa Lou icnind încet; apoi ochii i se umplură de lacrimi.

— Sărmana femeie, şopti ea. N-a spus nimănui despre asta,

continuă mătuşa Lou. Trebuie să fi fost teribil de greu pentru ea – cu toţi oamenii care au învinovăţit-o.

Am încuviinţat.

În acea clipă Jon intră agale în bucătărie. Ochii îi erau încă luminoşi de la somn, obrăjorii îmbujoraţi, părul ciufulit, iar hainele umede de la căldura pătuţului. Trăgea după el o păpuşă zdrenţuită de-a Sarei şi când ne văzu, ochii i se măriră şi se îndreptă direct spre bunicul.

Fu întâmpinat cu braţele deschise. Bunicul îl ridică şi-l sărută pe obrajii roşii.

— Am crezut că o să dormi toată ziua, băiete, îi spuse bunicul. Mă temeam că n-o să te văd astăzi.

Jon arătă spre farfuria cu prăjituri şi se agită în braţele bunicului, semn că dorea să fie lăsat jos. Am fost flatat când alergă spre mine de îndată ce picioruşele lui atinseră duşumeaua. Însă m-am „dezumflat” destul de repede. Se dovedi că eu eram mai aproape de farfuria cu prăjituri decât bunicul şi îndată ce l-am luat în braţe, mânuţele sale dolofane se aruncară spre prăjiturile din farfurie.

L-am tras înapoi şi i-am luat prăjiturile din mână lăsându-i doar una, apoi am împins farfuria mai în spate. Se rezemă cu spatele de mine, ronţăindu-şi prăjiturică.

L-am ţinut până când termină de mâncat, apoi bunicul se ridică.

— Ar trebui s-o pornim spre casă, băiete, spuse el uitându-se spre ceasul de pe perete.

— Aţi început secerişul? întrebă mătuşa Lou în timp ce bunicul îşi apucă pălăria pătată şi turtită.

Ştiam că întrebarea îmi era adresată. Eu eram acela care lua acum hotărârile majore la fermă. Bunicul şi unchiul Charlie, fără a

spune asta, îmi încredinţaseră frâiele fermei.

— Nu încă. Sper să ne apucăm de îndată ce se mai usucă pământul.

— Vă aşteptaţi la o recoltă bună?

— Aşa pare până acum, dacă nu dă bruma.

— Înseamnă că următoarele câteva săptămâni o să fiţi destul de ocupaţi, continuă mătuşa Lou.

— Aşa se pare.

— N-o să vă vedem prea des o vreme.

— Doar duminicile.

— Poate că mi-aş putea face timp să vin acolo şi să vă mai dau o mână de ajutor, continuă ea. Cred că n-ar strica o mână de ajutor.

Am zâmbit. Sper că mătuşa Lou nu avea impresia că era subtilă. Era mult prea clar la ce anume făcea aluzie. Şi era la fel de clar că se afla de partea bunicului.

CAPITOLUL 20

SCHIMBĂRI

Bunicul nu pierdu vremea şi-i împărtăşi unchiului Charlie ideea lui. Mă întrebasem cum va proceda. Mă gândeam că va aştepta până când eu voi merge la culcare şi ei vor sta în faţa ultimei ceşti cu cafea. Ba chiar eram tentat să mă strecor în vârful picioarelor pe scări şi să asist nevăzut la discuţia lor.

Însă bunicul nu procedă astfel. Poate că-l cunoştea atât de bine pe unchiul Charlie, încât dacă era vorba de a hotărî ceva,

unchiul va fi de partea lui şi nu a mea.

În orice caz, abia terminasem treburile din jurul casei şi spălasem vasele după cină, când bunicul deschise subiectul. Unchiul Charlie tocmai agăţa ligheanul de spălat vase în cuiul din perete.

— Astăzi, când mergeam spre oraş, i-am împărtăşit lui Josh un plan care ne-ar putea fi de folos.

Am căscat gura, uimit de stilul direct de abordare al bunicului meu, însă unchiul Charlie nu păru deloc mirat. Continuă să şteargă cu cârpa de vase faţa de masă ce acoperea masa din bucătărie.

— Ce fel de ajutor? întrebă el.

— La gătit. La curăţenie. Ajutor la strânsul legumelor şi la murăturile pentru iarnă.

— Te gândeşti la cineva anume? întrebă unchiul Charlie. Am fost surprins când am văzut că în privire avea o sclipire jucăuşă.

— La Mary Turley, spuse bunicul.

— O, zise unchiul Charlie cu aceeaşi sclipire în privire, atunci mă gândesc că asta depinde de Josh, nu?

Am început să spun ceva, însă bunicul mă întrerupse.

— Ce vrei să spui cu privire la acest lucru?

— Ce să spun? Păi, nu vreau să spun nimic. După cum ai început, credeam că *tu* te-ai gândit să aduci în casă o nevastă pentru cineva.

— O nevastă? spuse bunicul. Aiurea! Josh îşi poate face singur rost de nevastă.

— Mă bucur să aud asta, am spus pe un ton puţin sarcastic.

— Atunci la ce te gândeşti? întrebă unchiul Charlie, terminând de curăţat masa.

— Mă gândesc să angajăm o fată, spuse bunicul.

— O, spuse unchiul Charlie. Doar atât: „o”.

— Mary Turley a spus că este gata să lucreze pentru noi o vreme, continuă bunicul.

— Eu tot mai cred că ideea mea este un aranjament mai solid, zâmbi unchiul Charlie. Cât timp crezi că o fată ca Mary Turley – la vârsta ei – ar fi dispusă să îngrijească de trei burlaci?

— Nu trebuie să îngrijească! protestă bunicul. Unchiul Charlie nu păru să-l bage în seamă.

— Şi cum o vom plăti? întrebă el, iar eu mi-am ţinut răsuflarea. Acum urma cea mai nebunească parte a povestirii!

— Luăm în gazdă pe noua învăţătoare, spuse bunicul pe un ton cât se poate de normal.

Cuvintele îl opriră până şi pe unchiul Charlie. Se îndreptă de spatele aplecat atât cât să-l poată privi tăios pe bunicul.

Vedeam întrebările din ochii lui, însă nu spuse nimic. Bunicul consideră că acum avea ocazia să-şi detalieze planul.

— Avem două camere libere. Învăţătoarea stă într-o cameră, iar fata angajată o ia pe cealaltă. În felul ăsta niciuna dintre ele nu trebuie să-şi facă probleme că locuiesc într-o casă cu trei bărbaţi. Apoi plata pe chirie o dăm fetei angajate. Şi toţi avem de câştigat.

Unchiul Charlie râse îndoielnic. Ştiam că avea dubii.

— Unde e problema? întrebă bunicul cam aprins.

N-am mai putut să mă abţin. M-am aplecat în faţă pe scaun şi mi-am pus mâinile pe masă.

— E un plan nebunesc, l-am informat pe unchiul Charlie. Ce treabă avem să ne umplem casa cu femei? Ne-am descurcat binişor toţi anii ăştia şi nu văd de ce n-am face-o şi mai departe. O să vină aici şi o să aranjeze masa cu feţe de masă albe, şi o să ne spună să ne scoatem cizmele de lucru, şi o să ne scrobească toate cămăşile, şi...

Nu mai aveam idei, însă unchiul Charlie se îndepărtă puţin de

noi. Credeam că era pe punctul de a da deoparte ideea asta nebunească, însă se duse să agaţe în cui prosopul de vase. În timp ce se întoarse la masă, am început din nou:

— Ştiu că în timpul recoltatului este mai greu, dar recoltatul nu durează mult şi întotdeauna avem ajutor în perioada asta. Pun pariu că o putem chema pe doamna...

— Sper să n-o facem, interveni unchiul Charlie. Femeia asta aproape că mă scoate din minţi.

— Atunci chemăm pe altcineva. Mai sunt femei care gătesc pentru perioada recoltatului. O să...

— Spune-mi câteva, zise bunicul. Ţii minte cât de greu am găsit pe cineva anul trecut?

Era adevărat. Ne fusese greu. Toate femeile din vecini erau ocupate în fiecare toamnă cu pusul conservelor şi cu propriii muncitori.

— Ei bine, asta nu înseamnă că avem nevoie de cineva care să locuiască aici, să stea aici şi să ne schimbe felul de trai. Noi ne-am obişnuit să trăim într-un anumit fel. Avem propria noastră rutină. Nu vom mai simţi că asta este casa noastră.

Unchiul Charlie se lăsă încet pe scaun. Îmi dădeam seama că spatele îi făcea din nou probleme.

— Şi unde o să le punem? am continuat. Dormitorul de sus este al mătuşii Lou, iar cel de jos – am arătat spre uşa micului dormitor de lângă bucătărie – este al lui tata mare.

Unchiul Charlie nu părea să mă asculte, iar bunicul nu spunea nimic.

— Nici măcar nu ştiu cum este învăţătoarea asta nouă. Ar putea... ar putea fi... o persoană dezgustătoare.

Nu mă puteam gândi la nimic anume de care să o învinuiesc.

Unchiul Charlie ridică din sprâncene şi-şi întoarse privirea spre

bunicul. Bunicul înţelese întrebarea lui nerostită şi răspunse.

— Sigur că m-am interesat. Nu e de dorit să scuipe tabac printre crăpăturile duşumelei, nu-i aşa?

Mustaţa unchiului Charlie se ridică uşor şi ştiam că încearcă să-şi ascundă un zâmbet.

— Vine dintr-o familie bună, creştină, aproape de Edgeworth. Are recomandări foarte bune şi speră să devină membră a bisericii noastre. Când a făcut cerere pentru postul de aici a dorit să locuiască într-o casă de oameni credincioşi, continuă bunicul.

Unchiul Charlie îl privi o clipă cu îndoială. Vorbi pentru prima oară după câteva minute.

— Părinţii ei sunt de acord să locuiască aici?

— S-au interesat cu privire la noi, spuse bunicul cu francheţe.

— Ce familie şi-ar lăsa fata să locuiască cu trei burlaci bătrâni? am întrebat. Sigur că...

— Hai să încercăm, spuse unchiul Charlie.

Nu-mi venea să cred ce-mi auziseră urechile.

— Tu ce crezi, Josh? mă surprinse unchiul Charlie întorcându-se spre mine. Nu auzise nimic din ce spusesem?

— A spus că e bucătăria ta şi decizia ta, răspunse bunicul în numele meu.

— Aşa este? Unchiul Charlie mă privi în ochi.

— Da, dar... am început.

— Atunci, hai s-o facem, spuse unchiul Charlie apăsat. Cred că a sosit vremea să avem o femeie în casa asta.

Eram uluit. Nu-mi venea să cred că bunicul îl convinsese pe unchiul Charlie să accepte un lucru atât de nebunesc. Apoi mi-am dat seama că bunicul spusese foarte puţine. Eu vorbisem cel mai mult şi probabil că acum eram pus la colţ.

Am fost chiar mai sigur de acest lucru în timp ce mă

pregăteam de culcare. Vocea unchiului Charlie răzbătu până la mine.

— Sunt cam îngrijorat pentru Josh, spuse el.

— Adică? întrebă bunicul.

— Nu l-ai auzit? Vorbea de parcă era speriat de femei – de parcă femeile ar fi un blestem, nu o binecuvântare. L-ai auzit cum vorbea despre faptul că i-ar putea strica rutina?

— Ai dreptate, oftă bunicul. Cred că Lou a fost singura femeie cu care Josh a avut relaţii mai apropiate.

— Sper că nu e prea târziu, spuse unchiul Charlie cu o notă de îngrijorare în voce.

Am închis uşa dormitorului. Cuvintele unchiului Charlie mă înfuriau, însă şi eu mă simţeam puţin speriat. Oare chiar aceasta să fi fost părerea mea despre femei? Era prea târziu? Era adevărat că mă îngrozea faptul că eram nevoit să împart casa cu două persoane de sex opus. Însă de ce? O iubeam pe mătuşa Lou. O iubeam pe micuţa Sarah. O iubeam – sau *o iubisem* – pe Camellia. De ce îmi era teamă? De ce mă împotriveam?

Apoi mi-am dat seama. Nici unchiului Charlie nu-i plăcea ideea. Îmi dădusem seama după expresia de pe faţa lui. Însă nu spusese nimic altceva decât: „Hai s-o facem”. Iar motivul eram eu. Poate că unchiului Charlie nu-i surâdea ideea ca o femeie să intre în casa noastră şi să-i ia munca din mână, dându-l la o parte. Poate că urma să simtă că nu mai e de niciun folos, însă era gata să sacrifice felul în care se simţea din cauză că era îngrijorat pentru mine, pentru faptul că văzuse la mine atitudini nesănătoase.

Am hotărât să nu mai spun nimic despre aceste planuri, iar când bunicul îmi ceru părerea, i-am spus să facă ceea ce crede că este mai înţelept. Eram aproape sigur ce însemna acest lucru.

Mary se mută prima în casa noastră. Bunicul se duse la ea

acasă cu căruţa şi o aduse la noi. Veni cu o valiză mică şi un cufăr ponosit, iar eu l-am ajutat pe bunicul să-l ducă în casă.

Nu mă simţeam prea stânjenit în preajma ei. La urma urmelor, ne cunoşteam de când eram copii, iar ea era parte a bisericii noastre. Nu era ca şi când am fi primit în casă o străină. Totuşi, îmi era greu să mă gândesc că o voi avea prin preajmă.

Alese dormitorul de jos pentru că spunea că este mai aproape de bucătărie, însă am fost nevoit să o admir – nu-l dădu la o parte pe unchiul Charlie. Îl consulta cu privire la una, la alta, lăuda felul în care se gospodărea, iar asta până când îl cuceri cu totul. Nu i-a trebuit mult. Ba chiar îi găsea mici treburi pe care îl ruga să le facă şi care-i ocupau timpul mai mult decât aş fi crezut că e posibil.

Lucrau amândoi în bucătărie. Îi auzeam tăifăsuind şi râzând de fiecare dată când mă apropiam de casă. La început asta m-a supărat; apoi am început să-mi dau seama cât de benefic era acest lucru pentru unchiul Charlie şi am început să fiu recunoscător pentru Mary şi pentru sensibilitatea ei.

Pe masă începură să-şi facă apariţia tot felul de bunătăţi – gogonele aromate, tarte cu unt, felii de dovleac coapte în cuptor. Unchiul Charlie se descurcase cum ştiuse mai bine, însă talentul culinar al lui Mary îl întrecea cu mult.

Mary se afla în casa noastră de o săptămână când noua învăţătoare îşi făcu apariţia. Mary făcuse o curăţenie atât de temeinică în camera mătuşii Lou, încât strălucea. Ba chiar a aşezat pe măsuţă un mic buchet de flori şi un coşuleţ cu mere spălate şi lustruite.

Poate că Mary era entuziasmată, însă pe mine mă înspăimânta gândul că trebuie să împart casa cu o învăţătoare pretenţioasă. În ziua în care domnişoara Matilda Hopkins trebuia să sosească, m-am făcut nevăzut. Doream să fiu cât mai departe posibil de casă. Şi nu

era greu. Deja începuse perioada secerişului şi aveam treabă până peste cap.

Domnişoara Hopkins trebuia să sosească cu trenul, iar bunicul se oferi s-o aştepte la gară.

Am lucrat până târziu. Ora cinei a sosit şi a trecut, însă în mod intenţionat nu mi-am făcut apariţia. Era destul de lumină ca să continui să lucrez pe câmp, aşa că am rămas acolo, muncind. Cu toate că stomacul îmi chiorăia de foame, nu l-am băgat în seamă. Nu mă grăbeam să intru într-o bucătărie condusă de femei.

Când, în cele din urmă, se întunecă prea tare, am dezlegat caii de la căruţă şi i-am dus în grajd. Le-am dat apă şi hrană şi i-am ţesălat. M-am uitat în jurul meu şi mi-am dat seama că bunicul avusese grijă de celelalte treburi. În mod normal ar fi trebuit să-i fiu recunoscător, însă în seara asta lucrul acesta mă cam supără. Nu mai aveam nicio scuză ca să nu intru în bucătărie.

În cele din urmă, m-am îndreptat spre casă, morocănos şi murdar. Ştiam că trebuia să mă prezint şi mai ştiam că nu arătam potrivit pentru acest lucru. Ei bine, nu-mi păsa. Ce diferenţă putea face asta pentru o domnişoară bătrână?

Am păşit pe veranda din spatele casei şi am deschis uşa. Bucătăria era goală, cu excepţia bunicului şi a unchiului Charlie.

— Ai lucrat până târziu, remarcă bunicul.

M-am uitat în jur, însă n-am pus nicio întrebare. M-am îndreptat spre ligheanul din colţ şi mi-am turnat o porţie generoasă de apă. Apoi mi-am săpunit bine mâinile şi faţa. Când m-am uitat în jur, am observat că dădusem apă pe duşumeaua bine curăţată de Mary şi pe suportul lustruit al ligheanului. M-am făcut că nu văd şi m-am îndreptat spre masă.

— Unde e mâncarea? am întrebat, încercând să par indiferent.

— Cina s-a încheiat acum două ore, spuse bunicul, fără a-şi lua

ochii de pe ziar.

M-am dus la sobă şi am găsit mâncarea pusă deoparte pentru mine. Nu mi-am dat seama cât de flămând eram decât când am văzut şi mirosit mâncarea. Chiar şi aşa, bunul simţ îmi spuse că fusese mult mai bună cu două ore în urmă. Ei bine, nu era vina lui Mary, trebuia să recunosc.

— De unde ai ziarul? am întrebat cu mâncarea în gură.

— De la Matilda, zise bunicul.

— Matilda?

Bunicul mormăi.

— Vrei să spui domnişoara Hopkins?

— Vrea să i se spună Matilda, zise bunicul.

Se făcu linişte, timp în care cei doi bărbaţi îşi continuară, fiecare, lectura. Nu vedeam prea des un ziar „la zi” în casa noastră, iar pe acesta se pare că îl găseau tare interesant.

— Deci, a venit, nu? am încercat din nou.

— Da, spuse unchiul Charlie; apoi începu să citească cu voce tare o ştire interesantă pe care o găsise în ziar. Bunicul ascultă, iar apoi îşi continuară tăcuţi, lectura. Curând fu rândul lui să-i citească unchiului Charlie. Mă gândeam că aşa vor face toată seara. Ce mai seară!

Am terminat de mâncat şi am împins farfuria în spate.

— Avem desert? am întrebat.

Bunicul făcu semn cu mâna în care ţinea ziarul.

— Pe bufet, spuse fără a-şi ridica ochii de pe ziar.

Am găsit acolo plăcintă cu cremă de zahăr ars – favorita mea – şi mi-am tăiat o bucată mare. Ăsta era unul din beneficiile faptului că o aveam pe Mary aici – ştia foarte bine cum să pregătească o plăcintă! M-am servit şi cu a doua porţie.

Cei doi bărbaţi nu se mişcaseră încă, doar pentru a-şi citi unul

altuia din când în când. Chiar că le plăcea ziarul acela!

Am privit spre uşa dormitorului lui Mary. Era întredeschisă şi puteam vedea patul frumos aşternut şi micul birou din colţul camerei. Era clar că Mary nu era acasă.

În cele din urmă, n-am mai putut suporta.

— E cam linişte, am spus. Unde sunt ceilalţi?

Bunicul îşi coborî ziarul atât cât să se uite la mine.

— Suntem aici, spuse simplu.

M-am îmbujorat şi mi-am trecut o mână prin părul dezordonat. Însă bunicul nu-mi dădu atenţie.

Unchiul Charlie îşi împături ziarul cu grijă şi-l puse pe masă, lângă el. Îşi scoase ochelarii rotunzi, de citit.

— Ştii, îi spuse el bunicului, cred că Matilda are dreptate. Omul trebuie să citească ziarul ca să fie la curent cu ce se întâmplă în lume. Nu-mi vine să cred câte am aflat într-o singură seară.

Bunicul mormăi aprobator şi dădu pagina.

Mi-am dus farfuria goală la bufet şi am aşezat-o peste cealaltă farfurie, din care mâncasem felul principal – asta mai mult din obicei decât din consideraţie. Eram pe punctul de a spune că mă duc la culcare, când bunicul îşi ridică privirea.

— O, Josh, spuse el, Mary a luat-o pe Matilda la ea acasă, ca s-o prezinte părinţilor ei. Le-am lăsat să-l înhame pe Chester la şaretă. Sper să nu te superi.

Am rămas acolo, încercând să pricep ce tocmai mi se spusese. Nu doar că puseseră stăpânire pe bucătăria şi casa mea, dar acum şi pe calul meu! Am simţit cum mă înfurii, însă în acelaşi timp, mi-am dat seama că reacţionez cu imaturitate. M-am calmat, am mormăit un fel de răspuns pentru bunicul meu şi am început să urc scările.

— Te duci deja la culcare? strigă unchiul Charlie după mine.

— Da, am răspuns, fără a mă întoarce spre el. A fost o zi lungă.

— Eşti sigur că nu vrei să citeşti ziarul? întrebă bunicul. N-aveam chef să citesc ziarul Matildei, dar nu i-am spus asta bunicului meu. Cel puţin nu cu aceste cuvinte.

— Cred că o să mă duc la culcare, am răspuns în schimb, însă n-am putut dormi. Am stat în pat întorcându-mă de pe o parte pe alta şi trăgând cu urechea ca să aud zgomotul roţilor şaretei.

Sosiră, în cele din urmă. Apoi le-am auzit vocile şoptite în timp ce se apropiau de casă după ce-l duseră pe Chester în grajd. Păreau doi copii ce încercau să se furişeze pe uşa din spate. Bunicul şi unchiul Charlie le aşteptau acolo unde îi lăsasem.

Am auzit zgomot de ceşti în timp ce Mary pregătea cafeaua de dinainte de culcare, apoi i-am auzit tăifăsuind şi râzând încetişor şi, în cele din urmă, am auzit paşi pe scări. Apoi casa se linişti.

Însă nu puteam dormi. Mi se părea că viaţa ieşise de sub control. Tot ce-mi era atât de familiar se schimbase. Până şi rutina noastră se schimbase.

Pe urmă m-am gândit la bunicul şi la unchiul Charlie şi acea ultimă ceaşcă de cafea şi mi-am dat seama că, la urma urmei, lucrurile nu se schimbaseră cu mult.

CAPITOLUL 21

TREIERATUL

Nu eram într-o dispoziţie mult mai bună a doua zi dimineaţă, când m-am trezit. Nu dormisem prea mult şi aveam de gând să fiu

ţâfnos.

M-am trezit devreme şi am ieşit afară, la treabă. Mai întâi m-am dus să văd ce face Chester. N-am putut găsi nimic care să mă supere, aşa că m-am îndreptat spre ţarc, ca să mă apuc de muls vacile.

Nu după multă vreme, bunicul mi se alătură în grajd.

— Te-ai trezit devreme, băiete, mă salută el. Probabil că ţi-a prins bine somnul bun de azi-noapte.

N-am spus nimic.

— Cum merge treaba cu secerişul? continuă bunicul.

— Bine, am răspuns.

— Este aşa cum ne-am aşteptat?

Nu-mi puteam ascunde entuziasmul din glas. Grânele erau de calitate. Poate cele mai bune din câte adunasem vreodată de pe pământul nostru.

Pentru o clipă mi-am uitat proasta dispoziţie şi am început să-i povestesc bunicului despre noile culturi. Ochii începură să-i sclipească şi, în timp ce vorbeam, colţul mustăţii i se ridica în semn de satisfacţie.

Când am isprăvit de lăudat culturile, am auzit-o pe Bossie mugind – dorea să fie mulsă. Ne-am despărţit; eu m-am dus să dau mâncare la porci, iar bunicul apucă găleata de lapte.

Aproape că uitasem de groaza pe care o resimţisem la gândul că trebuia să intru în bucătărie pentru micul dejun. Gândurile îmi fură „prinse” de ideea cumpărării unui tractor. Mă îndreptam spre coteţul găinilor cu capul în pământ, când dintr-odată m-am izbit de ceva.

Făcusem drumul acela de nenumărate ori de-a lungul anilor şi ştiam că nu avea ce să-mi stea în cale.

Am ridicat capul şi am întins mâna – în acelaşi timp. În faţa

mea, cu spatele la mine şi părând la fel de uimită ca şi mine, se afla o fătucă.

— Îmi... îmi pare rău, am mormăit, trăgându-mi mâna de pe umărul ei, unde nimerise.

Totuşi, ce caută fata asta aici în mijlocul cărării?

Ea clătină din cap înainte şi înapoi, privirea-i surprinsă devenind veselă.

— Este vina mea. N-ar fi trebuit să stau în cale – mă delectam în lumina răsăritului.

Se delecta în lumina răsăritului? Nu mai auzisem o asemenea expresie. Privirea mi se îndreptă spre răsărit şi mi-am dat seama, cu uimire, că apariţia soarelui era vrednică de o asemenea expresie. Am rămas acolo împărtăşindu-i trăirea – şi privind răsăritul ca şi când aş fi asistat la aşa ceva pentru prima oară.

— Este frumos, nu-i aşa? am murmurat. Te pot ajuta cu ceva? am întrebat. Cauţi pe cineva?

Mă privi cu uimire, apoi începu să râdă.

— Tu trebuie să fii Josh, spuse ea în loc să-mi răspundă la întrebare.

Am încuviinţat, însă n-am văzut ce legătură avea acest lucru cu întrebarea mea.

— Eu sunt Matilda, spuse ea simplu, întinzându-mi o mână mică.

Probabil că gura mi se deschise involuntar. Mă aşteptasem la o femeie mai în vârstă, cu părul pieptănat sever pe spate şi o rochie lungă, închisă la culoare, garnisită cu dantelă la gât şi la mâneci. Însă în faţa mea stătea o fată care nu arăta mai în vârstă de şaptesprezece ani, cu bucle maronii, lucioase şi cu ochi sclipitori. Purta o rochie drăguţă, din stambă verde.

— Matilda Hopkins, spuse ea din nou. Noua învăţătoare.

Eu nu puteam rosti niciun cuvânt.

Apoi Matilda schimbă brusc subiectul, entuziasmată.

— Îmi place calul tău, Chester. E pur şi simplu fru-mos. Lungi cuvântul, accentuând fiecare silabă.

— N-am mai văzut niciodată un cal atât de frumos, continuă ea, iar Mary spune că poate fi şi călărit. Mi-ar face mare plăcere să-l pot călări. Ar fi nemaipomenit!

Respiră, apoi continuă mai domol.

— Asta... dacă nu te deranjează.

M-am trezit ridicând din umeri şi spunând: „Sigur că nu”, iar chipul Matildei străluci de bucurie în timp ce-mi mulţumi cu recunoştinţă.

— Trebuie să intru în casă. Dacă-mi mai pierd vremea aici, o să întârzii în prima zi de şcoală.

N-am reuşit decât să mă uit după ea cu ochii căscaţi. Apoi am început să râd. Pentru ce fusesem atât de supărat? De ce-mi fusese atât de teamă? Nu era nimic de temut la copiliţa asta. Era aproape ca şi când aş fi avut-o în preajmă pe Sarah.

Am chicotit în sinea mea tot drumul până la coteţul de găini.

Vineri seara urma să fie o întâlnire a grupului de tineri, la biserică. Bunicul îmi sugeră, cu iscusinţă, că n-ar strica să termin treaba mai devreme pe câmp şi să iau fetele cu mine. La început am vrut să refuz, apoi m-am gândit că n-ar strica. Ştiam că unchiul Nat era de părere că munca la fermă n-ar trebui să fie mai importantă decât prezenţa la asemenea evenimente, aşa că era mai înţelept să urmez sugestia bunicului.

Ar fi trebuit să iau caii pe care-i înhămam de obicei la căruţă. Dar de data asta m-am gândit că n-ar strica să mă laud puţin cu Chester. Şareta era mai rapidă decât căruţa, însă destul de neîncăpătoare pentru trei persoane. Avea doar două locuri.

Bunicul înălţă din sprânceană când mă văzu înhămându-l pe Chester. Am ştiut ce gândea.

— N-o să fie o problemă, am spus înainte de a-i auzi comentariul. Fetele astea sunt atât de mititele, încât ar încăpea patru ca ele pe un loc.

Bunicul nu spuse nimic.

Când am intrat ca să mă aranjez şi să mă piaptăn, unchiul Charlie se uită la mine cu o privire jucăuşă.

— Mă gândesc că-ţi vei lua partea de glume când ceilalţi te vor vedea cu două fete, ce zici, Josh? mă întrebă el.

Întrebarea lui mă luă prin surprindere.

— Fete? am spus. Una dintre ele este Mary, iar cealaltă... e doar un copil.

Unchiul Charlie păru surprins să audă comentariul meu, însă nu spuse nimic.

Am fost gata înaintea fetelor, iar asta mă uimea întotdeauna. Eu lucrasem toată ziua pe câmp, ajutasem la treburile din jurul casei, îl înhămasem pe Chester şi tot mai trebuia să aştept.

Mary îşi făcu prima apariţia. Arăta tare drăguţă şi din nou m-am gândit la ce „ratase” Willie – până când mi-am amintit pe cine pusese mâna...

Ce-i ia Matildei atât de mult? m-am întrebat, însă mai apoi am văzut-o coborând treptele şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Îşi ridicase părul, iar rochia pe care o purta era atât de elegantă, încât mi-am dat seama că, la urma urmelor, nu era chiar o copilă. Mi-am mai dat seama că unchiul Charlie avusese dreptate. S-ar putea să fiu ţinta glumelor şi tachinărilor celorlalţi.

Însă era prea târziu să-l desham pe Chester şi să înham caii la căruţă. Fetele îşi manifestaseră deja încântarea când aflaseră că vom merge cu şareta. Am luat frâiele şi am urcat. Nu ştiam cum să

le spun fetelor să se aşeze.

Mary se ocupă de asta.

— Ce-ar fi să stai tu în mijloc, Josh, iar noi ne vom aşeza de-o parte şi de alta, sugeră ea.

Nu ştiu exact de ce am fost de acord, în afară de faptul că n-aveam altă sugestie. Aşa că am stat în mijloc, cu câte o fată de-o parte şi de alta. Era cam înghesuială şi cred că fetele se temeau că o să cadă – mai ales că Chester era un cal energic. Fiecare dintre ele mă apucă de câte un braţ, ca şi când astfel ar fi încercat să-şi scape viaţa. Abia puteam mâna calul.

Am început să transpir. Nu ştiam dacă pentru asemenea lucruri mă puteam ruga sau nu, da' cu siguranţă am fost ispitit. Speram că nu va fi niciun băiat afară, în curte, care să ne vadă sosind. Însă era o seară călduţă de toamnă, iar tinerii stăteau întotdeauna afară, tăifăsuind, amuzându-se şi privindu-i pe noii sosiţi.

Vai mie, m-am gândit, de data asta chiar c-am făcut-o de oaie!

Am vrut să dau vina pe fete. Pentru ce se aranjase Mary în felul ăsta şi de ce alesese Matilda tocmai seara *asta* ca să-şi arate vârsta? Oare câţi ani avea? Şi de ce nu mă avertizase?

Dar nu le puteam învinovăţi. Chester şi şareta fuseseră ideea mea. Eu dorisem să mă dau mare cu calul meu – şi uite în ce mă vârâse asta!

Mary şi Matilda nu păreau să aibă vreo problemă cu acest aranjament. Râseră şi tăifăsuiră tot drumul până în oraş, cu mine la mijloc.

La un moment dat un iepure de câmp ţâşni din iarba înaltă ce creştea la marginea drumului, făcându-l pe Chester să sară într-o parte. Nu era periculos; Chester era un cal bine dresat, iar iepurele doar îl speriase puţin.

Însă fusese destul ca să le sperie pe fete. Se apucară de mine cu amândouă mâinile. Matilda ţipă. Mary îşi reveni prima; chipul i se îmbujoră uşor şi-şi uşură strânsoarea, murmurând o scuză.

Nu şi Matilda. Cred că ei îi plăcuse experienţa şi ar fi repetat-o dacă ar fi fost cu putinţă. Nu se asemăna cu niciuna dintre învăţătoarele pe care le avusesem eu!

Când am ajuns la biserică, curtea era plină de tineri ce stăteau şi aşteptau. Am simţit cum mă îmbujorez şi mi-am dat seama că n-o să mă cruţe.

Fetele nu părură să observe.

— Josh! strigă unul dintre băieţi. Ţi-e cam plină şareta, nu crezi? Şi pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, ştiam că trebuie să fac cumva să şi coborâm din şaretă. Nu ştiam ce ar fi decent din partea mea într-o asemenea situaţie. Adică, cum puteam să-l ţin în frâu pe Chester şi, în acelaşi timp, să le ajut pe cele două tinere – de-o parte şi de alta – să coboare aşa cum ar fi stat bine unor domnişoare?

Unchiul Nat sosi să mă salveze. Tocmai ieşise din casa parohială şi se îndrepta spre biserică. Se opri şi ne salută cu veselie, apoi îl apucă pe Chester de căpăstru şi-l duse să-l priponească. Când am reuşit să dau drumul frâielor, mi-am cerut scuze şi am trecut prin faţa lui Mary ca să pot coborî; apoi am reuşit să le ajut pe fete să coboare, pe rând.

În timp ce băieţii continuau să se frământe şi să caşte gurile, Mary o prezentă liniştită pe Matilda unchiului Nat, o treabă pe care ar fi trebuit s-o fac eu.

Întreaga seară a fost în mare parte ceea ce m-am aşteptat să fie. Băieţii mă luară peste picior tot timpul. Am asudat cât timp a ţinut întâlnirea, jurându-mi să nu mă mai las prins într-o asemenea situaţie.

Când eram pe punctul de a pleca, mătuşa Lou mă chemă deoparte.

— Mă bucur atât de mult că le-ai adus pe fete, Josh, spuse ea. Vă aşteptăm şi altă dată. Matilda s-a integrat imediat în grup.

Am încuviinţat. Fusese sufletul întâlnirii.

— Şi Josh, continuă mătuşa Lou, coborând glasul şi aproape şoptind, nu le da atenţie. Înclină capul uşor în direcţia băieţilor ce mă luaseră peste picior din cauza celor două fete. Fiecare dintre ei ar fi făcut orice ca să fie în locul tău în seara asta.

M-am uitat cu îndoială la cercul meu de prieteni şi am început să zâmbesc. Mătuşa Lou avea dreptate. M-am îndreptat spre cele două domnişoare care urmau să-mi fie însoţitoare la drum şi am întins câte un braţ fiecăreia.

Din acea clipă lucrurile începură să se schimbe în casa noastră. Soarta mea nu era chiar atât de rea, la urma urmelor. De fapt, mulţi ar fi invidiat situaţia mea.

Mary era probabil una dintre cele mai bune bucătărese din acea zonă. Şi mai mult, era blândă şi amabilă şi găsea tot felul de lucruri care să ne facă zilele mai frumoase, fiecăruia dintre noi.

Iar Matilda? Ei bine, Matilda era Matilda. Era plină de viaţă, amuzantă şi inteligentă – şi tare vorbăreaţă. Era foarte diferită de Mary. Fiecare dintre ele aducea ceva frumos în casa noastră.

Nu mai eram ţâfnos. Mai erau unele momente când mi se părea că marea noastră bucătărie de la fermă devenea cam prea strâmtă şi tânjeam după mai mult spaţiu şi mai multă linişte, însă în general, am început să ne obişnuim unii cu alţii.

Apoi am intrat în plină perioadă a treieratului. Nu m-am mai putut gândi decât la acea recoltă bogată adunată în hambare şi, pentru moment, nimic altceva nu-mi mai ocupă mintea.

CAPITOLUL 22

TOAMNĂ

Treieratul se desfăşură foarte bine în acel an. Am avut parte de obişnuitele piedici, însă nimic care să dureze mai mult de câteva zile. În funcţie de vreme, grânele au fost recoltate şi scuturate; apoi am aşteptat razele soarelui ca să usuce pleava.

A fost primul an în care am condus o echipă de treierători în holdele din vecini. Am călătorit din holdă în holdă, adunând recolta. Se păstră un calcul strict al orelor de muncă. Dacă lucram timp de optsprezece zile cu echipa de treierători, beneficiam de trei zile în care o echipă de şase bărbaţi ne treiera recolta fără plată. M-am gândit că trei zile pline vor fi suficiente pentru treierat, iar acea perioadă de optsprezece până la douăzeci şi patru de zile reprezenta maximul de vreme bună de care era nevoie pentru a strânge grânele din toate holdele din vecinătate.

A fost o muncă grea şi zile lungi de trudă atât pentru oameni cât şi pentru animalele lor. Mai greu era când lanul de treierat se afla la distanţă de câţiva kilometri de casă. Fermele vecinilor erau risipite pe o rază de câţiva kilometri, însă unul dintre ei se afla la unsprezece kilometri depărtare, iar celălalt la zece. În zilele acelea am fost nevoit să plec de acasă dimineaţa devreme, ca să pot ajunge împreună cu ceilalţi bărbaţi. În acele zile am ajuns acasă după lăsarea întunericului.

Unii dintre bărbaţi şi-au adus saltele pe care le aşezau pe pământ, lângă mormanul de paie proaspăt tăiate, priponindu-şi caii

la gardul cel mai apropiat. Eu n-am vrut să rămân, însă în loc să mân caii obosiţi toată acea distanţă până acasă, am hotărât să-l leg pe Chester în spatele căruţei. Apoi lăsam caii să se odihnească şi să mănânce, îl luam pe Chester şi ne îndreptam spre casă în fiecare seară, revenind a doua zi dimineaţă. A fost bine aşa. Chester mă ducea mai repede acasă şi avea ocazia să gonească. Dacă nu era călărit frecvent devenea agitat.

Echipa de treierători era formată din tot felul de oameni – mari şi mici, bătrâni şi tineri, liniştiţi şi gălăgioşi – toţi lucrând cot la cot pentru un scop comun. De obicei eram şase bărbaţi, plus domnul Wilkes, omul care manevra treierătoarea. Unii dintre bărbaţi lucrau două sau trei zile una după alta, apoi trimiteau un înlocuitor ca să poată rămâne acasă şi să vadă de propria recoltă. Eu mă îngrijisem să-mi secer grânele de pe toate lanurile înainte de a porni cu echipa de treierători.

Mitch Turley şi cu mine eram cei mai tineri membri ai echipei. Fusesem împreună la şcoala primară – şcoala la care preda Matilda acum. Mitch era fratele mai mare al lui Mary, aşa că îmi punea întruna întrebări ciudate despre Mary. Curând mi-am dat seama că, de fapt, dorea informaţii despre Matilda. Se pare că Mitch o văzuse de vreo două ori şi rămăsese impresionat.

Nu eram sigur că vreau să-l ajut pe Mitch să facă cunoştinţă cu Matilda. Cândva el frecventase împreună cu mine şi cu Willie şcoala duminicală. La acea vreme nu lipsea nicio duminică de la biserică, cu toate că acasă nu primea deloc încurajare. Acum însă nu mai venea, cu toate că Mary încercase din răsputeri să-l convingă. Nu i-am dat prea multe informaţii – şi nici speranţă.

Cel mai în vârstă membru al echipei era domnul Smith. Cred că domnul Smith se ocupa cu treieratul de când se ştia, alături de domnul Wilkes. De fapt, caii lui erau atât de familiarizaţi cu lanurile

din vecinătate, încât cred că domnul Smith ar fi putut rămâne acasă, iar caii lui s-ar fi descurcat singuri – atâta că nu cred că s-ar fi priceput să alimenteze treierătoarea cu snopi!

Barkley Shaw şi Joey Smith erau şi ei în echipă. Barkley şi Joey erau cam de vârsta mătuşii Lou. Nu-mi plăcuse niciodată prea mult de Barkley – întotdeauna avusesem impresia că îi place să se dea în spectacol. Însă trebuia să recunosc că se liniştise foarte mult de când se căsătorise cu Sueann Corbin şi devenise tatăl a patru micuţi.

Toţi membrii echipei erau oameni pe care-i cunoscusem încă din anii copilăriei. În jurul mesei nu se spuneau prea multe despre ce se întâmpla în lume. Se vorbea despre cine mai avea probleme cu durerile de spate, cine avea cele mai bune grâne şi cine pe cine curta. Am aflat multe doar ascultând discuţiile.

În timpul cât am fost plecat cu treierătorii, bunicul s-a ocupat de treburile de la fermă. Unchiul Charlie a făcut şi el ce a putut, iar Mary s-a întrecut pe sine. Până şi Matilda a dat mâncare la găini şi a cărat lemne în casă.

În timpul treieratului nu i-am prea văzut pe cei de acasă. Însă când ajungeam acasă seara târziu, mă aşteptau cu toţii. Uneori Matilda îşi pregătea lecţiile pentru a doua zi în timp ce Mary cârpea sau broda lucruri delicate pentru care unchiul Charlie şi bunicul o tachinau întruna, spunând că erau pentru lada ei de zestre. Bunicul şi unchiul Charlie citeau adesea ultima ediţie a ziarului Matildei.

Mă întrebau politicoşi despre cum fusese ziua mea, iar Mary pregătea liniştită o gustare şi cafeaua de seară pentru bunicul şi unchiul Charlie, în timp ce Matilda ne povestea lucruri amuzante petrecute la şcoală. După ce isprăveam cu toţii, ne duceam la culcare. În unele seri eram atât de obosit, încât abia îmi puteam târî picioarele în sus pe treptele scârţâitoare. Apoi, dimineaţa, înainte ca

ceilalţi să se trezească, plecam.

Astfel trecură unsprezece zile; apoi era rândul nostru pentru treierat. Eram atât de agitat şi emoţionat, încât abia puteam sta locului. Acesta era primul an în care conduceam singur operaţiunea la ferma noastră. Eu trebuia să iau toate deciziile şi să fac toate aranjamentele.

Întotdeauna angajasem cel puţin două femei ca să lucreze în bucătărie şi să pregătească mâncarea pentru treierători, însă anul acesta Mary mă informă că era sigură că ea şi unchiul Charlie se vor descurca cum nu se poate mai bine. Probabil că pe faţa mea apăruse o expresie de îndoială. Îmi aminteam de unele ferme la care treierasem şi unde mâncarea fusese cam puţină. Văzusem expresia de dezgust de pe chipul bărbaţilor aflaţi în jurul mesei. Nu doream ca lucrul ăsta să se întâmple şi la noi.

Când unchiul Charlie îi ţinu partea, am hotărât să facem o încercare, întrebându-mă dacă unchiul Charlie nu spusese asta doar pentru că nu-i plăcea să mai aibă şi alte femei în bucătărie.

N-ar fi trebuit să mă îngrijorez. Înainte ca cele trei zile să se sfârşească, Mary făcuse faimoasă bucătăria noastră. Bucatele ei erau tare gustoase, ba adusese şi gustări pe câmp – cafea aburindă, lapte rece, sandvişuri, checuri şi prăjiturele. Îi hrăni pe oameni atât de bine, încât abia după vreo două ore de la o asemenea masă reuşeau să se mişte mai bine.

În prima seară în care ne-am îndreptat spre bucătărie ca să luăm cina, l-am surprins pe Mitch Turley furişând o privire pe fereastra bucătăriei înainte de a intra în încăpere. La început m-am gândit că se uită după sora sa, însă am observat cum privirea sa o ocoleşte pe Mary, care era la sobă şi care umplea un castron cu porumb fiert.

În acea clipă îşi făcu apariţia Matilda, înfăşurată într-un şorţ

mare, alb, ce o făcea să pară chiar mai subţire decât era în realitate, şi l-am auzit pe Mitch inspirând adânc.

Mitch nu spuse multe la masă, însă l-am văzut aruncându-i ocheade Matildei. Văzându-l pe Mitch cum se uită la ea, am privit-o şi eu mai îndeaproape. Îmi păruse până atunci că era normal s-o văd în bucătăria noastră de ţară şi mă obişnuisem cu asta. Însă acum am privit-o şi am văzut că parcă nu păşea, parcă plutea, cu fustele acelea lungi şi pline ce i se învârteau în jurul picioarelor şi cu părul ondulându-i-se în jurul obrajilor. Servi la masă, umplu farfuriile şi întreţinu conversaţia, făcându-i pe toţi acei bărbaţi să se simtă mai bine, mai puţin istoviţi decât fuseseră înainte de a se aşeza la masă. Unii’dintre ei începură să facă remarci amuzante şi să-şi spună povestioare ridicole unii altora.

Mary lucra la fel de rapid – doar că nu ieşea în evidenţă. Se mişca cu un calm şi o graţie pe care nu i le mai văzusem până atunci. Însă trebuie să recunosc că niciodată nu urmărisem felul în care se mişca Mary. Nu făcea nimic ca să atragă atenţia asupra ei. Avea o siguranţă – o seninătate pe care oamenii mai degrabă o simţeau decât o vedeau. De fapt, Mary avea darul de a-i face pe oameni să se simtă confortabil, în largul lor.

Însă Mitch nu se uită nici măcar o dată la sora lui – cel puţin n-am observat asta. Iar dacă Matilda observase că este studiată, n-o arătă.

Când veni la lucru, a doua zi, Mitch purta o cămaşă curată, mai frumoasă. De obicei, la munca câmpului purta haine vechi, peticite, pentru că aruncatul snopilor în treierătoare nu era muncă uşoară, nici pentru trup, nici pentru haine. Transpiram şi de haine ni se prindeau paie. Roţile căruţelor trebuiau uneori unse şi caii ţesălaţi. La sfârşitul zilei de lucru hainele arătau destul de rău şi nimeni nu-şi dorea să poarte o cămaşă de care să fie nevoit să aibă grijă. Însă

iată-l pe Mitch, gătit de parcă s-ar fi dus în oraş sau la un picnic.

Cred că şi ceilalţi l-au observat şi pentru că toţi fuseseră tineri odată, şi-au imaginat motivul „gătelii” lui. Am auzit câteva şuşoteli şi chicoteli şi mi-am dat seama că se punea ceva la cale. Barkley Shaw părea să fie instigatorul; poate că la urma urmei, nu se liniştise chiar atât de mult.

Ziua era aproape pe sfârşite şi tocmai alimentam treierătoarea cu ultimii snopi. Uitasem de suspiciunile mele, aşa că n-am fost foarte atent. Domnul Smith avea penultima căruţă şi Mitch venea imediat după el. Pentru că toate căruţele fuseseră descărcate, am trimis încă doi bărbaţi să-i ajute pe fiecare dintre ei. Barkley şi Joey se oferiră, nerăbdători să-i dea o mână de ajutor lui Mitch. Nu m-am gândit la nimic suspect în acea clipă. M-am gândit doar că oamenii se grăbeau la masă.

Smith descărcă şi-şi mută căruţa, pentru a-i face loc lui Mitch. Şi căruţa lui Mitch fu descărcată. Apoi acesta îşi mână caii mai departe, însă la un moment dat se auzi o bubuitură şi partea din spate a căruţei se aplecă mai tare decât cealaltă.

Opri caii şi se aplecă să vadă ce se întâmplase. Spre surprinderea lui, una dintre roţi sărise de la locul ei. Bombăni ceva nedemn de redat, legă frâiele şi coborî. Atunci îşi făcură apariţia Joey şi Barkley, tare preocupaţi de necazul lui Mitch.

Discutară despre roată câteva minute, apoi Barkley se duse la căruţa lui şi se întoarse cu o cutie.

— Am aici nişte vaselină foarte bună pentru roţi, spuse el. Poţi pune roata mai uşor dacă o ungi.

Dacă Mitch l-ar fi cunoscut pe Barkley aşa cum îl cunoşteam eu, în acel moment ar fi devenit suspicios. Însă nu păru să-şi dea seama ce pusese Barkley la cale. Îi mulţumi şi dădu să deschidă cutia.

— Uite, foloseşte asta, spuse Barkley, oferindu-i o unealtă de fier ca s-o desfacă. Mitch trecu la treabă. Am văzut capacul cedând treptat în timp ce Mitch căuta să-l desfacă. Când capacul fu ridicat, Barkley se prefăcu că se împiedică de o ridicătură de pământ şi se aruncă drept în braţele întinse ale lui Mitch. Cutia zbură împreună cu conţinutul său, iar Mitch rămase clipind des, acoperit cu un strat gros de ulei negru.

— O, ce treabă! exclamă Barkley plesnind din degete şi clătinând din cap, prefăcându-se iritat de greşeala lui. Probabil că am luat altă cutie.

Mitch rămase privindu-şi cămaşa. Era presărată cu pete negre.

— Stai aşa, băiete, spuse Joey cu simpatie în glas, lasă-mă să te curăţ puţin. Luă o mână de paie şi începu să frece cămaşa lui Mitch pe piept.

La început Mitch rămase acolo liniştit, lăsându-l pe Joey să-l cureţe – până când văzu că paiele erau amestecate cu pământ. Fiecare mişcare pe care o făcea Joey, lăsa pe cămaşa lui Mitch amprentele solului familiei Jones.

Ceilalţi se adunaseră în jurul lor şi făceau haz pe socoteala lui Mitch. M-am gândit că lucrurile merseseră prea departe.

— Ei, haideţi băieţi, am spus încet dar cu autoritate, aşa cum ştiam, să nu întârziem la cină.

Cei mai mulţi se întoarseră la căruţele lor, iar eu m-am îndreptat spre Mitch ca să-l ajut să-şi fixeze roata la căruţă.

— Îţi împrumut eu o cămaşă când ajungem acasă, i-am promis, apoi am adăugat – nu-i atât de elegantă, da’e curată.

CAPITOLUL 23

ADAPTAREA

Am petrecut ultimele câteva zile alături de echipa de treierători, apoi am terminat în sfârşit recoltatul pentru încă o toamnă. Ca de obicei, după adunarea recoltelor, lucrurile se domoleau considerabil. Mai erau încă multe lucruri de făcut, însă cel puţin acum puteam dormi liniştit noaptea. Mă bucuram să fiu acasă şi nu pe drumuri şi cred că bunicul şi unchiul Charlie erau şi ei bucuroşi să mă ştie acasă.

Îndată ce grânele fură împărţite – pentru vânzare, pentru hrana animalelor şi pentru sămânţă – ne-am scos creioanele şi foile de hârtie şi am început să calculăm profiturile.

Cu toţii am lucrat la asta. Matilda era expertă la matematică şi uneori chiar mă întrecea la calcule. Mary nu avea o pregătire şcolară temeinică, însă ştia să aproximeze cu foarte mare exactitate. De câteva ori ne surprinse pe toţi cu capacitatea aceasta de a calcula – şi doar în câteva secunde.

Existau motive temeinice pentru care mă interesa profitul din acel an; scopul meu primordial era să văd dacă făcusem destui bani pentru a putea cumpăra tractorul pe care mi-l doream cu tot dinadinsul. Discutasem asta cu bunicul şi cu unchiul Charlie şi păruseră încântaţi de idee.

După ce am făcut tot felul de calcule şi am aranjat lucrurile când într-un fel, când în altul încercând să acoperim toate posibilităţile, s-a hotărât că existau bani, ba chiar mai şi rămâneau. Odată ce decizia finală fu luată, abia îmi mai puteam stăpâni entuziasmul.

Trebuia să comand tractorul, ce urma să ajungă la noi cu

trenul de marfă. În aşteptare, mi-am ocupat timpul cu alte lucruri.

Matilda hotărî să organizeze o întâlnire cu copiii de la şcoală şi se strădui să ne convingă şi pe noi să mergem. Nu cred că vreunul dintre noi ar fi avut inima s-o refuze, însă am ţinut-o în tensiune, lăsând-o să creadă că încă nu ne hotărâsem. Când sosi şi seara cu pricina, tremura de emoţie. Era mai degrabă o obligaţie luată pentru prima ei întrunire cu comunitatea. Vor fi jocuri, muzică, gustări, iar Matilda trebuia să organizeze totul.

Cred că era uşurată să ne vadă pe toţi aşteptând-o în bucătărie, îmbrăcaţi în cele mai bune haine şi gata de plecare. Ţipă de bucurie şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului bunicului.

M-am uitat la unchiul Charlie şi el la mine şi am zâmbit. Ştiusem de la început că vom merge.

De data asta chiar eram prea mulţi pentru şaretă şi încă nu căzuse zăpada, ca să putem lua sania. Eram nevoiţi să plecăm mai repede din cauza călătoriei cu căruţa, iar Matilda trebuia să fie acolo pentru pregătirile finale. Când mulţimea începu să sosească, eram pregătiţi.

L-am observat pe Mitch de îndată ce intră pe uşă. În ultimele câteva săptămâni ne vizitase de câteva ori – adică pe Mary, spunea el. Unchiul Charlie şi bunicul doar zâmbeau şi-şi făceau cu ochiul. Mary părea întotdeauna încântată să-l vadă. Ştiam că se ruga pentru el şi nădăjduia că va fi interesat din nou de biserică, în seara asta era îmbrăcat într-un costum nou-nouţ pe care cred că şi-l cumpărase cu banii câştigaţi la lucrările de toamnă. Arăta tare bine. O clipă mi-am dorit să nu fi comandat acel tractor. Nici mie nu mi-ar fi stricat un costum nou.

Matilda organizase întâlnirea în aşa fel încât, pentru început, oamenii să aibă ocazia să povestească unii cu alţii. Lucrările de toamnă le ocupaseră tuturor timpul şi nu prea avuseseră prilejul să

se întâlnească.

După ce se scurse mai bine de jumătate de oră cu jocurile, Matilda îşi continuă programul. Câţiva dintre copii cântară cântece şi recitară poezii. Unii se descurcară de minune, alţii mai puţin. Însă am aplaudat cu toţii, iar unii dintre băieţi se grupară în spatele încăperii, fluierând strident.

Era deranjant, însă mi-am amintit de vremea când eu şi prietenii mei făcusem acelaşi lucru, pentru că aşa se părea nimerit. Acum îmi păreau prea gălăgioşi.

Ultimul număr din program mă surprinse. Matilda cântă. Nu-mi imaginasem că avea o asemenea voce. De fapt, nu-mi venea să cred că o voce atât de plină, de melodioasă, putea ieşi dintr-un trup atât de mic. Era de necrezut. Cred că şi alţii erau de părerea mea; se făcuse linişte absolută. Până şi cei mici se liniştiră şi, când cântecul se isprăvi, lumea izbucni în aplauze furtunoase şi mai multe fluierături. Oamenii au început să strige: „Bis! Bis!”, până când, în cele din urmă, Matilda, îmbujorată, ne mai cântă un cântec. Însă nu se lăsă convinsă nici în ruptul capului să-l cânte pe al treilea, oricât am insistat cu toţii. Când se serviră gustările, câteva femei din vecini le ajutară pe Matilda şi Mary. Aduseseră sandvişuri şi dulciuri din propriile cămări.

În timp ce ne luam pe noi hainele groase, pregătindu-ne pentru drumul spre casă, am asigurat-o cu toţii pe Matilda de faptul că seara fusese un adevărat succes. Era o seară senină cu lună plină, iar caii vedeau drumul ca ziua.

Încă o dată, mă aflam pe bancheta din faţă a căruţei, cu fetele aşezate de o parte şi de alta. Bunicul şi unchiul Charlie se strecuraseră pe bancheta din spate şi se înfăşuraseră în pături groase. Frigul nu făcea bine artritei unchiului Charlie, aşa că Mary se îngrijise să ia cu noi mai multe pături.

La început călătoria fu destul de tăcută, unul dintre noi făcând, ocazional, un comentariu urmat de hohote de râs. O stea căzătoare le puse în uimire pe fete. Mary îi spuse Matildei că avea o voce încântătoare şi o imploră să cânte unul dintre cântece. Matilda începu să cânte, la început încet. Mai apoi Mary i se alătură şi sunetul încântător al glasurilor lor se răspândi peste câmpiile scăldate în razele lunii. Era un imn bine cunoscut şi când ajunseră la a doua strofă, bunicul începu să fredoneze alături de ele. Apoi se opri din fredonat şi începu să cânte, urmat încetişor şi timid de unchiul Charlie.

Matilda mă înghionti încet în coaste şi am început şi eu să cânt – puţin ezitant la început, apoi cu mai mult curaj. Curând cântam cu toţii. Am terminat cântecul şi am început altul, apoi altul, îndată ce se isprăvea unul, cineva propunea altul.

Am cântat tot drumul spre casă. Niciodată nu mai experimentasem aşa ceva. Cumva, cântarea ne apropiase unul de celălalt, ferindu-ne de răceala şi întunericul lumii din jurul nostru. Totul părea atât de natural, atât de potrivit.

Pentru prima oară mi-a părut rău să văd în faţă ferma noastră. Puteam continua toată noaptea aşa, mânând caii, cântând şi fiind aproape de cei dragi. În clipa când am oprit în faţa casei am văzut o stea căzând şi dispărând – iar vraja se spulberă.

Sarah veni să ne viziteze. Trecuse multă vreme de când petrecuse timp cu noi la fermă şi tuturor ne fusese dor de ea.

— O, nu! spuse unchiul Charlie prefăcându-se îngrozit. Ce-o să mă fac cu *două* şefe în bucătărie?

Mary şi Sarah izbucniră în râs.

Am ajuns acasă din oraş în jurul prânzului şi le-am găsit pe Mary şi pe Sarah cu mâinile murdare până la cot de făină în timp ce întindeau şi tăiau aluatul pentru biscuiţii cu zahăr. Unchiul Charlie

şedea în fotoliul său preferat de lângă fereastră dezlegând cuvinte încrucişate şi aruncând din când în când câte o privire la cele ce se întâmplau la masă. Ştiam că se amuza la fel de mult ca şi ele.

— Ce vrei să pregătim pentru tine, unchiule Josh? strigă Sarah.

Fără ezitare am răspuns:

— Un tractor. Mi se părea că tare mult mai aveam de aşteptat după tractorul acela.

Sarah râse auzindu-mi răspunsul, însă Mary îmi adresă un zâmbet înţelegător.

— Nu ştiu cum să fac un tractor, chicoti Sarah.

— Păcat, am spus clătinând din cap. Dacă mi-ai fi făcut unul, anulam comanda.

Unchiul Charlie îşi ridică privirea de pe hârtie.

— Nicio veste?

Am clătinat dezamăgit din cap.

— Am crezut că n-ai nevoie de tractor decât la primăvară, spuse Sarah în timp ce punea piciorul la bucata de aluat în formă de căţel.

— Aşa e, n-am nevoie.

— Atunci de ce eşti atât de nerăbdător?

Îşi aplecă capul într-o parte şi-şi linse degetul în timp ce aşteptă răspunsul meu. Am aşteptat şi eu. Nu eram sigur cum să-i răspund. În cele din urmă, am zâmbit.

— Sunt nerăbdător, am spus sincer, pentru că îl *vreau*, nu pentru că am nevoie de el.

— O! încuviinţă Sarah. Asta putea înţelege.

Stătu pe gânduri o clipă, apoi chipul i se lumină.

— Atunci ştiu, spuse ea pe un ton cât se poate de normal. Roagă-te. Roagă-te şi cere lui Iisus să te ajute să aştepţi. Odată, înainte de ziua mea, eram nerăbdătoare şi mama mi-a spus să mă

rog şi m-am rugat şi Iisus m-a ajutat să aştept.

Părea atât de simplu. Poate că era simplu. Mi-am trecut mâna peste creştetul cârlionţat al Sarei.

— Poate că o să fac asta, am spus cu glas răguşit.

Păru mulţumită că problema fusese rezolvată şi subiectul închis.

— Ai vrea un cal? întrebă ea.

— Am deja un cal, am informat-o.

Chicoti din nou.

— Ei, ăsta n-are nevoie de fân şi de ovăz, sau de orice altceva – şi-mi încredinţă un cal strâmb, cu picioare deformate.

Am mâncat calul din două înghiţituri.

— Mama nu mă lasă să fac asta, spuse Sarah serioasă, privindu-mă cu ochii mari. Spune că mă pot îneca şi pe urmă vărs.

Am vrut să spun Sarei că exprimarea ei nu era chiar potrivită pentru o domnişoară, însă privirea pe care mi-o aruncă Mary îmi sugeră că eu eram cel care o provocase.

— Nici eu n-ar fi trebuit să fac asta, am recunoscut. Promit să nu mai fac.

Am mângâiat-o din nou pe creştet, am zâmbit timid lui Mary şi m-am dus în camera mea.

Încă nu ştiam unde va dormi Sarah atunci când se va afla la noi acasă. M-am oferit să dorm eu pe canapea, însă bunicul refuză. Nu spuse asta, dar cred că refuzul lui avea de-a face cu aducerea celor două persoane străine în casa noastră. Unchiul Charlie spuse că va dormi el pe canapea, însă el nici măcar în propriul pat nu se odihnea cum se cuvine.

În prima seară, bunicul fu acela care puse stăpânire pe canapea. A doua zi dimineaţă părea teribil de obosit.

Am discutat din nou despre situaţie, întrebându-ne dacă n-ar fi

bine ca Sarah să doarmă acolo. Însă ideea nu ne surâdea – nu pentru că patul n-ar fi fost mai potrivit pentru Sarah decât pentru bunicul, ci pentru că fetiţa ar fi stat trează până târziu. Sarah nu s-ar fi culcat în ruptul capului dacă ar fi auzit mişcare în bucătărie, însă niciunul dintre noi nu ne puteam duce la culcare la ora şapte şi jumătate.

În cele din urmă, Mary rezolvă problema.

— Mutaţi canapeaua în camera mea, sugeră ea. Acolo e destul loc. Sarah poate merge la culcare la o oră potrivită, iar noi, ceilalţi, ne putem păstra propriul pat.

— Eşti foarte amabilă, Mary, începu bunicul să protesteze, dar n-ar trebui să...

— Nu-i nicio problemă, spuse ea. Îmi place tovărăşia ei şi ştiţi foarte bine asta.

Canapeaua fu mutată în camera lui Mary, iar Sarah se duse liniştită la culcare. Era un aranjament mult mai bun. După ce Sarah se întoarse acasă, ziua următoare, m-am oferit să mut canapeaua înapoi, însă Mary nici nu vru să audă aşa ceva.

— Las-o acolo, spuse. Nu-mi stă în cale şi va fi pregătită pentru data viitoare când ne va vizita.

Zăpada căzu într-un strat subţire la început, apoi din ce în ce mai groasă până se aşternu într-o pătură groasă. Nu-mi plăcea ideea ca micuţa Matilda să străbată pe jos câmpul ca să ajungă la şcoală.

— Ia-l pe Chester, am îndemnat-o.

— Mă descurc, insistă ea. Puţină zăpadă nu strică. Plimbarea e sănătoasă. În plus, vor fi zăpezi şi mai mari până la sfârşitul iernii. Trebuie să mă învăţ cu ele.

N-am mai insistat, însă trebuie să recunosc că din când în când am aruncat priviri pe fereastră până când am văzut-o dispărând, ca

să mă asigur că va ajunge cu bine la şcoală.

Zăpada continuă să cadă, aşa că ne-am pregătit pentru încă o iarnă înzăpezită. Ne-am adaptat cu toţii noului sezon şi n-am mai privit cu îngrijorare plecarea Matildei spre şcoală cu braţele pline de cărţi, croindu-şi drum prin nămeţi cu cizmele-i înalte.

Cu puţină vreme înaintea Crăciunului sosi, în sfârşit, tractorul. Impiegatul gării ne trimise vorbă printr-unul dintre vecinii noştri. Domnul Smith păru foarte încântat că fusese ales să fie purtătorul acestei veşti. Prin părţile noastre nu erau prea multe tractoare.

M-am grăbit spre oraş ca să-l iau şi am avut impresia că tot oraşul se afla acolo ca să asiste la eveniment.

Crezusem, din cele ce citisem în manuale, că tractorul va fi destul de uşor de manevrat. Însă tare ne-am mai străduit să-l pornim, iar când fierarul veni să-mi dea o mână de ajutor, chipul îmi era îmbujorat şi energia pe sfârşite.

Apoi am fost nevoit să dau monstrul înapoi, ca să-l pot întoarce. Manevra se dovedi mai grea decât în cazul unui cal sau a unei şarete. Am fost nevoiţi să-l mai pornim de două ori, pentru că, făceam ce făceam şi opream motorul. În cele din urmă, am reuşit să-l îndrept în direcţia bună, urmărit îndeaproape de privirile întregului oraş. Însă în acea clipă, pentru că nu doream să ocup tot drumul, m-am apropiat prea mult de marginea lui. Roţile mari de oţel mă traseră în şanţ, iar tractorul se opri din nou. Nu ştiam cum o să mai ies de acolo. Însă, spre uimirea mea, aceleaşi roţi ce mă vârâseră în şanţ pe neaşteptate, mă şi scoaseră de acolo şi, în cele din urmă, am reuşit să ies pe drum şi să mă îndrept spre casă.

A fost o călătorie friguroasă. Abia am aşteptat să opresc tractorul lângă hambar şi să cobor. Era mai greu de manevrat decât un echipaj de cai, trebuie să recunosc, şi mi-a trebuit o după-masă întreagă ca să-mi scot frigul din oase.

Am început să mă gândesc şi la alte lucruri la care nu mă gândisem când comandasem tractorul. Nu greşisem făcând asta, însă nu mă prea gândisem ce-o să fac după ce-o să-l am. Dintr-o privire mi-am dat seama că utilajele agricole trase de cai nu se potriveau în urma unui tractor. Probabil că eram nevoiţi să înlocuim aproape toate utilajele pe care le aveam.

În acea seară, i-am scris lui Willie o scrisoare lungă, prima după o pauză mai îndelungată. Primisem câteva scrisori de la el şi ştiam că şi el era probabil la fel de ocupat în Africa de Sud pe cât eram eu aici, acasă.

Era foarte entuziasmat de noua lui viaţă. O, încă îi era tare dor de Camellia – şi de asemenea, de familie şi de prieteni, însă se bucura de faptul că putea face lucrarea pentru care se pregătise. Dumnezeu îi dăduse o dragoste profundă pentru africanii negri cărora le slujea. Aceştia erau atât de prietenoşi şi deschişi, spunea el, şi ştia că o să fie o plăcere să le poată sluji ca misionar.

Îi împărtăşisem deja ideea nebunească a bunicului de a primi două femei în casa noastră. Îi scrisesem mai târziu, recunoscând că nu era atât de rău pe cât mă aşteptasem. Însă nu-i împărtăşisem despre întâlnirea de tineret sau despre recolta bogată, sau despre tractorul cel nou.

I-am mai spus că doamna Foggelson se descurca bine de când îşi regăsise credinţa. Asta nu înseamnă că mergea prin oraş predicând sau cântând la colţ de stradă sau ceva de genul ăsta, ci că se dezvolta într-un mod discret, matur.

Îmi lipseşti, Willie, şi tare m-aş bucura să te văd din nou. La urma urmelor, patru ani este o perioadă lungă de timp. Dumnezeu să-ţi binecuvânteze lucrarea. Îţi trimit cele mai calde salutări. Prietenul tău cel mai bun, Josh.

CAPITOLUL 24

NECAZURILE IERNII

Se apropia alt Crăciun. Ne-am dus cu toţii la programul de Crăciun al şcolii. Matilda lucrase mult şi din greu pentru el. Copiii se descurcară bine, iar mulţimea de vecini insistă ca Matilda să cânte din nou. Cântă două cântece tare frumoase, apoi o rugă pe Mary să i se alăture la al treilea. Mary se supuse, fără a protesta, iar oamenii aplaudară cu şi mai mare entuziasm după duetul lor.

Programul de la biserică fusese responsabilitatea mătuşii Lou, cu toate că ceruse şi sprijinul Matildei.

Micuţa Sarah cântă primul ei solo: „Departe, într-o iesle”. Se descurcă foarte bine, până în clipa în care Jon sări de pe bancă, de lângă doamna Lewis care trebuia să aibă grijă de el şi se alătură surorii lui ca s-o ajute.

Mătuşa Lou nu ştiu ce să facă. Să alerge după Jon ar fi însemnat să întrerupă cântecul, însă dacă-l lăsa de capul lui, era posibil să se confrunte cu o problemă şi mai mare.

La început micuţul rămase liniştit lângă Sarah, privindu-i chipul şi legănându-se înainte şi înapoi, în ritmul muzicii. Apoi hotărî că este cazul să cânte şi el, însă Jon nu ştia cuvintele. Cântecul lui era format din exclamaţii de genul „Ah-ah-ah”, strigate cu toată puterea. Sarah se încruntă la el, însă continuă să cânte. Nu trecu mult şi „Ah-ah”-urile lui Jon întrecură în intensitate vocea Sarei. În cele din urmă, fetiţa se opri în mijlocul versului.

— Du-te la doamna Lewis! îi şuieră ea cu voce tare.

El clătină din cap şi începu să cânte din nou.

— Atunci du-te la mama, insistă Sarah, împingându-l.

Jon refuză să cedeze. Am auzit câteva chicoteli şi l-am văzut pe unchiul Nat îndreptându-se către platformă. Sarah nu-l observase.

— Du-te, insistă ea împingându-l din nou, mai cu forţă de data asta.

— Nu! strigă Jon. Cântă! Se răsuci ca să scape de sora lui, însă se împiedică de pomul de Crăciun. Acesta căzu cu o bufnitură şi Jon, înspăimântat de toată această tevatură, începu să ţipe ca din gură de şarpe. Când unchiul Nat ajunse la ei, cei doi plângeau în tandem, iar decorurile erau la pământ.

— Copiii predicatorului! spuse unchiul Nat congregaţiei amuzate, dându-şi ochii pe spate în semn de exasperare şi ridicându-i pe cei doi cu câte un braţ în timp ce mătuşa Lou încercă să facă ordine pe platformă.

Luni am dus-o pe Matilda la tren; urma să-şi petreacă sărbătorile acasă. Ardea de nerăbdare să-şi revadă familia, însă era un lucru normal – pentru Matilda viaţa era un veşnic prilej de entuziasm. Ea şi Mary deveniseră prietene apropiate, aşa că se îmbrăţişară încontinuu. De fapt, singurul care nu primi nicio îmbrăţişare am fost eu. Aş fi fost stânjenit dacă ar fi făcut-o. Eram sub privirile tuturor. Ştiam că puţini erau aceia care înţelegeau cum se petreceau lucrurile în casa noastră. Casa ni se păru puţin cam liniştită când ne întoarserăm. Mary ne servi o cină gustoasă, spălă vasele şi se retrase în camera ei. Curând apăru cu o geantă de voiaj în mână.

— Bunicul tău mi-a dat liber în săptămâna Crăciunului. Acum, că Matilda a plecat, spune că vă veţi descurca singuri.

Eu nu eram atât de sigur. În ultima vreme nu mai gătisem şi

nu cred că ne era tocmai uşor să ne întoarcem la vechile obiceiuri.

— Am gătit mai mult, continuă Mary. Aveţi mâncarea în cămară.

Am încuviinţat.

— Dacă aveţi nevoie de mine...

— Ne descurcăm. O să fie bine, am asigurat-o cu mai multă încredere decât simţeam în sinea mea.

Îşi trase pe ea paltonul şi mi-am dat seama că era frig şi că până la casa familiei Turley era un drum de aproape doi kilometri.

— Mă duc să-l înham pe Chester ca să te duc acasă, m-am oferit.

N-am aşteptat să aud răspunsul ei, ci mi-am luat haina şi pălăria şi m-am îndreptat spre grajd.

L-am înhămat pe Chester la sania cea mică şi am pornit. După-amiaza era răcoroasă şi senină, iar zăpada scârţâia sub tălpile săniei.

— O să-mi fie dor de Matilda, oftă Mary după o tăcere lungă.

Eram pe punctul de a spune că şi mie, însă m-am oprit la timp.

— E atât de... de plină de viaţă, continuă Mary.

Era adevărat. Îl ţineam în frâu pe Chester – ca de obicei, ar fi vrut s-o pornească la galop.

— N-o să treacă mult şi se va întoarce.

— O, sper! spuse Mary oftând adânc.

Când am ajuns la familia Turley n-am intrat, cu toate că Mary mă invită.

— Trebuie să ajung acasă şi să mă apuc de treabă, i-am spus. Apoi am adăugat, simţindu-mă dintr-odată timid:

— Ne vedem peste câteva zile. Crăciun fericit!

Se întoarse spre mine. Nimeni nu ne urmărea cu privirea.

— Mulţumesc, Josh, şopti ea. Apoi se întinse, mă îmbrăţişă

scurt şi plecă.

Însă am avut nevoie de Mary înainte de vreme. Două zile după Crăciun unchiul Charlie se îmbolnăvi. Am fi putut face faţă bolii lui, însă ziua următoare se îmbolnăvi şi bunicul. Nu ştiam ce să fac. Trebuia să fac treaba de la fermă, iar cei doi bărbaţi erau destul de bolnavi ca să aibă nevoie de supravegherea cuiva. Disperat, l-am înşeuat pe Chester şi m-am dus după Mary.

Când îl văzu pe Chester, Mary se îmbujoră puţin, însă izbucni în râs.

— Ei bine, spuse ea, este loc pentru doi?

— Ce neghiobie din partea mea! am spus aprinzându-mă în obraji. Ar fi trebuit să aduc sania. Poate duce doi, dar...

— E în regulă, Josh, mă asigură ea. Dacă Chester nu se supără, nu mă supăr nici eu.

Se urcă în spatele meu, prinzându-mă pe după talie, ca şi când acesta ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

În zilele ce urmară, starea unchiului Charlie se agravă şi cu toate că Mary îl îngriji cu toată priceperea şi-i pregăti supă de pui şi ciorbe, stomacul unchiului nu putea suporta nimic. L-am înşeuat din nou pe Chester şi m-am dus după doctor.

După câteva zile de tratament, unchiul Charlie păru că-şi mai revine. Dar pe când unchiul şi bunicul începură să dea semne de ameliorare, Matilda se întoarse, iar Crăciunul trecuse.

Lucrurile părură bune pentru vreo două zile, însă mai apoi Matilda fu ţintuită la pat cu febră şi frisoane. Şcoala se închise până la o dată necunoscută, iar Mary îşi intră din nou în rolul de infirmieră.

Când boala mă lovi şi pe mine, n-am putut să cred că mă pot simţi atât de rău. Tot trupul mă durea, asudam din greu şi se scutura patul cu mine de la tremurături. Nu puteam suporta nici

măcar gândul la mâncare şi eram atât de slăbit, încât abia îmi mai puteam răsuci capul pe pernă.

Nu ştiu cum s-a descurcat Mary în acele zile. Câteodată aveam vise ciudate – se făcea că eram în cer şi în jurul meu zburau îngeri, iar fâlfâitul aripilor lor îmi dădea părul pe spate şi-mi răcorea faţa. Câteodată le vedeam pe Mary sau pe Matilda la patul meu, răcorindu-mi faţa sau spatele sau pieptul. Cred că şi doctorul a fost acolo o dată sau de două ori. Nu-mi amintesc să-l fi văzut; îmi amintesc doar vocea lui dând instrucţiuni cuiva.

N-am ştiut câte zile trecuseră în felul acesta. Am ştiut doar că atunci când m-am simţit suficient de bine ca să. Pot întreba, nu mi-a venit să-mi cred urechilor că trecuseră atât de multe zile din luna ianuarie. Începând cu acea clipă, am avut parte de tovărăşie aproape continuă. Mary mă hrănea cu ciorbe şi supe, iar Pixie se întindea la picioarele patului. Unchiul Charlie stătea tăcut lângă pat şi-şi dregea glasul din când în când. Matilda venea cu cărţi şi-mi citea ore în şir, mi se părea mie, cu o voce plină de energie şi entuziasm.

Pe când eram în stare să stau ridicat pentru câteva momente în bucătărie, bunicul şi unchiul Charlie erau refăcuţi pe deplin, iar Matilda se întorsese de două săptămâni la şcoală.

Nu mai fusesem niciodată atât de bolnav. Iar după acele zile petrecute în pat, neajutorat, slăbit şi zăcând pe spate, eram gata să admit un lucru – mă bucuram că în casa noastră erau femei.

Din cauza bolii mele, Mitch se ocupase cu treburile din jurul casei întreaga lună ianuarie şi jumătate din februarie. Le-am spus tuturor că mă simt suficient de bine ca să mă întorc la treabă, însă doctorul nici n-a vrut să audă aşa ceva. Perioada de convalescenţă îmi oferi ocazia să-mi ocup timpul cu cărţile. Fusesem atât de ocupat cu munca fizică, încât aproape că uitasem cum să-mi

folosesc creierul.

Am descoperit, de asemenea, că ziarele care veneau o dată pe săptămână la poştă pe numele Matildei nu erau deloc rele. Ca să-mi treacă plictiseala, am început să le răsfoiesc şi am descoperit articole excepţionale la pagina „Ştiri din agricultură şi târguri”.

Agricultura însemna mult mai mult decât semănat şi secerat. Am început să întrevăd posibilitatea ca ferma să devină o afacere profitabilă în viitor, iar gândul mă umplu de energie şi entuziasm. Oameni ca Willie aveau nevoie de sprijin pentru a sluji pe câmpul de misiune. N-am spus nimic familiei, însă am stat de vorbă cu Dumnezeu. În mintea mea, ferma putea fi de folos în lucrarea lui Dumnezeu, venind în ajutorul nevoilor cu care se confruntau misionarii – în special Willie. Intenţionam să fac tot posibilul ca ferma să producă în aşa măsură, încât Willie să nu-şi mai facă niciodată griji pentru suportul financiar de care avea nevoie pe câmpul de misiune.

CAPITOLUL 25

CHESTER

Şedeam la masă povestind cu Matilda despre unele idei ciudate, după părerea mea, pe care le descoperisem în una dintre cărţile ei. Am auzit o mişcare şi m-am dus la fereastra bucătăriei, aruncându-mi privirea spre grajd.

Am zâmbit. Totul era în regulă. Caii se zbenguiau, jucăuşi. M-am uitat spre cer, gândindu-mă că s-ar putea să avem parte de altă

furtună.

— De ce aleargă? mă întrebă Matilda, care mi se alăturase la fereastră.

— Se joacă, am răspuns. Sau poate că simt furtuna apropiindu-se. Caii sunt mai agitaţi înainte de furtună. Am rămas acolo, privindu-i câteva clipe.

Chester era tare neastâmpărat. Îi plăcea să alerge şi ar fi profitat de orice ocazie.

Mary veni de partea cealaltă a mea, cu chipul luminat de un zâmbet:

— Îmi place tare mult să-i privesc.

Am rămas toţi trei la fereastră privind la cai cum se ridicau în două picioare, cum dădeau cu copitele şi cum alergau în jurul ţarcului.

— E atât de frumos! exclamă Matilda. O ţinea pe Pixie în braţe, scărpinându-i uşurel urechea mătăsoasă. Ştiam că nu despre Pixie vorbise. Îl urmărea pe Chester, care făcea un adevărat spectacol în ţarc. Uitaţi-vă la el cum stă cu capul pe spate şi cu coada întinsă... Nu-şi termină propoziţia. Icni.

Chester, care alergase în cerc undeva în spatele îngrăditurii, lângă grajd, se prăbuşise dintr-odată, alunecând probabil pe un petic de gheaţă acoperit de zăpadă chiar în locul unde se prelingeau picurii de apă de pe streaşină.

Nici măcar n-am mai aşteptat să comentez; doar m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit în fugă din casă. Cred că ar fi trebuit să mă opresc să-mi iau haina, mai ales că tocmai sfârşisem cu boala, dar n-am făcut-o.

În timp ce alergam spre grajd, Chester încă se mai zvârcolea în zăpadă, ridicându-se şi căzând din nou la pământ. Picioarele îi erau răsucite, zăpada zbura în jurul lui şi în timp ce alergam, mă tot

întrebam de ce nu se ridica în picioare.

Aproape că ajunsesem la el când, cu un fornăit şi cu un suflu puternic, Chester se ridică. Am răsuflat adânc, uşurat – apoi am văzut. Piciorul din faţă, dreapta, îi era răsucit în chip ciudat.” îşi frânsese piciorul în căzătură!

M-am oprit brusc şi m-am întors cu spatele la el. Mi-am pus mâna la ochi şi mi-am rezemat capul de gard, ca să nu văd. Hohote de plâns mă înecară. Apoi am simţit cum cineva mă atinge uşor.

— Uite, ia asta pe tine. Era Mary, îmi adusese haina.

Privirea ei se îndreptă apoi spre Chester şi am auzit-o icnind încet.

Nu sunt sigur când ni se alătură şi Matilda. Venise grăbită în urma noastră, răsuflarea-i caldă ridicând aburi în jurul ei.

— A păţit ceva? întrebă cu răsuflarea întretăiată.

Chester încercă să se mişte, însă scoase un geamăt de durere, iar Matilda începu să ţipe.

— Nu! Nu! continua să repete la nesfârşit. Mi-am pus braţele în jurul ei. Se agăţă de mine, hohotind incontrolabil.

Când îşi făcu şi bunicul apariţia, eram cu toţii cuprinşi în îmbrăţişare, încercând să ne consolăm unul pe celălalt.

— S-a rănit rău? l-am auzit pe bunicul întrebând.

Am răspuns şoptit:

— Piciorul din faţă.

Răspunsul meu aduse o altă explozie de lacrimi în ochii Matildei.

— Nu pot suporta! strigă ea. Nu pot suporta să-l văd aşa!

Am aruncat încă o privire spre Chester. Nu mai făcuse niciun pas. Rămăsese acolo, scuturând din cap şi fornăind, în totală confuzie din cauza durerii.

Am încercat să-mi adun puterile şi să mă controlez.

— Du-o pe Matilda în casă, i-am spus lui Mary.

Mary o conduse spre casă pe Matilda, care încă plângea.

Pentru prima oară m-am uitat mai atent la Chester. Trupul lui masiv era încă acoperit de zăpadă. Tremura cu fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept, iar piciorul îi atârna, lipsit de puterea de a-i mai susţine trupul greu.

M-am îndreptat spre el şi am întins mâna ca să-l mângâi pe gât. Se cutremură la atingerea mea, apoi încercă să facă un pas. Întregul trup îi reacţionă la durere şi o clipă am crezut că o să se prăbuşească din nou. Priveliştea îmi făcea rău, aşa că m-am întors de la el şi am vomitat. Probabil din cauza bolii prin care trecusem, însă trebuia să mă controlez. Trebuia să-l ajut pe Chester.

Bunicul nici nu ştia la cine să meargă mai întâi – la Chester sau la mine. I-am făcut semn că sunt în regulă şi se îndreptă spre cal. Îi vorbi încetişor, mângâindu-l pe gât şi încercând să-l calmeze, în tot acest timp mâna lui alunecând uşor spre piciorul rănit.

Chester se prăbuşi din nou, iar durerea cauzată de această mişcare îl făcu să necheze amarnic.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre casă. Nu am intrat în bucătărie, ci m-am oprit pe veranda din spate atât cât să verific dacă mai erau gloanţe în puşca cea veche a bunicului. Am dat să plec când am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se. Am auzit paşi grăbiţi îndreptându-se spre mine şi am simţit o mână pe braţ.

— Nu!

Mi-am smucit braţul şi am continuat să merg.

— Josh, ascultă! însă nu m-am oprit. Când am ajuns la uşă, Mary îmi blocă calea. Rămase acolo cu spatele lipit de uşă, răsuflând repede. Şi ea plânsese; încă mai avea urme de lacrimi pe obraji.

Stătea în faţa mea, sfidându-mă, clătinând din cap şi blocându-mi calea.

— Nu fă asta! mă imploră din nou.

Am întins mâna şi am dat-o la o parte.

— Crezi că vreau să fac asta? am întrebat-o aproape ţipând.

Amândoi ştiam răspunsul.

— Atunci nu fă asta, spuse ea din nou, rămânând fermă pe poziţie.

— Suferă! am strigat. Nu vezi? Suferă!

Mary întinse mâna şi mi-o puse pe piept. Ochii ei erau măriţi de spaimă şi hotărâre.

— Văd, spuse cu vocea aproape la fel de ridicată ca şi a mea. Da, suferă. Însă viaţa e plină de suferinţă, Josh. Tu ai suferit. Eu am suferit. Trase aer în piept şi trupul i se cutremură. Ani la rând am privit-o pe mama mea suferind – zi după zi – săptămână după săptămână. Am iubit-o, Josh. Am iubit-o. Dar nu m-am dat bătută. Am luptat. Am luptat s-o salvez. Chester este un luptător, Josh. Un cal de rasă şi un luptător. Chester nu şi-a încheiat încă socotelile. N-a renunţat. Şi nici noi nu putem renunţa – nu fără să luptăm pentru el.

Spunând aceste cuvinte, Mary îmi luă puşca din mâinile ce nu se mai împotriviră şi se dădu la o parte. Am auzit un sunet metalic în timp ce agăţa puşca în cui. Lumea se învârtea cu mine şi m-am temut că o să mi se facă din nou rău.

Mary trecu pe lângă mine şi ieşi pe uşă.

Au trecut câteva minute până când am reuşit să-mi vin în fire. Când am putut gândi din nou limpede, m-am gândit la Mary şi la rugămintea ei de a cruţa viaţa lui Chester. N-o să meargă. Piciorul lui Chester era rupt; se vedea cu ochiul liber. N-aveam cum să-l mai salvăm. Dacă încercam nu-i produceam decât mai multă suferinţă,

iar la urmă va trebui să-l sacrificăm. Mai bine să-l scutim acum de suferinţa asta.

M-am uitat la puşcă, apoi, cu umerii căzuţi, m-am întors şi m-am îndreptat spre grajd.

Mary şi bunicul reuşiseră cumva să-l ducă pe Chester în staulul lui. Vorbeau încet unul cu celălalt în clipa în care am intrat eu.

... O fractură închisă, spunea bunicul. Niciun os nu a ieşit în afară.

— Trebuie să facem cumva să nu se sprijine pe picior, răspunse Mary, mângâindu-l uşor pe Chester şi vorbind încetişor.

— Cum? Bunicul rostise un singur cuvânt, însă îl rostise pentru amândoi.

— Trebuie să facem un fel de ham suspendat – să-l ţinem sus, ca să nu atingă pământul cu piciorul.

Bunicul se uită în jurul lui. Nu va fi uşor.

— L-am văzut odată pe tata făcând aşa cu un animal, continuă Mary. Era prins de un scripete.

Bunicul îşi prinse între dinţi colţul mustăţii, dus pe gânduri.

— S-ar putea să meargă, spuse el în cele din urmă.

— Aveţi grijă să aibă căldură şi încercaţi să-l ţineţi liniştit. Eu mă duc după tata, spuse Mary. Nu eram sigur dacă vorbea cu bunicul sau cu mine.

Trecu tare mult timp până când sosi domnul Turley. Mary nu intră cu el în grajd, ci se îndreptă direct spre casă. Eu încercasem să-l ţin liniştit pe Chester. Îl învelisem cu o pătură groasă şi-i frecasem trupul cu paie curate. Era mai liniştit. Se părea că-i trecuse spaima. Mai tremura din când în când, apoi fornăia tare când încerca să-şi treacă greutatea de pe un picior pe altul.

Tatăl lui Mary trecu direct la treabă. Dădu instrucţiuni cu atâta repeziciune, încât abia puteam ţine pasul. În două ore am făcut un

fel de suport suspendat pentru Chester apoi, cu sistemul de scripeţi al domnului Turley prins deasupra lui, l-am ridicat încet până când cele trei picioare bune abia mai atingeau pământul.

Piciorul drept din faţă a fost ridicat puţin mai mult, ca să nu se poată sprijini deloc pe el.

Chester, desigur, n-a înţeles toată treaba asta. Fornăi şi se agită, încercând să controleze situaţia. Ne-a trebuit ceva timp ca să-l liniştim, iar eu am fost sigur că n-o să funcţioneze planul nostru.

Îndată ce Chester se linişti, domnul Turley începu să se ocupe de piciorul lui. Se umflase tare, aşa că îi fu greu să pipăie fractura. Şi orice apăsare pe zona dureroasă îl făcea pe Chester să tresară.

În cele din urmă, domnul Turley se ridică.

— Păcat! spuse el. Un cal atât de frumos.

Am crezut că va fi de acord cu mine şi că va spune că nu se mai putea face nimic pentru Chester – însă m-am înşelat.

— Fractură închisă, spuse în schimb. Ar trebui să se vindece frumos, fără alte complicaţii.

Am oftat încet, uşurat.

Apoi, cu ajutorul nostru, domnul Turley meşteri un fel de aţele pentru piciorul lui Chester. Când am terminat toată treaba, eram sleiţi de puteri.

Bunicul îl invită pe domnul Turley în casă la o ceaşcă de cafea, iar eu m-am trântit pe paie cu spatele la iesle şi cu o mână pe Chester. Am stat acolo întrebându-mă, rugându-mă, sperând din toată inima că acest animal frumos se va face bine.

Nici măcar n-am auzit uşa deschizându-se.

— Josh? Era Mary.

Repetă în şoaptă:

— Josh?

Lampa din grajd tremură uşor la adierea aerului ce venea

dinspre uşă, iar flacăra pâlpâindă reflecta lumini jucăuşe pe chipul lui Mary. Se opri lângă mine şi-mi întinse un castron cu supă aburindă de pui. Am luat castronul cu mâini tremurătoare.

Apoi, fără un cuvânt, se aşeză pe paie lângă mine şi-şi puse mâna pe braţul meu.

— O să se facă bine, şopti ea. O să fie bine.

Am încercat să zâmbesc slab.

— Ce face Matilda? am întrebat, dorindu-mi pentru o clipă să uit de durerea lui Chester.

— Acum e bine. Pregăteşte desertul pentru cină. S-a rugat... întruna... de când s-a întâmplat asta.

Am oftat şi mi-am îndreptat atenţia spre Chester.

— Chiar crezi că se va face bine? am întrebat-o pe Mary.

Zâmbetul ei era puţin şovăielnic.

— Uită-te la el, îmi spuse evitând să-mi facă vreo promisiune. Tata spune că fractura nu e gravă. Osul pare a fi drept – e doar o chestiune de timp.

M-am uitat la Chester. Era mult mai calm acum. Aproape că credeam cuvintele lui Mary.

M-am întors spre ea.

— Mulţumesc, am spus, luându-i mâna. Mulţumesc.

Ar fi trebuit să spun mult mai multe. Să-i mulţumesc pentru că mă oprise să fac o prostie. Să-i mulţumesc pentru că încălecase pe bătrâna Maude şi pornise prin frig şi zăpadă ca să-l cheme pe tatăl ei. Să-i mulţumesc pentru că-mi adusese supa fierbinte. Să-i mulţumesc pentru sprijin. Însă tot ce am putut spune a fost „mulţumesc”.

Mă strânse încetişor de mână, se ridică şi se întoarse în bucătărie.

CAPITOLUL 26

WILLIE

Chester se adaptă remarcabil de bine la harnaşamentul pe care i-l pusesem pe trup. Poate că se bucura de atenţia pe care i-o acordam. Petreceam mult timp cu el în grajd, iar Matilda îl vizita adesea, aducându-i mere şi bucăţi de zahăr. Mary îi inspecta tot trupul cel puţin o dată pe zi, ca să vadă dacă nu i se iritase pielea din cauza curelelor.

Umflătura începu să se retragă şi, după ce domnul Turley îl mai examină de câteva ori, ne sugeră să-i facem alte aţele. Chester fu foarte liniştit pe parcursul întregului proces.

După câteva săptămâni suportul i-a fost dat jos complet, însă lui Chester nu i se permisese încă să se sprijine pe picior. Am început să-i masez piciorul şi să-l mişc. Am vrut să mă asigur că genunchiul şi glezna funcţionează aşa cum se cuvine. Chester mişcă încheieturile fără nicio problemă – cu ajutorul meu, desigur.

În cele din urmă, sosi şi ziua în care am coborât „hamacul” şi l-am lăsat să-şi testeze piciorul. La început păru ezitant şi fornăi nelinişţit. L-am mângâiat pe gât şi i-am vorbit până când s-a linişţit.

Nu l-am lăsat prea mult pe cele patru picioare. N-am vrut să-l obosim. Însă treptat, zilnic, îi fu îngăduit să stea neridicat în ham pentru perioade din ce în ce mai lungi de timp.

În cele din urmă, am început să-l scot la plimbare. La început păşi şchiopătând uşor, însă după o vreme chiar şi acest şchiopătat dispăru. Era aproape prea frumos ca să fie adevărat, dar se părea

că Chester îşi va reveni complet.

Cu toţii ne-am continuat activităţile zilnice, pe măsură ce zilele de iarnă se scurgeau, una după alta. Din când în când porneam tractorul, doar ca să mă asigur că funcţionează. Mai apoi, bunicul avu strălucita idee de a trage în urma lui un buştean, ca să curăţăm zăpada de pe alee. Unchiul Charlie mă tachină cu privire la noua mea „jucărie”.

Serile le petreceam împreună, în marea bucătărie de la fermă, cu Pixie stând ghemuită fără nicio grijă în poala unuia sau a altuia. Aceste seri erau momente speciale. Ne simţeam confortabil în căldura bucătăriei, cu focul trosnind în soba cea mare. Adesea auzeam vântul şuierând, urlând şi scuturând colţul de tablă al streşinii în timp ce o altă furtună de zăpadă ne dădea târcoale. De câte ori auzeam acel zgomot îmi propuneam s-o repar imediat ce se face vreme bună. Însă când mai aveam câte o asemenea zi, cu vreme bună, întotdeauna eram ocupat cu alte lucruri.

De fiecare dată când mergeam în oraş – şi nu mergeam decât dacă era absolut necesar în acele zile friguroase – aduceam cu mine alt sul de ziare de-ale Matildei, pentru a ne ajuta să trecem de zilele plictisitoare de iarnă. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai primisem nicio veste de la Willie şi aşteptam o scrisoare de la el – însă scrisoarea nu sosea.

Apoi, într-o zi, am auzit câinele de la fermă lătrând şi m-am uitat pe fereastra îngheţată. L-am văzut pe unchiul Nat priponindu-l pe Dobbin. Se îndreptă spre casă cu paşi mari, repezi, şi m-am întrebat dacă îi era frig sau pur şi simplu se grăbea.

L-am întâmpinat la uşă cu bucurie. Trecuse ceva vreme de când nu mai venise la noi.

Mary împinse ibricul de cafea pe foc şi puse câteva lemne în focar, ca unchiul Nat să se încălzească, iar bunicul şi unchiul Charlie

îşi traseră scaunele la masă, pregătindu-se să stea la taclale.

Unchiul Nat se aşează şi-mi făcu semn să mă aşez pe un scaun lângă el. M-am aşezat şi m-am aplecat înainte, nerăbdător să aflu cum mai mergeau lucrurile în oraş.

— Ce face Chester? întrebă unchiul Nat.

Am răspuns bucuros.

— Face bine. Nu-mi vine să cred. Ar trebui să-l vezi. Se poate mişca aproape la fel de bine ca înainte.

Unchiul Nat zâmbi şi încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Ce fac Lou şi copiii? întrebă bunicul în numele tuturor.

— Sunt ocupaţi, râse unchiul Nat. Foarte ocupaţi. Scumpul de Jonathan! Lou aproape că nu mai ştie ce să-i mai dea de lucru cu vremea asta rece.

Am râs cu toţii, ştiind foarte bine cât era de activ Jon şi compătimind-o puţin pe mătuşa Lou.

— Ai pornit în vizite pastorale? întrebă bunicul.

— Nu, spuse unchiul Nat rar. Îşi plecă capul şi deveni serios. Am aşteptat cu toţii, simţind că are ceva de spus. Îşi ridică din nou capul şi se uită la mine.

— Mă tem că am veşti proaste, spuse el. M-am gândit că ar trebui să ştii. Este vorba de Willie.

— Willie?

— S-a dus, Josh.

— S-a dus? Unde?

— Familia Corbin a primit o telegramă dimineaţa asta. Willie a murit cu câteva zile în urmă.

— Dar trebuie să fie o greşeală! Abia mi-am recunoscut propria voce, atât de răguşită era din cauza şocului. Willie este în Africa de Sud. De unde ştiu ei...?

— Societatea misionară a trimis telegrama.

— Dar trebuie să fie o greşeală, am repetat, nedorind să accept sau să cred ceea ce tocmai mi se spusese. Am dat să mă ridic de pe scaun. Unchiul Nat îmi puse o mână pe umăr şi mă împiedică.

— Nu e nicio greşeală, Josh, mă asigură cu tristeţe. Comitetul misiunii le-a trimis condoleanţe. Willie este mort.

Am auzit pe cineva plângând, apoi mi-am dat seama că eu eram acela. Mi-am pus capul pe braţe şi am plâns până când hohotele îmi zguduiră tot trupul.

— Nu Willie! am repetat întruna. Doamne, Te rog, nu Willie.

În tot acest timp o parte a creierului îmi spunea: *E o greşeală*.

Vei vedea. O să descopere curând că s-au înşelat. A fost altcineva – nu Willie.

Am auzit voci, însă n-am reuşit să înţeleg cuvintele. Cineva încerca s-o consoleze pe Mary, care plângea şi ea. Cineva încerca să mă consoleze pe mine.

Abia după un timp îndelungat am reuşit să mă controlez într-o oarecare măsură. Bunicul punea mai multe întrebări.

— Cum s-a întâmplat?

— Un fel de febră – malarie, spun ei.

— A fost bolnav multă vreme?

— Încă nu se ştie.

— Ce fac părinţii lui?

— Sunt devastaţi.

Mi se părea atât de ireal, atât de absurd. Şi am început din nou să plâng.

— Sărmana Camellia. Sărmana Camellia, am repetat înfundat.

Trecu şi furtuna asta şi am rămas pe scaun, cu capul plecat, cutremurându-mă şi suspinând în timp ce-mi ştergeam ochii şi-mi suflam nasul în batista pe care am găsit-o în mână.

— Vrei să mergi în camera ta? întrebă unchiul Nat şi probabil că am încuviinţat. Unchiul Nat mă ajută să urc scările şi mă conduse spre pat. M-am trântit de-a curmezişul lui şi am început din nou să plâng, însă mi se părea inutil. Am început să mă rog. Pentru Willie – deşi nu ştiam de ce. Willie era într-un loc sigur. Pentru familia Corbin; ştiam că toţi vor fi devastaţi. Trebuia să mă duc la ei. Trebuia să-i asigur cumva că le împărtăşeam suferinţa cauzată de moartea prematură a lui Willie.

M-am rugat pentru doamna Foggelson; Willie trebuia să fie ginerele ei. Însă cel mai mult m-am rugat pentru Camellia. Cum va suporta vestea? Era singură la colegiu, pregătindu-se să slujească împreună cu Willie ca misionari în Africa.

Acum va veni acasă, distrusă poate, dar va veni acasă.

M-am dus înapoi în bucătărie şi mi-am clătit cu apă faţa umflată. Unchiul Nat plecase deja, însă bunicul şi unchiul Charlie şedeau tăcuţi la masa din bucătărie. În faţa lor stăteau ceştile de cafea, neatinse. Se uitară la mine fără a spune un cuvânt. N-o vedeam nicăieri pe Mary, însă uşa dormitorului ei era închisă.

— Mă duc la familia Corbin, am spus încet, iar bunicul încuviinţă.

Nu eram sigur că piciorul lui Chester era suficient de bine, aşa că i-am pus căpăstrul bătrânei Maude.

Nu m-am mai încurcat cu şaua; am apucat frâiele şi am călărit fără şa. Nu era atât de uşor să călăresc pe Maude, dar poate că lucrul ăsta mă va ajuta să mai uit de durerea pe care o simţeam.

I-am găsit pe membrii familiei Corbin plânşi şi devastaţi. Doamna Corbin şedea într-un balansoar lângă soba din bucătărie, spunând întruna: „Sărmanul meu băiat. Sărmanul meu băiat. Sărmanul meu Willie.”. Când mă văzu, întinse braţele spre mine şi m-am dus la ea. Mă îmbrăţişă atât de strâns, încât abia am mai

putut respira şi am ştiut că încerca să se „prindă” de o mică parte din Willie.

Domnul Corbin, cu chipul aspru, umbla de colo-colo prin bucătărie frământându-şi mâinile. Alţi membri ai familiei erau adunaţi în grupuri ici-colo, vorbind şoptit şi plângând.

Apoi se întâmplă un lucru foarte ciudat. Sueann, care plânsese la fel ca ceilalţi, îşi şterse lacrimile, trase adânc aer în piept şi reuşi să zâmbească slab.

— Ştiu că Dumnezeu nu face greşeli, spuse ea. Există un anumit motiv pentru care s-a întâmplat asta, chiar dacă nu ne putem gândi la el în aceste momente.

Începură să vorbească, la început în şoaptă, întrerupţi uneori de un nou şuvoi de lacrimi, însă treptat, lacrimile încetară şi discuţiile deveniră mai optimiste. Ba uneori se auzi câte un hohot încetişor de râs în timp ce unul dintre ei îşi amintea vreo întâmplare amuzantă din viaţa lui Willie. Curând, întreaga atmosferă din încăpere se schimbă. Doamna Corbin se opri din legănat şi gemut, iar domnul Corbin se aşeză. Cineva aduse Biblia familiei şi începură să citească, trecând preţioasa carte din mână în mână în timp ce împărtăşeau adevărurile ei. Mai târziu, când am plecat spre casă, am lăsat în urmă oameni încă îndureraţi, însă care găsiseră o sursă de mângâiere dincolo de ei înşişi.

Am aşteptat o zi sau două înainte de a o vizita pe doamna Foggelson. Nu cred că aş fi reuşit să fac faţă vizitei mai devreme, încă mai simţeam o durere surdă înăuntrul meu şi mă temeam că dacă o să vorbesc despre Willie, o să izbucnesc din nou în lacrimi.

Doamna Foggelson mă întâmpină la uşă.

— O, Josh! spuse ea hohotind uşor în timp ce se îndreptă spre mine cu braţele deschise.

Am ţinut-o în îmbrăţişare câteva clipe. Plânse pe umărul meu,

însă când se trase înapoi, îşi şterse repede lacrimile şi îmi făcu semn să mă aşez pe sofa.

Am discutat despre Willie vreme îndelungată; amândoi aveam nevoie de asta. Am întrebat-o despre Camellia.

— Ce face?

— E zdrobită! spuse doamna Foggelson. E zdrobită – dar o să reziste. Am vorbit de câteva ori la telefon.

— Când vine acasă?

— Astăzi. Cu trenul de după-amiază. A venit cât de repede a putut.

Făcu o pauză apoi adăugă:

— E un drum atât de lung pentru o şedere atât de scurtă, dar amândouă am considerat că este important să fie aici pentru serviciul de comemorare.

— Şedere scurtă? Ce vreţi să spuneţi?

— Trebuie să se întoarcă imediat. Săptămâna viitoare are examene importante.

— Vreţi să spuneţi că o să continue şcoala? Nu-mi venea să cred. De ce? Willie nu mai era acolo, ca s-o atragă pe Camellia în Africa de Sud.

Desigur, mi-am spus, Camellia n-ar vrea să abandoneze cursurile în mijlocul anului. Am admirat-o pentru asta. Dar cursurile de design interior le-a abandonat înainte de a le termina. Eram încurcat, incapabil să înţeleg diferenţa.

— Dacă nu dă aceste examene, pierde întreg semestrul. Asta ar împiedica-o în mod considerabil.

Am încuviinţat, puţin surprins de faptul că Camellia încă îşi dorea să fie soră medicală.

Am însoţit-o pe doamna Foggelson la tren. Câţiva dintre membrii familiei Corbin veniră şi ei. Au fost lacrimi. Camellia trecu

de la unul la altul, consolând şi fiind consolată. Când veni rândul meu, n-am ştiut ce să ne spunem unul altuia. Am ţinut-o în braţe şi am lăsat-o să plângă, iar inima mea aproape că se frânse din nou. Ne-am întors toţi trei acasă, prin aerul rece al iernii, iar doamna Foggelson ne pregăti fiecăruia o ceaşcă de ceai.

— Mama ta spune că trebuie să te întorci curând, i-am spus Camelliei.

Încuviinţă încet, dându-şi pe spate buclele cu mâna tremurândă.

— Eşti hotărâtă să-ţi continui studiile?

— Willie spunea că asta e cea mai mare nevoie acolo... şi, cine ştie? Dacă ar fi fost o soră medicală acolo, poate că Willie n-ar fi murit.

Asta puteam înţelege, dar ce avea a face cu situaţia ei?

— Îmi doresc să nu fi pierdut atât de mult timp, continuă ea, ca şi când ar fi vorbit cu sine. Dacă mi-aş fi început pregătirea în acelaşi timp cu Willie... Lăsă fraza neterminată.

— Dar n-aveai de unde să ştii.

— Aşa este. Vocea îi era obosită, goală; apoi zâmbi uşor. Dar cel puţin o să am bucuria de a sluji oamenilor pe care Willie a ajuns să-i iubească.

Atunci am priceput. Camellia încă mai plănuia să se ducă în Africa.

— Vrei să mergi după toate *acestea*? Mi se părea cu neputinţă aşa ceva.

— Sigur, spuse ea simplu, ca şi când n-ar fi trebuit niciodată să pun o asemenea întrebare. Au nevoie de mine.

CAPITOLUL 27

CHEMAREA LUI DUMNEZEU

Am mers toţi trei la serviciul de comemorare. Doamna Foggelson mă rugase să stau lângă ea şi lângă Camellia. Mai apoi am însoţit-o din nou pe Camellia la tren. O îmbrăţişă lung pe mama ei, lăsând lacrimile să curgă în voie.

— Mama, te iubesc atât de mult, spuse ea hohotind. Dacă n-ar *trebui* să plec, aş rămâne cu tine – ştii asta.

Doamna Foggelson părea să înţeleagă. O privi pe Camellia în ochi şi spuse apăsat:

— Ţine minte – întotdeauna, întotdeauna să rămâi fermă în convingerile tale, în ceea ce îţi spune Domnul să faci.

Se îmbrăţişară încă o dată, apoi Camellia se întoarse spre mine.

— Îţi mulţumesc, Josh, pentru că ai fost întotdeauna lângă mine. Pentru că ai fost un prieten atât de bun pentru Willie şi pentru mine. N-am putut răspunde nimic. Am ţinut-o în îmbrăţişare o clipă, apoi i-am dat drumul.

Următoarele câteva zile am fost neliniştit. Parcă nu puteam să gândesc, să dorm – şi nici să mănânc. Nu mă puteam nici concentra la rugăciune. Rugăciunile mele erau formate din fraze trunchiate, cuvinte izolate, fragmente sau gânduri.

Umblam ca amorţit. Făceam din inerţie ceea ce ştiam că trebuie să fac. Am îngrijit de animale. L-am masat pe Chester şi i-am făcut exerciţii. M-am mişcat. Am lucrat. Am vorbit. Uneori m-am auzit chiar râzând, însă ca şi când o altă persoană exista în trupul

meu.

Am fost nevoit să fac un drum în oraş. Aveam nevoie de alimente şi toţi ai casei păreau doritori de ziare.

M-am dus pe ruta mea obişnuită, am luat ziarele de la poştă, am răsfoit printre plicuri, iar ochii mi s-au luminat la vederea unui plic din Africa de Sud. Era de la *Willie*! mai pe urmă am simţit cum înţepenesc.

Dar Willie era mort! Willie nu mai era în Africa de Sud!

M-am uitat la ştampilă. Era datată câteva săptămâni în urmă. Scrisoarea fusese reţinută undeva.

Am pus-o în buzunarul hainei. *Mă întreb dacă voi fi în stare s-o citesc*, m-am gândit. Însă, în acelaşi timp ştiam că nimic nu m-ar fi împiedicat s-o fac.

N-am deschis scrisoarea decât după ce am ajuns acasă, am îngrijit de cai, am făcut treaba din jurul casei, am cinat şi m-am retras în cameră, la culcare. N-am spus nimănui despre ea – nu eram sigur cum mă va afecta conţinutul ei.

În cele din urmă, am deschis-o încet, şi mi-am lăsat privirea să parcurgă scrisul acela atât de familiar. Mâinile îmi tremurau în timp ce ţineam foile în lumina lămpii.

Willie, în felul său obişnuit, scria despre oamenii pe care ajunsese să-i cunoască, despre cum aceştia învăţaseră să se încreadă în el şi-l ascultau când le vorbea despre Iisus. Dragostea lui se vedea în fiecare cuvânt scris. Willie era fericit că Dumnezeu îl chemase în Africa de Sud.

Făcea comentarii cu privire la cele scrise de mine în ultima scrisoare şi punea întrebări despre familia mea şi despre vecini. Îi trimitea lui Mary dragostea lui şi chiar mă tachină puţin pentru faptul că aveam în casă *două* fete între care puteam alege.

Apoi începu să vorbească despre Camellia. Cât de fericit şi

binecuvântat sunt pentru faptul că Dumnezeu ne-a adus laolaltă! Întotdeauna am ţinut la Camellia – încă din prima zi când a venit la şcoala noastră. Am urmărit tăcut cum tu şi Camellia aţi devenit prieteni, cu tristeţe şi bucurie, în acelaşi timp.

Iar acum Dumnezeu a întors toate lucrurile invers; Camellia va fi soţia mea. Abia îmi vine să cred cât de binecuvântat am fost; sper din toată inima că nu ai fost rănit. Încă va mai trebui să treacă multă vreme până când Camellia mi se va alătura aici; număr fiecare ceas, însă Dumnezeu face ca zilele ocupate să treacă repede şi, înainte să-mi dau seama, va fi lângă mine.

Apoi Willie scrisese:

Josh, nu trebuie să-ţi spun eu asta, însă cel mai grozav lucru din lume este să trăieşti zilnic în voia lui Dumnezeu. El are un plan perfect şi dacă ascultăm, El o să-l ducă la îndeplinire, fie că vor trebui să treacă cincizeci de ani, douăzeci de ani sau doar o singură zi.

Mi-am înăbuşit un suspin. Am citit din nou paragraful. Apoi am continuat.

Sunt mulţumitor pentru faptul că Dumnezeu mi-a dat un cămin bun, o biserică bună şi prieteni buni, ca să pot învăţa adevărul fără a mă împotrivi lui. Ştiu că te-ai întrebat adesea de ce nu te-a chemat Domnul la lucrarea de pastoraţie sau în câmpul de misiune. Lucrul important nu este unde slujim, ci cum slujim. Întrebarea nu este „ce vrea El de la mine în viitor?”, ci „ascult eu de El acum, în prezent?” şi poţi umbla în ascultare, Josh, oriunde trăieşti şi slujeşti.

Fie ca Dumnezeu să te călăuzească, Josh, în orice are El pregătit pentru tine. Eşti cel mai grozav prieten pe care l-am avut vreodată. Cu dragoste, Willie.

Am plâns mult după citirea acelei scrisori. Am citit-o atât de des în următoarele câteva zile, încât aş fi putut-o repeta pe de rost,

însă greu am reuşit să înţeleg adevărul acelor cuvinte.

Într-o dimineaţă mă aflam în grajd făcând exerciţii cu piciorul lui Chester, când uşa se deschise şi unchiul Nat intră înăuntru. Ne-am salutat cu căldură, iar unchiul Nat veni să-mi vadă calul. Era aproape la fel de încântat ca şi mine de progresele pe care le făcuse Chester.

— Arată foarte bine, Josh, îmi spuse. Curând va porni la galop.

Am zâmbit.

— Ei bine, trag nădejde că până atunci se va topi zăpada şi gheaţa, am spus. Nu-mi doresc să mai păţească aşa ceva.

— O, stai liniştit, spuse unchiul Nat încrezător.

Am clătinat din cap.

— Mi se pare că iarna asta nu se mai termină, am spus.

Unchiul Nat se uită la mine cercetător. Îi puteam citi întrebările în privire. Trase un scaun şi se aşeză.

— Cum merge treaba, Josh? Am ştiut că nu era o întrebare întâmplătoare, sau de curtoazie.

L-am lăsat pe Chester să meargă în staulul său şi m-am aşezat pe un morman de paie.

— Nu ştiu, am spus sincer. A fost o iarnă grea.

Unchiul Nat încuviinţă.

— Perioadele grele ne ajută să creştem, Josh, spuse el simplu.

M-am gândit la asta. Speram că crescusem şi eu.

— Ferma merge bine, continuă unchiul Nat, încurajându-mă să vorbesc.

— Da, am încuviinţat, gândindu-mă la sămânţa de calitate din hambar, la animalele de rasă din cireadă şi la tractorul ce aştepta primăvara.

— Ar trebui să fii mândru de ceea ce ai realizat, continuă unchiul Nat. Toţi suntem.

— Sunteţi? Asta e bine, dar încă nu...

— Nu eşti mulţumit cu munca la fermă? întrebarea unchiului Nat mă întrerupse.

— O, nu, m-am grăbit să-l informez. Îmi place – îmi place *foarte mult*. E grozav să vezi cum cresc plantele... şi se schimbă... şi să ştii că tu ai avut o contribuţie la asta.

— Dar ceva te nelinişteşte.

— Da, adică... încă nu ştiu ce vrea Dumnezeu să fac cu viaţa mea. Mă aşteptam ca până acum să-mi fi arătat, dar n-a făcut-o încă. Dacă un om trece de douăzeci şi unu de ani, ar trebui să aibă o direcţie clară cu privire la viaţa lui, ar trebui să ştie ce să facă.

Unchiul Nat mă înghionti în joacă.

— Am crezut că poate ai probleme cu vreo fată, mă tachină el. Că nu te poţi hotărî care dintre aceste două domnişoare drăguţe...

— Nici măcar n-aş îndrăzni să aleg o fată acum, am spus eu ca apărare. Nu până când nu ştiu ce vrea Dumnezeu pentru viaţa mea.

— Înţeleg, spuse unchiul Nat.

Am tăcut câteva clipe.

— Însă îţi place agricultura? spuse unchiul Nat, ca şi când ar fi vrut să clarifice o idee. Nu te simţi vinovat deloc pentru faptul că ţi-ai petrecut ultimii ani aici?

— *A trebuit* să fiu aici, am spus, surprins de faptul că unchiul Nat nu înţelesese asta. Bunicul şi unchiul Charlie aveau nevoie de mine. Nu era nimeni care să-i ajute.

— Iar cu străduniile tale şi buna administrare, ai transformat ferma – acum este mai prosperă ca niciodată.

Apreciam laudele unchiului Nat şi trebuia să recunosc că exista adevăr în ceea ce spunea.

— Şi crezi că cei doi vor fi în stare acum să conducă ferma singuri?

Era o întrebare prostească. Oricine putea vedea că bunicul şi unchiul Charlie nu mai erau în stare să se ocupe singuri de fermă.

— Ştii bine că n-ar putea, am spus pe un ton destul de aspru.

— Aşadar, încă mai au nevoie de tine? Unchiul Nat lăsă întrebarea să plutească între noi. Nici măcar n-am încercat să răspund la ea.

— Te-ai gândit vreodată că Dumnezeu te-ar vrea aici, la munca fermei? Că asta este chemarea Lui pentru tine?

— *Să lucrez la fermă*? Am tăcut câteva clipe. Apoi am spus:

— Nu m-am gândit. Am presupus că... am clătinat din cap.

— Dar te bucuri de munca asta? mă presă unchiul Nat.

— Sigur că da. Dar toate mi se par inutile. Am încercat din greu să consolidez ferma, ca s-o fac mai productivă, să facă bani. Mi-am plecat capul şi am luat în mână câteva fire de paie, cu gândul în altă parte.

— Ba chiar am promis lui Dumnezeu că banii pe care o să-i câştig vor fi folosiţi ca să sprijine financiar misionari ca Willie. Şi acum... acum totul mi se pare pierdut. Cuvântarea mea se sfârşi cu un hohot de plâns. Unchiul Nat rămase în tăcere câteva clipe, până când m-am liniştit.

— Bănuiesc că şi moartea lui Willie ţi se pare o pierdere, Josh.

Unchiul Nat pusese degetul pe rană. N-am spus nimic.

— Nu înţeleg de ce a murit Willie, continuă unchiul Nat. Este trist şi ne îndurerează pe toţi, însă nu este o pierdere. Dumnezeu nu face greşeli, Josh.

— Asta a spus şi Sueann în ziua în care am aflat despre moartea lui. Însă, unchiule Nat, eu nu pot înţelege lucrul ăsta. Dacă cineva a fost credincios lui Dumnezeu, atunci acela a fost Willie. Pentru ce l-a lăsat să moară atât de tânăr, când îi stătea toată viaţa înainte?

Unchiul Nat mă privi pătrunzător.

— Josh, niciunul dintre noi nu poate şti sigur *de ce* se întâmplă aceste lucruri. S-ar putea să nu ştim niciodată. Pentru că Dumnezeu a dat omului o voinţă liberă, iar el a ales să păcătuiască, ştim că trăim acum într-o lume marcată de păcat...

— Însă moartea lui Iisus ne scapă de păcat! am protestat eu.

— Ca şi indivizi ce se încred în El, da. Ne scapă de *judecata* păcatului. Însă atâta vreme cât trăim pe pământul acesta, vom fi nevoiţi să trăim cu efectele păcatului.

— Cum ar fi răul?

— Răul, boala, accidentele şi moartea prematură – toate aceste lucruri nu par să fie drepte. Trăim într-o lume vătămată de păcat, Josh. Oamenii se îmbolnăvesc şi mor. Poate că nu înţelegem asta, dar ştim că...

— Că Dumnezeu ne iubeşte şi vrea ce este mai bun pentru noi, am isprăvit eu. Undeva, în întunericul durerii şi confuziei mele, am simţit cum apare o mică licărire de lumină.

— Trebuie să credem asta, altfel viaţa n-ar mai avea niciun rost, spuse unchiul Nat cu glas liniştit, însă ferm. Eu nu ştiu motivul pentru care s-a întâmplat asta. Însă există un scop. Dumnezeu poate face ca toate lucrurile să lucreze spre bine – şi acestea nu sunt doar cuvinte, Josh. Sunt sigur de asta. Viaţa lui Willie a împlinit ceea ce trebuia să împlinească. Willie L-a ascultat pe Domnul. A fost acolo unde a vrut Dumnezeu să fie, la vremea hotărâtă de Dumnezeu. N-a fugit de planul lui Dumnezeu, ci a luptat pentru el. A fost ascultător. Dumnezeu îşi poate împlini întotdeauna planul – şi-l poate împlini doar atunci când suntem ascultători – în lucrurile mici şi în cele mari.

Fragmente din scrisoarea lui Willie mi se perindară prin minte. Asta încerca Willie să-mi spună. Ce era cu adevărat important era

să ascult de Dumnezeu acum, în clipa asta, în locul ăsta. Ziua de mâine se află în mâinile Domnului.

Unchiul Nat continuă să vorbească.

— Crezi că te-ai pus împotriva planului lui Dumnezeu prin faptul că lucrezi la fermă, Josh?

— Nu, am răspuns sincer. Nu cred asta.

— Atunci, dacă nu eşti nesupus lui Dumnezeu, ai putea spune că îi eşti supus?

M-am uitat la unchiul Nat, gândindu-mă la cuvintele lui. Am început să râd încetişor.

— Pare atât de simplu, am spus, aruncând o mână de paie în aer.

— Poate că este. Poate că noi suntem cei care complicăm lucrurile.

Am simţit cum o mare povară se ridicase, dintr-odată, de pe umerii mei. Ne-am îmbrăţişat, apoi unchiul Nat mă privi şi spuse încet:

— Josh, mai sunt şi alţi misionari care au nevoie de sprijin. Camellia, de pildă.

Lacrimile îmi umplură ochii. Cred că nu exista alt misionar pe care să-l sprijin cu mai mare drag decât Camellia lui Willie. Am încuviinţat, prea emoţionat ca să vorbesc.

— Eşti gata? întrebă unchiul Nat.

Eram gata. Petrecusem prea mult timp în ultima vreme ascunzându-mă în grajd. Chester se descurca şi singur. Nu mai avea nevoie de mine atât de mult. *Cel puţin deocamdată*, *Dumnezeu vrea să fiu fermier – cel mai bun cu putinţă*, mi-am spus. *Dacă nu-mi arată altceva*... şi cu asta, am rezolvat marea dilemă. Eram gata să iau şi alte decizii pe care trebuia să le ia un bărbat. I-am zâmbit unchiului Nat – primul zâmbet adevărat după multă vreme. Am ieşit

din grajd şi am închis bine uşa după mine.

În timp ce ne îndreptam spre casă, mi-am ridicat ochii să studiez ferma pe care o iubeam. Un miros plăcut de primăvară umplea aerul dimineţii.

Cuprins

Personaje
1. Decizii
2. Întrunirea
3. Veşti grozave
4. Aflarea veştii
5. Absolvirea
6. Munca la fermă
7. Mai multe decizii
8. Duminică
9. Iarnă
10. Limanul
11. O vizită
12. În aşteptarea primăverii.
13. Progrese
14. Împărtăşirea veştii...
15. Sosirea
16. Vizita
17. Crăciunul
18. Viaţa merge înainte...
19. Aranjamente
20. Schimbări
21. Treieratul
22. Toamna
23. Adaptarea
24. Necazurile iernii
25. Chester

26. Willie
27. Chemarea lui Dumnezeu